

Cơ Hội Một Đời

Contents

Cơ Hội Một Đời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45
10. Chương 10	49
11. Chương 11	55
12. Chương 12	66

Cơ Hội Một Đời

Giới thiệu

Thể loại: M/MNgười dịch: MinoriMỗi một người là một cá thể riêng biệt và có suy nghĩ độc lập. Bạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-hoi-mot-doi>

1. Chương 1

“Mr. Carlyle, tôi đã e-mail những thông số anh yêu cầu rồi.”

Tôi ngược lên và nhướn mày. Mọi người ở văn phòng đều biết tôi liên tục kiểm tra hộp thư của mình. Sao phải mất công báo cáo là đã gửi?

“Cảm ơn, Riley. Có cơ hội tôi sẽ xem ngay.”

Riley Jameson đứng trước ngưỡng cửa văn phòng tôi, gõ những ngón tay giục giã lên khung cửa.

Đang ngụ ý bảo tôi kiểm tra luôn giờ hả? Tôi thích Riley, nhưng còn lâu tôi mới để cậu ta nghĩ là mình được quyền chiếm dụng đặc biệt nào đó trên thời gian biểu của tôi. “Còn gì nữa không?”

Cậu ta giật mình. “Không, Mr. Carlyle.”

Trông có vẻ hơi luống cuống. Biết đâu cậu ta mới là người cần được gọi ý. “VẬY THÌ THẾ THÔI.” Tôi nói tử tế.

Những ngón tay thuôn dài của Riley ngừng trên khung cửa. “Vâng.” Cậu ta lẩm bẩm rồi quay người bỏ đi.

Nghiêng đầu, tôi lén soi cặp mắt tròn trịa bó trong quần của cậu ta. Ngay khi cậu ta đóng cửa, tôi để mặc cho một nụ cười uể oải toét ra trên miệng mình.

Trời, tôi biết là sai lầm hết sức mà—cậu ta ta là cấp dưới trong phòng của tôi!—nhưng cậu ta rất đẹp. Tóc nâu, mắt nâu lục nhạt. Còn cách vạch năm feet tám chút xíu, nghĩa là thấp hơn tôi bốn inch, được cái dáng vẻ thanh mảnh như vận động viên điền kinh làm cậu ta nhìn cao hơn nhiều. Và cậu ta hai mươi ba tuổi. Trẻ hơn bốn tuổi, đồng nghĩa với việc cậu ta là một trong số ít những nhân viên ở tầng này xấp xỉ tuổi tôi.

Thỉnh thoảng, tôi đi dọc hành lang và loáng thoáng nghe thấy những cuộc tán gẫu mà ai đó gọi tôi là “thằng nhóc”. Không phải lời nói của những người làm việc trực tiếp với tôi, càng không phải từ phòng này. Dù vậy, tôi vẫn hi vọng sự hiện diện của Riley sẽ làm những lời thì thầm ấy êm bớt.

Tôi không tuyển cậu ta, nhưng đôi khi tôi coi cậu ta như một món quà được ban tặng cá nhân. Tôi thậm chí còn chẳng thèm để bụng đến bao nhiêu lỗi lầm cứ mọc ra trong những việc cậu ta làm—người mới mà, ai chẳng có lúc bắt đầu.

Thở dài, tôi quay lại màn hình máy tính. Tôi đang mãi đọc một bài báo trên Internet, vừa hào hứng vừa sợ sệt.

Omnifluvac đã được phân tán. Nó là một loại vắc xin chống cúm tổng hợp chuyên tấn công các chất đậm đặc trong tế bào phổ biến ở tất cả các loại virus, không chỉ có tác dụng trước một loại cúm, mà giải quyết được tất cả các loại cúm tồn tại trên đời. Dựa theo mấy bài viết mới nhất tôi đọc được, có vẻ như nó đang trên đà đưa ‘cúm’ vào chung danh sách với ‘sởi’ và ‘bại liệt’. Tuyệt vời thật đấy. Mỗi tội là có vài phản ứng phụ kỳ khôi.

Năm mươi phần trăm số người tiêm thuốc cao thêm trung bình năm inch nữa. Phát triển rất rõ ràng, vài đối tượng lên đến mức bảy inch và có người chỉ được ba inch.

Miệng tôi há ra khi bấm sang trang sau.

Thiên hạ đổ xô đi tiêm, âu cũng là điều dễ hiểu. Tăng trưởng không nguy hại đến sức khỏe của cá thể, và ai mà chẳng muốn được thêm vài phân đi đôi với cả đời không nhiễm cúm?

Nhưng, Chúa ơi, cái tác dụng phụ còn lại...

Trong tất cả những người nhận vắc xin, 0.5 phần trăm tụt mất trung bình ba inch. Cùng một kiểu với những người cao lên—nhiều nhất là bốn inch, ít nhất là một inch. Nhắc lại, chẳng ảnh hưởng gì đến sức khỏe, và “chỉ” 0.5 phần trăm bệnh nhân mất đi chiều cao, cho nên nó được coi là liều lĩnh ở mức có thể chấp nhận.

Tay tôi run rẩy khi đọc đến dòng đó.

Tôi thích cao tròn sáu feet. Cảm giác cao hơn hầu hết cánh đàn ông trong văn phòng là rất sung sướng. Và bất kể bạn có tin hay không, những người đàn ông cao từ sáu feet trở lên kiếm được gần ba phần trăm nhiều hơn những người kém số đo.

Thống kê không biết nói dối.

Tóm lại, tôi không muốn liều mạng làm giảm chiều cao hiện tại. Và tôi còn trẻ—không cần tiêm phòng cúm, nhỉ?

Phải. Tôi đóng cửa sổ hiển thị và chuyển sang hòm thư. Mà vụ đó chắc cũng chỉ là cường điệu hóa thôi.

2. Chương 2

Tôi va phải ai đó và quay đầu lại. “Xin lỗi nhé.” Tôi lảo bầm, ngược mặt lên.

Một người đàn ông tôi không nhận ra tươi cười nhìn xuống. “Không sao.”

Anh ta vốn đã cao thể à? Hay mới đi tiêm về? Cảm thấy không thoải mái, tôi nhanh chân lao tới cái thang máy. Sau khi ấn số tầng và lui về phía sau, tôi quan sát người người bắt đầu chen vào, tròn tròn mắt nhìn những cái đầu đều cao lớn hơn tôi.

Vài tháng trở lại đây, thế giới quanh tôi đã thay đổi. Tất cả những người tiêm phòng bằng Omnifluvac và được trải nghiệm hiệu quả tăng trưởng của nó có những phản ứng khác nhau. Có người vài tuần mới cao, có người chỉ vài ngày.

Vài ngày! Về mặt lô-gíc mà nói, tôi biết những con số đó là không đúng, nhưng thiên hạ cứ lớn như thổi khiến tôi có cảm giác như một nửa dân số thế giới đang cao vọt lên.

Có hơi... đáng sợ.

Một anh chàng hơn sáu feet sải bước vào thang máy ngay trước khi cửa đóng. Anh ta không cần chen lấn—người ta tự động ép chặt mình vào góc, sát tường để nhường chỗ. Tôi nghĩ là họ còn chẳng nhận thức được việc đang làm.

Tôi có từng như thế không? Chắc là không, nhưng thật khó để khẳng định điều gì khi chứng kiến người kia tự động thể hiện sức mạnh như thế. Tôi có thể bước vào bao nhiêu chỗ chật hẹp và không nhận thấy thiên hạ nhường lối cho tôi.

Hôm nay tôi không chen với ai, cũng không nhường nhịn gì hết. Tiếng nhạc nhẹ dịu lan trên đầu và thang máy ‘ding’ một tiếng khi đến mỗi tầng, tôi tự hỏi thế là ý gì.

Tôi đứng đâu?

“Chào, Mr. Carlyle.”

Đầu tôi quay ngoắt sang bên, tim lỡ một nhịp khi thấy Riley nhìn tôi ngang tầm mắt.

Chết tiệt. Cậu ta có thể nhìn thẳng vào mắt tôi từ bao giờ?

“C-Chào, Riley.” Tôi đáp, cố đuổi thẳng lưng.

Không xi nhê. Hai thằng vẫn cùng cỡ.

Khóe miệng cậu ta nhếch lên. “Anh thế nào?”

Nếu trước đây tôi bảo Riley đẹp, thì giờ tôi chẳng có từ nào để tả cậu ta. Rất nhiều người lớn lên vì vắc xin có vẻ như vừa cao vừa giảm chất béo. Kết quả là họ trông thanh mảnh hơn, thậm chí gầy gò. Nhưng cái cậu trai đang đứng cạnh tôi đây lại vô cùng cân đối, thậm chí... nói thế nào nhỉ? Đầy đặn hơn? Có lẽ. Và da cậu ta thì mịn hơn, rậm nắng hơn. Thậm chí cả đôi mắt cũng có vẻ sáng hơn.

“Ồn.” Tôi trả lời, giọng nói giữ vẻ bình tĩnh trong khi tôi âm thầm cầu nguyện mình đừng có đỏ mặt.

Cậu ta duỗi tay lên quá đầu, gạt ánh mắt tôi lại, ghim thẳng vào những nét cứng cáp trên bắp tay của cậu ta, cả những đường gân mạnh mẽ trên cánh tay nữa. Đền tay cậu ta trông cũng to ra, những ngón dài hướng về phía trần nhà khi chiếc đồng hồ phản chiếu ánh sáng vàng. “Gần đây điên đảo quá, hết quý mà. Nhỉ?”

Miệng tôi khô cong và tôi muốn nuốt nước bọt, nhưng lại sợ cậu ta nhìn thấy. “Như thường thôi.”

Nụ cười của Riley toét ra rộng hơn và cậu ta đan các ngón tay vào nhau để đặt ra sau đầu. “Cũng đoán anh sẽ nói vậy.” Cậu ta liếc tôi. “Lúc nào anh cũng giỏi chịu áp lực. Có gì làm anh lung lay nổi không?”

Trước khi kịp ngăn bản thân, tôi đã lỡ chân lùi khỏi cậu ta nửa bước. Cặp mắt đó đầy tự tin và chú tâm. Chúng vừa có vẻ đùa cợt, vừa... thêm khát? “Cậu mà biết thì sẽ ngạc nhiên đấy.”

Một tiếng ‘ding’ vang lên, và cửa thang máy mở ra tầng của chúng tôi. Riley hạ tay xuống, nhìn tôi từ đầu tới chân. “Nghỉ lắm.” Cậu ta bảo, rồi bước ra khỏi cái hộp sắt.

Tôi thở ra một hơi khó nhọc—chẳng hề nhận ra vẫn đang nín thở—và loạng choạng đi ra.

Ai đó nắm cánh tay tôi để giúp lấy thăng bằng. “Này này, cộng sự à.”

Tôi ngược lên, đứng thẳng người khi thấy Greg đang đỡ mình. Chúng tôi từng cao bằng nhau, nhưng ba inch tăng thêm đã khiến tôi phải nhìn chăm chăm vào miệng anh ta. “Cảm ơn.” Tôi dùng một tay vuốt phẳng áo khoác. “Hôm nay hơi vụng về một chút.”

Grey vuốt cằm tôi. “Đi đứng cho cẩn thận—chẳng ai muốn ngôi sao của phòng hợp tác quốc tế nằm bẹp trong bệnh viện khi đến kỳ kết quý đâu.”

Gần đây anh ta cứ liên tục chạm vào tôi, và nó khiến tôi thấy ghê ghê mà không hiểu tại sao. Greg là người tốt. Ít nhất thì với tôi là thế. “Biết rồi.” Cúi đầu, tôi dợm bước qua anh ta.

“Nick.”

Tôi dừng lại, miễn cưỡng nhìn lên. “Sao?”

Anh ta nhét tay vào túi quần. “Chúng ta nói chuyện được không? Trong văn phòng của cậu nhé?”

Tôi xiết chặt tay nắm cửa cái cặp, nhưng vẫn gật đầu và để anh ta đi theo mình.

Ngay khi vào đến văn phòng, tôi bắt đầu thấy khá hơn, hành động theo chu trình quen thuộc: lôi laptop ra và khởi động, bật máy pha cà phê, kiểm tra hộp thư thoại và thấy—như bình thường—nó đang chớp đèn đỏ liên hồi. Cuối cùng, tôi đặt mình xuống ghế, liếc nhìn Greg đang ung dung ngồi đối diện. “Tôi giúp được gì cho anh?”

“Cậu tiêm vắc xin phòng cúm chưa?” Anh ta hỏi thẳng. “Loại mới ấy. Omnifluvac.”

Tôi chớp mắt. “Chẳng liên quan gì đến anh cả, Greg.”

“Vây là tiêm rồi, và cậu quá xấu hổ khi phải thừa nhận là cậu không lớn thêm.”

“Không phải—” Tôi ngậm miệng, nhưng đã quá trễ. Rơi thẳng vào bẫy mắt tiêu rồi.

Lúc nào tôi cũng kém trong mấy cái trò đầu trí.

Cười toe toét, Greg tì lại gần. “Tiêm luôn cho được việc. Tin tôi đi, tôi làm nghề này trước cậu nhiều, và nó chỉ tốt cho cậu thôi.”

Tay tôi giật giật, và tôi vật lộn với chính mình để khỏi thu nó thành nắm đấm. “Tôi chưa từng bị cúm kể từ khi còn nhỏ.”

“Tôi không nói chuyện đó, và cậu biết thế. Bản chất đơn thuần của nhân loại là tham gia vào cuộc chơi, giống như tham gia vào mọi thứ khác.”

Tôi nhớ đến cảm giác bất an trong thang máy, đến những thay đổi trong hành vi của bản thân. Ngay cả Riley...

“Sự quyến rũ của mũi tiêm chỉ là tạm thời bất thường thế thôi.” Tôi bốc phét. “Người ta trải nghiệm thứ gì đó mới mẻ và khám phá nó. Nhưng rồi mọi chuyện sẽ lắng xuống trước khi nó kịp tác động đến công việc của tôi.”

“Thôi nào, Nick. Đây chẳng phải thứ gì đó mới mẻ hay tạm thời hết.” Anh ta chống khuỷu tay lên đầu gối. “Có các thống kê để chống lưng đây này.”

Tôi cứng người, hiểu rõ anh ta là người thông minh, biết rằng anh ta có thể moi ra bất cứ thứ gì mình từng đọc từ ký ức. “Thế nào cơ?”

“Những người đàn ông rất hấp dẫn sẽ kiếm được nhiều hơn những anh chàng bình thường có cùng phẩm chất, phải không?”

Tôi nhún mày. “Năm phần trăm.”

“Và những người tầm thường sẽ kiếm được ít hơn cái đám được coi là trung bình kia?”

Chuyện này... chẳng thể kết thúc thuận lợi được rồi. “Mười phần trăm.”

Greg hạ giọng, chọc thủng hàng phòng thủ của tôi. “Yếu tố nổi bật nhất trong việc đánh giá mức quyền rũ của một người đàn ông?”

“Cân đối hình thể.”

Anh ta nhún mày.

“Rồi đến chiều cao.” Tôi miễn cưỡng thừa nhận.

“Cậu đang ở trong top thu nhập, nhưng chúng nó là những thước đo có liên quan tới nhau. Bản chất con người sẽ không thay đổi, số liệu cũng thế.”

“Từ từ đã.” Tôi giơ một ngón tay. “Thống kê ấy chỉ áp dụng với những người có khả năng ngang nhau. Công ty này chẳng ai so nổi với tôi cả.”

Gương mặt anh ta dịu đi. “Thì đúng thế, nhưng cậu cũng nên nắm bắt mọi lợi thế có thể.”

Bằng cách của mình, Greg luôn quan tâm tới tôi. Chỉ vì giữa chúng tôi có mối liên hệ như thế nên tôi mới dám hỏi câu tiếp theo. “Cảm giác lớn lên thế nào? Đau không?”

“Chẳng cảm thấy gì cả, thật đấy.” Anh ta nhún vai. “Cũng hơi loạn choạng vì thay đổi tầm nhìn một tẹo, nhưng cơ thể thích ứng nhanh lắm, nên khó mà nhận ra được sự phát triển. Ban đầu tôi còn tưởng thú vị hơn thế cơ.”

Tôi đã đọc trên mạng rồi. Da, xương, nội tạng, cơ bắp. Liên tục thích ứng để phù hợp với thay đổi. Đến tận giờ, chưa có ai phàn nàn về đau đớn thể xác.

Một phần hai cơ hội để lớn. Một phần hai trăm cơ hội để teo.

Tỷ lệ có vẻ ngon ăn, nhưng vẫn chưa đủ chắc chắn. “Tôi bỏ qua.”

Anh ta thở dài. “Ai cũng biết cậu là người giỏi nhất. Nhưng ngoại hình đóng vai trò lớn trong bất cứ công việc nào. Cấp trên sẽ khó tin tưởng giao tiền của họ cho một gã thấp bé trông cứ như giữ tiền của mình còn chẳng nổi.”

“Tôi không thấp.” Tôi nghiêng răng. Chỉ gần mức trung bình thôi.

Về mặt của Greg lúc nào cũng có vẻ giấu cợt, bất kể đang nói đến chuyện gì. Biểu cảm đó biến mất khi anh ta đứng dậy. “Tiêm đi, Nick. Tôi gặp thằng nhóc kia bên ngoài văn phòng cậu. Nó sẵn sàng hạ bệ cậu, và nó sẽ thấy rất sung sướng được làm việc đó.”

Tôi nhớ đến vẻ thèm khát trong mắt Riley và cổ kìm cơn rùng mình. “Công việc của tôi đã nói lên tất cả.” Tôi bảo với mình nhiều hơn với anh ta.

Greg tiến ra ngoài. “Nếu cậu nói thế.”

Khi cửa đóng lại sau lưng anh ta, tôi ngả đầu dựa vào ghế, thì thầm. “Tôi nói thế đấy.”

Vì đó là điều duy nhất tôi có thể nói nổi.

Đặt khuỷu tay lên mặt bàn, tôi chống thái dương vào nắm đấm và nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Thành phố ban đêm rất đẹp, và sự im lặng của tòa nhà khiến tôi thấy thư giãn lần đầu tiên trong nhiều giờ liền. Tôi chưa từng thấy ngăn cảnh này. Khó có thể tin rằng thế giới ngoài kia đã khác nhiều so với mấy tháng trước.

Ánh mắt của tôi chạm vào hình phản chiếu, và tôi quay đi, nhưng chỉ sau khi tôi nhận ra rằng một bên lông mày của mình cao hơn bên còn lại, làm khuôn mặt tôi trông thật mất cân đối.

Chắc chắn điều đó đã đập tôi ra khỏi phân loại “rất hấp dẫn.”

“Ngoại hình đâu có nghĩa lý đến mức đó.” Tôi thì thầm.

Ồ, phải rồi. Mỗi lần rời văn phòng, tôi luôn nghĩ mình sẽ trở về và thấy một lá thư đặt trên mặt bàn báo rằng lương của tôi đã bị cắt mất ba phần trăm. Ba phần trăm, vì nếu mặt tôi được xếp ở mức trung, thì chiều cao là yếu tố duy nhất đã tôi khỏi bảng xếp hạng.

Đủ rồi. Họ sẽ chẳng làm thế với mày đâu.

Nhưng thống kê không nói dối. Chúng không để cho tình cảm hay ước mơ xen vào những kết luận mang tính lý trí. Đó là lý do tôi có thể tin tưởng chúng hơn cả chính mình. Có thể sẽ không xảy ra ngay—bằng một lời nhắn trên mặt bàn—nhưng từng chút một, phần trăm tăng lương của tôi sẽ giảm dần đều. Rồi số liệu sẽ lộ ra.

Cho đến tận giờ, tôi vẫn luôn vươn lên vị trí hàng đầu công ty bằng một tốc độ chóng mặt, nhưng rồi đà sẽ chậm lại. Ừ thì, tôi có tài, nhưng không có uy. Một khi tôi bị lẫn vào giữa đám đông vì ngoại hình của mình, tôi không tin là người ta sẽ nhận ra tôi. Tôi sẽ trở thành “cái gã hậu thuẫn ấy”. Cánh tay phải của thằng cha nào đó. Của Greg chẳng hạn.

Suy nghĩ ấy khiến tôi rùng mình. Tôi đã từng làm việc dưới quyền anh ta, và đó là kinh nghiệm tốt, nhưng sẽ là một bước đi giật lùi.

Của Riley chẳng?

Tôi bật cười. Viễn cảnh có vẻ vui hơn, nhưng thế cũng chỉ là cái chết từ từ thôi. Tôi muốn là của chính mình hơn.

“Mr. Carlyle? Anh làm gì ở đây muộn thế này?”

Tôi ngược lên. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền. “Tôi có cuộc họp với văn phòng ở Bắc Kinh lúc hai giờ chiều địa phương.”

Cậu ta nhú mày, tì cánh tay vào khung cửa trên đầu. Sáu feet ba, sáu feet tư. Lớn thêm năm inch và có lẽ sẽ đạt mức bảy inch tối đa. “Bắc Kinh?” Cậu ta hỏi lại. “Tôi không biết có cuộc họp nào với bên Trung Quốc cả.”

“Là...” Tôi ngập ngừng, cố tìm lời giải thích đúng đắn. “Là việc cá nhân. Họ nhờ tôi giúp tái tổ chức phòng chi phí kinh doanh.”

“Cái đó có nằm trên bảng mô tả công việc của anh à?”

Sao? Đang cố quyết định xem có nên lãnh trách nhiệm không chắc? “Giúp đỡ mà.”

“Giúp đỡ? Chẳng phải ở bên đó đang là thứ Bảy ư? Tại sao họ không hẹn anh sớm hơn?”

Tôi nhếch mép. Cậu ta nói như thể đi làm cuối tuần là phạm pháp vậy. Tôi tự hỏi liệu cậu ta có biết tôi dành hầu hết các thứ Bảy trong văn phòng này không. Rất nhiều Chủ Nhật nữa. “Vì tôi còn việc phải làm. Đây là giờ duy nhất họ sắp xếp được.”

“Mắc mớ gì anh phải gánh phiền phức thế?”

Triết lý làm việc của tôi lạ lẫm đến vậy sao? “Vì nếu văn phòng Bắc Kinh hoạt động trơn tru hơn, thì về lâu về dài, văn phòng của chúng ta cũng sẽ hoạt động trơn tru hơn.”

Bàn tay gần khung cửa trên cuộn lại thành nắm đấm hờ. “Ồ.”

Tôi đảo mắt về nắm đấm, và cảm thấy thân mình cứng lại. Sự sợ hãi khiến tôi ghê tởm, đặc biệt là khi lời của Greg cứ lảng vảng bên tai.

“Cấp trên sẽ khó tin tưởng giao tiền của họ cho một gã thấp bé trông cứ như giữ tiền của mình còn chẳng nổi.”

“Cậu đang làm gì ở đây, Riley?” tôi hỏi bằng chất giọng sắc lạnh.

Trông cậu ta hoàn toàn chẳng suy suyển gì. Cứ như thể cậu ta đánh giá tôi chẳng có chút đe dọa nào vậy. “Quên điện thoại. Cần mà, vì cuối tuần này tôi phải đi nhiều nơi lắm.”

Đời sống xã hội. Đương nhiên. Lần đầu tiên tôi băn khoăn không hiểu cậu ta có bạn gái chưa. Với thân hình như thế thì phải có cả tá. “Vui vẻ nhé.”

Riley nhìn tôi một lúc trước khi rút điện thoại ra và xem màn hình. “Khi nào thì đến hai giờ bên Bắc Kinh?”

“Chưa đầy ba tiếng nữa.”

Mặt cậu ta thoáng vẻ ngạc nhiên. “Anh định ngồi đây tới lúc đó á?”

Hôm nay là một ngày mệt mỏi, và những câu hỏi của cậu ta bắt đầu khiến tôi bực mình. “Tôi đã định ngủ một chút.” Tôi hất đầu về phía cái trường kỷ.

“Ngủ ở đây giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?” Một nụ cười tinh quái nở ra trên miệng khi cậu ta nhét điện thoại vào túi. “Không sợ à?”

Tôi đông cứng. “Sợ gì?”

Tóm hai bên khung cửa, cậu ta tì người vào trong văn phòng, lôi kéo sự chú ý đến sức mạnh của hai bờ vai rộng, những cơ bắp nổi lên đầy căng cái áo. “Sợ bị lợi dụng ấy.”

Chất giọng khàn khàn truyền một trận rừng mình dọc thân thể tôi. Tôi đã hi vọng cậu ta không nhận thấy, nhưng ánh mắt cậu ta nói lên điều ngược lại. “Dĩ nhiên là không.”

“Chắc chứ?” Cậu ta tì thêm chút nữa, quét cái nhìn chòng chọc lên tôi. “Tôi thấy đêm nay anh cần trợ giúp đấy.”

Đủ lắm rồi. Không thể chấp nhận thuộc cấp nói bóng nói gió rằng tôi không thể tự lo lấy thân! “Cậu nói được tiếng phổ thông à?”

Riley đứng thẳng dậy. “Không, nhưng tôi—”

“Thế thì khỏi, cậu chẳng giúp gì được cho tôi hết. Khi nào kế hoạch nghỉ cuối tuần của cậu giải quyết xong, tôi gợi ý cậu nên bắt tay vào đồng việc tôi giao để hoàn thành đúng thời hạn. Giúp tôi như thế là được rồi.”

Cả hai bàn tay cậu ta vo thành nắm đấm, nhưng tôi đang tràn ngập adrenalin đến mức nó chẳng đe dọa được tôi nữa.

“Được thôi.” Riley lăm bắm, quay ngoắt khỏi văn phòng của tôi. Trong sự im lặng, tôi nghe tiếng thang máy ‘ding’ một cái dưới sảnh, và biết rằng cậu ta đã đi.

Trước khi có cơ hội để thở hắt ra, một cửa sổ công việc hiện lên trên màn hình. Văn phòng Bắc Kinh thông báo rằng họ đã giải phóng được thời gian biểu và có thể bắt đầu họp ngay bây giờ nếu tôi không thấy bất tiện.

Tôi hít một hơi lấy bình tĩnh, luồn tay qua tóc và bật webcam.

Yao Yuyuan, trưởng phòng phòng chi phí kinh doanh của Bắc Kinh xuất hiện và cúi đầu. “Carlyle xiansheng, ni hao ma?” (Carlyle tiên sinh, ngài khỏe chứ?)

Tôi cười. “Wo hen hao. Ni ne?” (Khỏe lắm. Còn anh?)

3. Chương 3

Chết tiệt!

Liếc đồng hồ lần thứ năm, tôi ba chân bốn cẳng lao vào thang máy, suýt nữa thì không thể kìm mình nhảy loi choi trong khi chờ nó lên đến tầng chín. Hôm nay phải chụp ảnh các phòng để làm kỷ yếu cho công ty, mà tôi thì quên bồng đi mất.

Không được chút nào, trưởng phòng mà lại đi trễ.

Cái chuông kêu ‘ding’, và cửa thang máy mở ra. Tôi phóng tới phòng nghỉ và khựng lại trước khi đập mặt vào cửa. Tôi cầm vào tay nắm, ép cho hơi thở bình ổn lại và kiểm tra lại trang phục, đảm bảo khóa quần đã kéo và không có chỗ nào lòi ra ngoài.

Tôi ghét nhất ngày chụp ảnh. Lúc nào cũng có cảm giác đang quay lại thời trung học và không ai bảo tôi chỉnh lại tóc tai trước khi quá muộn.

Bình tĩnh lại xem nào. Mày lớn đùng rồi còn gì.

Vuốt bẹp mái tóc, tôi mở cửa và sải chân vào. “Xin lỗi, tới muộn.” Tôi thản nhiên nói, nhìn quanh căn phòng trống trải, tấm phong màu xám đặt trên tường. Sáu thành viên của đội tôi đứng trước phong, và tôi giơ hai ngón tay để thể hiện kiểu vẫy nửa chừng mà tôi chỉ để dành cho những lúc cần phải ra vẻ vừa ngon lành vừa thân thiện.

Người thợ ảnh đứng thẳng dậy khỏi cái camera. “Không sao, Mr. Carlyle. Mọi người cũng vừa chuẩn bị xong.”

Khi anh ta gọi tên, tôi mới nhớ ảnh năm ngoái cũng là do anh ta chụp. “Cám ơn, Shawn.” Tôi đứng cạnh Melanie Watson. Cô cũng cao lên, nhưng chỉ đến mức năm feet chín. Không nhịn nổi, tôi cười toe. “Chào, Melanie. Tôi đã kịp nhìn qua dự án Henderson rồi. Kết quả ấn tượng đấy.”

Cô cười tươi rói. “Cám ơn, Nick!”

Melanie là thuộc cấp duy nhất có thể thoát tội khi gọi tôi bằng tên. Cô đã làm việc ở phòng hợp tác quốc tế từ trước khi tôi lên nắm quyền, và nếu như không có những hiểu biết sâu sắc của cô, tôi đã không thể vượt lên với một tốc độ như thế. Kinh nghiệm của cô là vô giá, và tôi rất mừng vì có tài năng ấy trong đội mình. “Có cái dự án khá phức tạp này mà tôi có thể nhờ vả cô đấy, nên lát nữa ghé văn phòng tôi nhé, và chúng ta sẽ—”

“Này, Shawn.”

Bụng tôi xoắn một cái khi nghe tiếng Riley. Có thể chỉ là tưởng tượng, nhưng hình như nó trầm hơn hôm thứ Sáu.

Người thợ ảnh nhìn lên. “Gì thế, Riley?”

“Anh có thấy là Mr. Carlyle, trưởng phòng, nên đứng ở giữa không?”

Tôi tròn mắt, nhưng bằng cách nào đó giọng tôi vẫn đều đều. “Thật ra, tôi nghĩ đứng đầu hàng sẽ hợp lý hơn, đúng không?”

Shawn gặm ngón tay cái, nhìn qua nhìn lại. “Không, tôi thấy Riley nói đúng đấy. Anh ở giữa mới phải.”

Tôi không cần nhìn cũng biết rằng đứng giữa nghĩa là cạnh Riley. Đến giờ thì chắc hẳn cậu ta đã biết sự hiện diện của mình khiến tôi phân tâm, vậy tại sao phải hành hạ tôi như thế? Vì cách tôi đối xử với cậu ta tối thứ Sáu chẳng?

Quyết tâm không để cả đội nghĩ thấy mùi sợ hãi, tôi thọc tay vào túi quần và bước vào giữa hàng. “Thế này thì sao?” Tôi hỏi, quay mặt về phía camera.

“Đẹp rồi.” Shawn trả lời. “Mọi người xích lại gần nhau chút nữa thì tốt.”

Thân thể Riley đụng vào tôi, và tôi liếc mắt sang bên theo phản xạ.

Tôi thực lòng, thực lòng ước giá như tôi có mấy phản xạ tốt hơn.

“Xin lỗi, Mr. Carlyle.” Cậu ta nói, đôi mắt tinh quái tập trung hoàn toàn vào tôi. “Nếu anh muốn, tôi có thể lùi lại đằng sau một chút để không chắn mắt anh.”

Tôi nhìn chăm chăm vài đôi môi đầy đặn, mịn màng kia. Thứ Sáu vừa rồi tôi không nhìn rõ, nhưng đứng ở góc sát này mới thấy chắc chắn bây giờ cậu ta phải cao sáu feet ba.

“Cậu đâu có cao đến mức đó.” Tôi lẩm bẩm, thiếu mất vài phần gay so với dự kiến. Biết làm sao? Ai bảo mắt tôi cứ dán vào môi cậu ta, và bất kể ý chí có kêu gào phản đối đến thế nào, tôi vẫn cứ cắn khoăn tự hỏi chúng có vị ra sao. Như bạc hà cay chẳng? Tôi có thể cảm nhận chút dư vị trong hơi thở của cậu ta. Chỉ cần nhún chân một chút là chúng tôi có thể...

Nụ cười nửa miệng của cậu ta kéo thành cái nhếch mép. “Thế à?”

Đó là lúc tôi nhận ra rằng cậu ta đang khom người xuống để nói chuyện với tôi.

Riley đứng thẳng dậy, và miệng tôi há ra khi nhìn ngang tầm mắt mắt vào yết hầu của cậu ta.

Trời đất ơi. Không khí tắc trong buồng phổi, đầu óc sôi sục của tôi tính toán rằng chiều cao của cậu ta đã đạt mức sáu feet bảy, và tôi không thể nói được gì khi ngửa cổ ra sau để nhìn vào mắt cậu ta.

“Đừng lo, Mr. Carlyle.” Riley quay sang ống kính. “Tôi sẽ đảm bảo để anh không bị chìm trong bức ảnh.”

Di chuyển cứng ngắc, tôi đối mặt vào camera. Chắc chắn hai tấm đầu tiên chỉ rõ vẻ cảnh giác trên gương mặt, nhưng tạ ơn trời là Shawn chụp vài tấm trước khi thấy hài lòng. Thậm chí tôi còn gắng gượng cười chút xíu trong một tấm ảnh nào đó nữa cơ. Tôi thầm khấn rằng nó đủ mức cao ngạo và tự tin.

Shawn cảm ơn mọi người, ký biên bản kết thúc buổi chụp hình. Tôi lừ lừ đi ra cửa.

“Mr. Carlyle.” Riley gọi với theo, tóm lấy cánh tay và xoay tôi lại.

Thót tim. “G-Gì?”

Cậu ta nhướn một bên lông mày. “Tôi làm xong những phần việc anh giao rồi. Chúng đang được đặt trong cơ sở dữ liệu thử nghiệm đây.”

Xong rồi á? “Cảm ơn. Hôm nay tôi sẽ xem.”

Riley cười rồi buông ra. “Ngon.”

Ngon? Tôi đã quen với giọng điệu không trịnh trọng của Melanie—chúng tôi là những đồng nghiệp thân thiết hơn mối quan hệ giữa trưởng phòng và nhân viên—nhưng gần đây các thành viên khác cũng bắt đầu mon men dò lò đi theo con đường đó. Liệu bọn họ có định chẳng chóng thì chầy gọi tôi bằng tên không thể? Liệu có... được không? Lúng túng, không biết phải trả lời Riley thế nào, tôi gật đầu với cậu ta rồi quay về văn phòng.

“Phải làm lại hết.”

Ngồi phía bên kia bàn, Riley nhú mày. “Sao cơ?”

Tôi đưa mắt nhìn ba cửa sổ hiện trên màn hình laptop và lắc đầu. “Những số liệu này không khớp, và toàn là lỗi căn bản. Cậu có một khoản trên cả ba bảng tính mà lại dẫn đến những kết quả khác nhau. Làm tệ quá, Riley.”

Cậu ta cứng người, khiến một chuỗi cơ bắp căng theo. “Anh bảo muốn có nhanh.”

“Tôi không nghĩ là cần phải chỉ ra rằng tôi muốn số chính xác nữa.”

Riley bắt đầu nhăn mặt, nhưng rồi khi tựa ra sau ghế, cậu ta chẳng còn biểu cảm nào. “Tôi phải làm gì?” Cậu ta lịch sự hỏi, vài tuần nay mới thấy cậu ta nhẹ nhàng đến thế.

Bị bất ngờ vì thái độ thay đổi, tôi kiểm tra ngày trên đồng hồ. “Tôi không cần những thứ này cho tới thứ Sáu, vậy nên hãy soát lại các bảng tính và nộp lại cho tôi vào thứ Tư. Nếu lúc đó mà vẫn chưa đúng...” Tôi thở hắt ra, vừa nhắm nghiền mắt vừa bóp sống mũi. “Tôi sẽ tự giải quyết.”

“Sao tôi với anh không làm cùng nhau?”

Đầu tôi hất ngược lên. “Gì cơ?”

Vẫn đang ngồi thẳng thoi trên ghế, cậu ta duỗi cặp chân dài, vắt cổ chân lên nhau. Hành động ấy càng làm tăng chiều dài của cơ thể và những cơ bắp thanh thoát. “Anh và tôi. Giống như với Melanie ấy. Chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?”

Vừa định trả lời thì ánh mắt tôi lướt phải màn hình.

“Gì thế?” Riley hỏi, tì về phía trước. “Có gì không ổn ư?”

Tôi có cài vào máy tính một phần mềm hỗ trợ, tìm kiếm những bài viết về Omnifluvac để gửi link cho tôi. Hiện tại cái máy đang sắp phát rò vì thông tin cập nhật, biểu tượng ở góc laptop đang điên cuồng quay. Cái gì thế?

“Mr. Carlyle?”

“Chúng ta không thể làm cùng nhau được.” Tôi lơ mơ trả lời, vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính. “Cậu sẽ phải tự mài dũa kỹ năng sáng tạo và giải quyết vấn đề nếu cậu định...” Giọng tôi lạc đi khi biểu tượng lại quay nhanh hơn.

“Định làm gì?”

Tôi nhìn cậu ta, giật mình trước vẻ đẹp mà tôi thấy. Đôi mắt màu nâu lục nhạt chiếm lĩnh hoàn toàn tâm trí của tôi. “Nếu cậu định tiến xa hơn trong công ty.”

Cậu ta nhe răng. “Anh thật lòng nghĩ tôi có đủ tư chất à?”

Tự nhiên tôi thấy buồn mà chẳng hiểu tại sao, và tôi chặt vật giữ cho cảm xúc không hiện lên mặt. “Có, Riley. Cậu có đủ cả.”

Nụ cười tan biến khi cậu ta nghiêng đầu. “Mr.—”

Một ánh sáng nhá trên laptop khiến tôi chú ý, và mắt tôi trợn lên khi thấy cái biểu tượng nứt ra làm đôi. Điều đó chỉ xảy ra khi số tiêu đề vượt quá một ngàn. “Riley.” Tôi nói khẽ, tóc gáy dựng ngược lên. “Cuộc họp phải kết thúc sớm thôi.” Tôi lại nhìn cậu ta. “Nói thật cho tôi nghe—cậu nghĩ mình có thể nộp các việc đó cho tôi vào thứ Tư không? Tôi có thể tin tưởng cậu không?”

Cậu ta đứng bật dậy. Mạnh mẽ. Thanh tao. “Đương nhiên.” Nụ cười rạng rỡ của cậu ta đã quay lại với một trăm phần trăm năng lượng. “Nói chuyện với anh sau.”

Tôi gật đầu, nuốt nước bọt.

Ngay khi cậu ta ra khỏi văn phòng, tôi nhấn chuột phải vào biểu tượng đang quay như chong chóng đầu tiên và chọn những tựa đề nhiều lượt xem nhất ở trên cùng. Nhiệt độ rút khỏi cơ thể khi tôi đọc.

PHẢN ỨNG PHỤ MỐI KHÁM PHÁ TRONG LIỀU TIÊM PHÒNG CÚM

PHẢN ỨNG PHỤ HIỂM HOI TRỘN TRONG VẮC-XIN CÚM

SỰ PHÁT TRIỂN MỚI Ở 0,0014 PHẦN TRĂM BỆNH NHÂN TIÊM OMNIFLUVAC.

Tay tôi run rẩy bấm vào dòng đầu tiên.

Cổ bịt tai trước những tiếng cười khúc khích vang dọc hành lang, tôi ghim một tờ giấy bình thường lên bảng tin chính. Kỳ quặc ở chỗ, không phải ai cũng kiểm tra email của mình vài lần một ngày, nên tôi phải tìm cách xài phương án ứng dụng công nghệ thấp.

HỘI NGHỊ CHUYÊN ĐỀ KỸ NĂNG EXCEL CƠ BẢN

GIẢNG BỞI NICK CARLYLE

PHÒNG HỌP 801

NGÀY MÙNG MUỖI THÁNG MỘT, 9 a.m.

LAPTOP SẼ CÓ ÍCH NHƯNG KHÔNG QUÁ CẦN THIẾT.

Không thể tin nổi tôi sẽ dạy một lớp. Về Excel. Liệu có ai đến không cơ chứ?

Chắc là không. Nhưng ít nhất đó cũng là điểm tốt để điền vào lý lịch. Sau khi kiểm tra lại ngày giờ, tôi về văn phòng, không tìm được mình liếc mắt tới đám người đang tụ tập quanh Riley.

“Cảm giác thế nào?” Melanie hỏi, tì vào bàn cậu ta.

Riley cười, vất một tay lên lưng ghế. “Sướng điên luôn.”

“Tôi sẽ không đời nào tin nếu không nhìn tận mắt.” Jeff Fehn, một thành viên khác trong đội lắc đầu kinh ngạc. “Trông cậu to khủng khiếp.”

Đúng thế thật. Tôi ngừng bước, đứng gần tường cho lẫn với khung cảnh. Chỉ trong tuần trước, Riley phải tăng thêm mười pound, toàn bộ là cơ bắp. Các thớ thịt nảy nở bên dưới lớp áo thun, vai áo bị kéo giãn căng, chiếc quần bó sát lấy chân và gấu quần thì hơi cao hơn mắt cá một tẹo.

Tôi khoanh tay trước ngực, lắc đầu. Riley Jameson đang được trải nghiệm phản ứng phụ hiếm có nhất của Omniflucac.

Tăng trưởng cơ bắp.

Không phải là tăng sức mạnh nhỏ nhặt mà tôi nhận thấy ở các đối tượng cao lên sau khi tiêm Omniflucac. Cái này—

Jeff tì lại gần Riley, chắn mất một phần cảnh tượng tôi nhìn thấy. “Vậy thì nói thật cho bọn tôi nghe. Cậu lên hạng dễ dàng đến mức nào?”

“Trời đất.” Riley xoa tay lên ***g ngực. “Họ có nói gì đó về việc cơ thể tôi ở mức siêu nhạy cảm để đề kháng, và đến một lúc nào đó sự phát triển sẽ ngừng lại, nhưng hiện tại thì chỉ thở thôi cũng đã là luyện tập cơ bắp rồi.”

Vài cô gái hú lên. Cả vài anh chàng nữa.

Một phụ nữ tôi chưa từng thấy chen lại gần hơn. Cô ta ở phòng nào? Tầng khác chăng? “Tuyệt quá đi thôi.” Cô ta thở ra.

“Ừ.” Riley đáp. “Điều đáng nói nhất là, hoạt động một cơ bắp đồng nghĩa với việc hoạt động tất cả cơ bắp. Nhìn nhé.” Cậu ta khom người trên bàn phím và gõ với một tốc độ như nã đạn.

Các đường gân trên cánh tay cậu ta nhấp nhô theo nhịp tay; rồi truyền xung động ngược lên khiến bắp tay giật giật. Cơ bụng cũng khẽ nảy lên, săn lại. Từng múi cơ dọc hai đùi căng ra vì sức mạnh. Cả chỗ nhô ra ở đằng trước quần cũng to lên. Vì khoái cảm hay tăng trưởng thật, tôi chẳng biết được.

Cậu ta thu tay về, ngả người ra ghế. “Đấy. Nhìn thì không thấy rõ, nhưng quần áo tôi chặt đi một tí tẹo rồi.”

Sự phát triển cân đối một cách hoàn hảo.

Tôi thấy nghẹt thở; bụng quặn lại. Tỷ lệ để Riley có thể trải qua tác dụng phụ này là bao nhiêu? Ồ, phải rồi.

Một phần tư trên một trăm ngàn.

Ánh mắt Riley đọng phải tôi, khiến toàn thân tôi giật nảy vì bất ngờ. “Ngon lành phết, ha?” Cậu ta nháy mắt.

Tạ ơn trời, đám đông xung quanh hào hứng đồng tình, tưởng rằng cậu ta đang nói với họ. Tôi nhân cơ hội chuồn mất.

Và đâm xầm vào Greg Morris.

Anh ta nắm vai tôi, giữ tôi đứng thẳng. “Lửa cháy ở đâu thế?”

Tôi ngửa cổ, và suýt nữa thì phun ra sự thật, nhưng may mà chưa mất trí hoàn toàn. “Có chút việc phải làm thôi.”

“Hừm.” Anh ta liếc qua đầu tôi về phía Riley, rồi lại nhìn tôi. “Chẳng biết làm thế nào mà cậu giải quyết công việc cho nổi, tại cái thằng nhóc mới nổi kia kéo hết cả nhân viên công ty về phía bàn nó.”

Tôi bước ra khỏi nắm tay của anh ta và ngoái đầu lại. “Tôi nghĩ cậu ta không cố tình đâu. Chỉ là việc xảy đến với cậu ta lớn lao quá.”

Greg ân cần chạm vào cằm, lời kéo sự chú ý của tôi. “Cậu không nghĩ nó đang bồn chồn cậu à?”

Có chứ. Riley đang rón rén kiểm nghiệm ranh giới, và tôi là sếp, nên chuyện vài cú húc của cậu ta nhắm về phía tôi cũng là lẽ thường tình. Với lại năm nay tôi cũng chẳng dễ dãi với cậu ta cho lắm...

“Không đâu.” Tôi lẩm bẩm.

“Nick, thôi nào. Nếu tôi thấy được thì ắt hẳn những người khác cũng thấy.”

Tất cả mọi người á?

“Tôi tự lo được.” Tôi bảo, dù nghe giọng có vẻ run run.

Anh ta nhìn tôi hồi lâu. “Chuyện thăng tiến mà tôi cố tránh né cả năm ngoái cuối cùng cũng tóm được tôi rồi.”

Vui mừng vì có việc khác để nói, tôi nở một nụ cười thành khẩn. “Chúc mừng!”

Anh ta cười lại. “Cảm ơn.”

Greg tỏ ra nhàm chán với triển vọng thăng tiến, nhưng tôi biết anh ta là người giỏi giang, và tôi biết anh ta xứng đáng có được nó. “Bao giờ bắt đầu?”

“Vài tuần nữa.” Đặt một tay vào giữa lưng tôi, anh ta dẫn tôi ra xa khỏi đám đông đằng sau. “Tôi đang nghĩ có thể cậu cũng chuyển sang phòng tôi luôn, điều hành ở bên đó.”

Tôi tròn tròn mắt. “Dẫn dắt phòng chi phí phát triển ư? Thật sao?”

“Chứ gì nữa. Cậu đã làm rất nhiều việc cho bên tôi rồi, nên cậu biết mọi người tổ chức ra sao. Chẳng thể tìm ra ai thay thế thích hợp hơn. Và nó sẽ giúp cậu tránh—” ánh mắt anh ta lướt qua Riley—“vụ đó”.

Rời phòng họp tác quốc tế? Thì đúng là tôi nhanh chán và hay giúp đỡ các đội khác khi có thể, nhưng lúc nào tôi cũng thích ở đây.

Thêm vài tiếng khúc khích vọng tới từ bàn của Riley, và tôi cứng người, nhớ việc cậu ta vừa nháy mắt với mình, cả cái cách cậu ta chen vào không gian của tôi trong buổi chụp hình.

Liệu tôi có thể chịu đựng chuyện này thêm bao nhiêu lâu nữa?

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Tôi nói, thật lòng.

“Tốt.” Greg vỗ vai tôi. “Có muốn cùng đi uống bia sau khi tan sở không?”

Trong vài năm trở lại đây, tôi đã quên mất rằng mình từng có một thời là lính mới, và Greg là người hướng dẫn của tôi. Đôi khi anh ta thể hiện thái độ kiêu gì đó mà tôi không thể hiểu, nhưng lúc nào anh ta cũng đối xử tốt với tôi. “Có.” Tôi trả lời, vừa cười vừa vào văn phòng. “Quá tám giờ một chút là tôi xong việc, chắc thế.”

“Tôi cũng vậy.” Anh ta vừa đi vừa vẫy tay qua vai với tôi. “Gặp sau.”

Tôi tới bên bàn làm việc, dừng bước khi thấy bản cuốn kỷ yếu mới của công ty đang chờ trong hòm thư đến. Ngồi xuống ghế, tôi cầm nó lên và lật qua phòng mình. Một hơi thở nhẹ nhõm thoát ra khi tôi thấy Shawn đã chọn bức ảnh tôi hơi mỉm cười. Trông vô cùng bình tĩnh và tỉnh táo. Tốt.

Ngón tay tôi lướt trên bức ảnh. Jeff Fehn và tôi cao bằng nhau, hai người đàn ông nữa thấp hơn. Bên cạnh tôi, Riley đứng vượt cả bọn, môi uốn thành một cái nhếch mép tự tin. Cậu ta khiến tôi nhìn nhỏ bé, trẻ trung. Phản ứng phụ tác động đến toàn bộ cơ thể cậu ta có lẽ đã làm biến đổi từng chút một ngay từ ban đầu. Đó là lý do vì sao cậu ta lại cao hơn nhiều đến thế, và nó giải thích vì sao cậu ta không phải trải qua giai đoạn bị gầy đi.

Nói là trường hợp đặc biệt thì chưa đủ. Đó là phép lạ.

Tôi không thể trách cậu ta cao ngạo, nhưng cũng không dám chắc mình có thể ở gần cậu ta thêm bao nhiêu lâu để chứng kiến thái độ ấy nữa. Ruột gan tôi quặn lại khi cậu ta đến gần, và ai mà chịu nổi từng ấy stress cơ chứ.

Gập tập ảnh lại, tôi xoa gáy. Nếu chuyển sang bên chi phí phát triển, lấy gì bảo đảm tôi sẽ có nhiều quyền lực với họ hơn với Riley? Ở phe hợp tác quốc tế, tôi có cả một bề dày lịch sử về các quyết định vững như bàn thạch. Tôi giúp đỡ cả các đội khác, nhưng họ không biết rõ về tôi tới mức đó. Tôi chưa chiếm được sự tôn trọng của họ. Nếu mọi người mà biết về vấn đề tôi đang gặp phải vì Riley, thì họ sẽ biết lý do tôi chạy trốn khỏi hợp tác quốc tế. Có khi mọi chuyện còn xấu đi chứ đừng nói tốt lên.

Trừ khi tôi có thể cân bằng cục diện. Trừ khi tôi có thể bắt đầu ở một phòng mới để làm lại từ đầu.

Tôi nhắm nghiền mắt mất vài giây, rồi trí do dự. Rồi giật cái điện thoại và đặt lịch tiêm phòng cúm.

4. Chương 4

Tôi thấy bình thần rõ rệt khi rời văn phòng ra đứng trước cửa thang máy. Sau bốn ngày chờ đợi cuộc hẹn, có lẽ bao nhiêu âu lo đều đã đem ra xài hết cả rồi.

Tốt.

“Mr. Carlyle?”

Đến giọng nói đó còn không khiến tôi bị giật mình. “Gì thế, Riley?” Tôi dựng ngược cổ áo, chuẩn bị chống chọi với thời tiết bên ngoài.

“Anh đi đâu đấy?”

“Hẹn với bác sĩ.” Tôi lơ đãng trả lời, cài cái khuy cuối cùng.

“Anh... Anh vẫn khỏe chứ?”

Bị bất ngờ vì câu hỏi khế, tôi ngược lên. Thân thể tôi cứng đờ khi nhìn vào cặp mắt màu nâu lục. “Khỏe. Chỉ kiểm tra định kỳ thôi.”

Cậu ta chống cánh tay lên bức tường bên cạnh và cúi đầu. “Thế thì được.”

Trông có vẻ như cậu ta thật lòng quan tâm. Cảm giác như cậu ta thật lòng quan tâm, và một nụ cười nhẹ thoáng qua môi tôi.

Cậu ta há miệng, rồi nhe răng cười. “Lỡ như tôi định hỏi anh về những thông số mới nhất thì sao?”

Tiếng ồn ào trong căn phòng nhạt đi khi chất giọng của cậu ta tràn qua tôi. Đó là một cảm giác kỳ quái, giống như khi tôi...

Khi tôi nghiên cứu các con số.

Cố tập trung vào câu hỏi, tôi chọn câu trả lời chuẩn nhất có thể. “Melanie là nhân viên kỳ cựu thứ hai trong đội—cô ấy sẽ giúp cậu bắt cứ thứ gì cần. Và cậu còn có thể hỏi Greg Morris. Anh ta đứng đầu phòng hợp tác quốc tế trước khi tôi vào công ty.”

Lông mày cậu ta nhíu lại, nhưng cửa thang máy đã mở, và tôi sắp hết thời gian. “Chắc chắn cậu có thể giải quyết mọi chuyện mà không cần tôi trong vài tiếng đồng hồ.” Tôi dừng lại khi bước qua cánh cửa. “Nhưng nếu mà văn phòng New York gọi, bảo họ tôi sẽ quay lại ngay rồi sẽ đích thân giải quyết vấn đề của họ.”

Vết nhăn biến mất khi cậu ta đứng thẳng người dậy. “Tôi có thể lo vụ đó.”

Cậu ta tỏ ra nóng lòng muốn giúp, và nhìn thấy bằng chứng Riley Jameson tự hào về công việc của mình khiến tôi nhoeo miệng cười. “Văn phòng New York là một bong bóng tách biệt của một loại tâm thần đặc biệt. Đời nào tôi lại đẩy nhân viên của mình vào đó chứ.” Tôi nháy mắt. “Dù sao cũng cảm ơn cậu đã tình nguyện lao mình ra đỡ nhất kiếm cho tôi.”

Cửa đóng lại khi tiếng cười trầm thấp của Riley tràn ngập trong tôi.

Có cần phải đau đến mức này không? Tôi muốn ngửa đầu tì vào thành thang máy và nhắm mắt lại, nhưng tôi không đứng đây một mình, và cũng chẳng muốn nghe người khác hỏi thăm xem tôi có sao không.

Nhưng... tôi có sao không?

Chỗ bị tiêm đau nhức. Buồn nôn. Đau đầu. Đều là các triệu chứng thường gặp. Đều là triệu chứng tạm thời.

Vậy nên không cần lo lắng. Tôi vẫn ổn.

Thang máy mở ra, và tôi bước vào tầng của mình. Có gì đó lạnh lạnh chạm vào tai tôi, và tôi luồn tay qua tóc, cố rũ bỏ những bông tuyết cuối cùng còn cứng đầu bám dính vào mình. Tôi thấy như cục cứt. Tự hỏi liệu có thể ngủ gật trong văn phòng một lát được không.

Vào những ngày cuối năm như thế này á? Ồ, phải rồi. Chuồn được ra ngoài để mà đi tiêm còn là may.

Một cử động trước mặt thu hút ánh mắt tôi, và tôi quay đầu nhìn Riley vẫy tôi lại gần.

Buồn cười nhỉ? Giờ thì ở trong tình thế ‘sự đã rồi’, tôi thấy thoải mái hơn. Hay tại cách cậu ta hỏi trước khi tôi đi tiêm cũng nên. Thậm chí tôi còn nghĩ tới cậu ta lúc ngồi trong phòng chờ mà không thấy bất an hay run rẩy.

Cứ như thể cậu ta có mặt ở ngay chỗ đó, khoe cái nụ-cười-triệu-đô để làm an lòng tôi.

Khóe miệng tôi nhếch lên khi tiến tới bàn cậu ta. “Mới đi có một tiếng rưỡi thôi mà. Đừng bảo là cậu phá banh mọi thứ rồi nhé?”

Cậu ta ngừng bật, rồi phá lên cười. “Không, tôi chỉ muốn cho anh biết là tôi đã hoàn thành bản phân tích thống kê anh cần thôi.”

Đầu tôi nhức bình bình, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười và liếc nhìn màn hình của cậu ta. “Cảm ơn. Gửi bản cho tôi, tôi sẽ xem xét trong văn phòng.”

Bàn tay nắm chuột khựng lại. “À. Được thôi.”

Vừa định rời đi thì cậu ta nắm lấy cánh tay tôi. Cơn đau buốt lan ra từ vết tiêm khiến tôi rít lên.

Riley lập tức buông ra, và tôi nhìn lên đúng lúc cậu ta toét miệng.

“Anh tiêm phòng cúm rồi, phải không?”

Qua khóe mắt, tôi thấy mọi người ngược mắt khỏi bàn họ. “Tôi...”

“Đúng rồi.” Cậu ta nhảy dựng lên, khiến thế giới của tôi chợt trở nên nhỏ xíu, nhanh đến mức tôi loạng choạng lùi lại. “Nhìn mắt anh là biết mà.”

Tầm ván ngăn bàn giúp tôi khỏi ngã dập mông, chỉ tội nó cũng làm tôi kẹt cứng. “Chẳng phải việc của cậu, nhưng đúng là thế.” Mặc cho cơn khủng hoảng muốn trào ra bề mặt, tôi vẫn nói đều đặn. “Hôm nay tôi vừa tiêm chủng.”

Cậu ta tóm lấy tầm ván thấp ở hai bên người tôi, nhốt tôi bằng cơ thể của mình. “Liệu anh có to lên như tôi không nhỉ?”

Mọi người xung quanh đều đang quan sát, mà tôi thì chẳng muốn ai biết mình vừa tiêm, vì có nhiều khả năng tôi sẽ không cao thêm lắm. Giờ thì tôi phải ra về bình thần dù thâm tâm chẳng có lấy chút xíu cảm

giác đó. “Chắc không đâu. Nhưng đang là mùa cúm mà, và gần đây bận rộn quá nên tôi chưa kịp dùng vắc-xin.”

Riley vẫn không cử động, kiêu cưỡi ngạo nghễ mà vài giây trước tôi còn tưởng là đầy an ủi đang đặt trên miệng cậu ta. “Anh cứ xử như thể đểch quan tâm đến chuyện lớn lên vậy, nhưng cảm giác đó vui lắm.” Cánh tay bao quanh tôi nhấp nhô, truyền một loạt phản ứng khắp thân thể cậu ta. “Ít nhất, với tôi là vậy.”

Ánh mắt tôi rớt xuống cơ bụng cậu ta. Hôm nay không có áo thun—và mấy cái khuy trông như sắp đứt phụt ra tới nơi. Ngay cả hai đầu ngực cũng nổi lên lồ lộ trên nền vải.

“Nhìn tôi ngon lành mà, nhỉ?” Cậu ta thì thầm.

Tôi nheo mắt nhìn lên. “Tôi là sếp của cậu đấy, Riley, và cậu đang đi quá đà. Tôi ghét phải ghi lỗi cậu vì chuyện này lắm.”

Cậu ta giật tay về, nét mặt đanh lại khi nhìn tôi.

Mẹ kiếp, chắc tôi sẽ thấy hối hận, nhưng nếu đủ may mắn, chỉ vài tuần nữa là tôi hạ cánh sang phòng khác rồi.

Giả vờ phớt lờ ánh mắt giận dữ của Riley, tôi đi vào văn phòng. Cơ đau đang động binh bịch trong đầu tôi mạnh lên khiến tôi phải ngồi xuống bàn và lấy tay xoa mặt. Tôi chưa từng có ý định ở phòng hợp tác quốc tế cả đời. Dù bên chi phí phát triển cũng chỉ là một bước ngang. Nó sẽ đẩy lùi kế hoạch sự nghiệp của tôi một thời gian, nhưng lại là điều tốt nhất cho tôi lúc này.

Nói vậy chứ, tôi vẫn sẽ nhớ phòng hợp tác quốc tế. Nhớ con người. Nhớ những thử thách. Và khi tôi nghĩ đến tiếng cười trầm trầm đã luẩn quẩn bên tôi trong phòng khám, tôi nhận ra rằng bất kể bao nhiêu khó khăn, mối quan hệ công việc giữa chúng tôi vẫn liên tục phát triển... Có lẽ tôi cũng sẽ nhớ Riley.

Một phần tư inch trên sáu feet.

Tôi nhìn chằm chằm đường vạch tôi đánh dấu trên tường. Cần khẳng định lại, tôi dùng thước đo một lần nữa khoảng cách từ sàn lên. Cảm giác nhẹ nhõm suýt làm tôi sụm gối.

Đã ba ngày kể từ khi tiêm, và cơn buồn nôn đã hết. Đau đầu cũng qua. Thậm chí cơn đau trên cánh tay phải cũng mất tiêu. Sáng hôm nay tôi thấy tươi tắn và đầy năng lượng, sẵn sàng đón nhận bất cứ thứ gì mà đời quăng vào mặt.

Tôi cất thước đi, rồi nhảy vào dưới vòi sen và bôi xà bông khắp người. Riley bảo cảm giác lớn lên rất sướng, nhưng về mặt thể chất thì tôi không thấy khác biệt gì nhiều. Greg nói nó khá thú vị, còn tôi thì nghĩ trải nghiệm của bản thân chắc cũng nằm đâu đó quanh mấy từ ấy.

Nhắc đến thú vị... Bất kể sự thật là tôi biết còn quá sớm để khẳng định, nhưng tôi có thể thề là cái phòng tắm trông nhỏ hơn một tí tì.

Phải cao thêm bao nhiêu inch mới nhận ra sự khác biệt nhỉ? Ba? Năm? Cục xà bông dừng lại trên ngực tôi.

Sáu feet năm. Thế thì tuyệt đến mức nào?

Cái mơ ảo tưởng này sắp làm tôi muộn giờ, nên tôi vội vã làm việc vệ sinh buổi sáng rồi ba chân bốn cẳng phi tới công ty. Tôi không thể nhịn cười, chào hỏi tất cả những người mình nhìn thấy. Cả Riley.

Cậu ta rời mắt khỏi bảng tin để nhìn tôi, và nhếch mép.

Lẽ nào cậu ta nhận thấy tôi đã cao hơn?

Suy nghĩ đó đáng ra phải khiến tôi thấy kiêu căng, thay vào đó, tôi đỏ mặt. Không muốn rục lên như tôm luộc, tôi lẩn vào văn phòng, bật laptop và máy pha cà phê. Kiểm tra hộp thư thoại, lắng nghe những vấn đề hàng ngày về dòng tiền mặt, cũng như lời mời ăn tối cùng những trưởng phòng khác vào tuần tới. Tôi ghi lại những gì cần đích thân giải quyết rồi gọi Greg để báo tôi sẽ tham gia. Chỉ trong vài phút, một phần tư inch cao thêm đã lạc mất khỏi tâm trí tôi.

Đến cuối ngày, nó lại lừng lững hiện trở về.

Đây là lần thứ ba tôi phải kéo tay áo lên, nhìn đăm đăm vào lớp vải đã tụt xuống quá cổ tay tôi. Tôi đặt may bộ vét này vừa khít người cơ mà, làm sao lại xuống sâu như thế được? Và nếu tôi đang phát triển, chúng sẽ phải co lên chứ?

Quần tôi cũng đang giở chứng. Rất khó nhận ra, nhưng nó đã phủ qua cả giày của tôi, gần quét sàn tới nơi. Không đúng!

Tôi mở ngăn kéo bàn, lục lọi đồng đồ đặt ở trong. Không có thước cuộn, chỉ có thước kẻ. Dùng được. Tôi không thể đợi đến khi về nhà mới kiểm tra.

Vớ một cái bút chì, tôi đứng dựa lưng vào tường. Tay tôi run rẩy quá mức, nên tôi phải cố giữ yên khi đặt cái thước lên trên đầu và kẻ một đường. Tôi quay lại và nhìn vết đánh dấu, như thể chỉ nhìn thôi là thấy điều tôi cần biết.

Có lẽ tôi đã nhầm. Có lẽ tôi nên về nhà trước.

Tôi quỳ xuống và đặt thước vào tường. Đang định lật thước thì tôi nhận ra là mình đặt nó trên mép thảm, không chạm sàn.

Mẹ kiếp. Sáng nay tôi có làm vậy không?

Tôi ấn thước xuống sàn. Lật qua lật lại, tôi đứng dậy và không ngừng tay cho tới khi chạm vạch. Nghẹt thở khi cộng số chiều cao của mình.

Năm feet mười một rưỡi.

Không... chắc tôi trượt mất chỗ nào đó.

Tôi lại quỳ.

Lần này đo cẩn thận hơn, di chuyển chậm chạp hơn. Kết quả vẫn vậy. Tôi tì lưng vào tường, kẻ một đường mới để kiểm tra lại. Tôi quay người nhìn chăm chú. Y xì vạch kẻ trước đó.

Hay tại lật thước làm lệch kết quả?

Tôi lại đo, lần này lấy bút chì đánh dấu đầu thước kẻ, rồi lê đít thước lên chạm dấu.

Lần này. Tôi lại vạch. Lần này sẽ tròn sáu feet.

Nhưng vẫn không được. Kết quả là năm feet mười một rưỡi.

Tôi gục đầu lên tường, và bật ra một tràng cười ứat át, nhẹ tênh. “Một phần hai trăm khả năng.” Tôi thì thầm, cuộn tay thành nắm đấm. “Và mình trúng độc đắc. Lẽ ra nên mua vé số cào.”

Tôi cười thêm một lúc, không thể lường tượng nổi tương lai của mình. Tôi tự nhủ, ít nhất hôm nay cũng là cuối tuần. Vẫn còn thời gian để gặm nhấm phạm vi ảnh hưởng tối đa của hành động mình làm.

“Ôn trời hôm nay là thứ Sáu.” Tôi lẩm bẩm, đẩy mình đứng thẳng dậy rồi thả cái thước vào thùng rác. Tôi lấy áo khoác, thu dọn laptop, tắt máy pha cà phê. Nín một tiếng khúc khích, tôi tắt đèn và đi về nhà.

Chẳng cười với ai khi rời khỏi.

Ba inch. Trong một tuần.

Thật phi thường. Nếu không phải chuyện xảy ra với tôi.

Tôi ngồi ở góc phòng ngủ, ôm đầu gối vào sát ngực và nhìn chăm chăm các vết vạch trên tường. Tôi tự ép mình phải theo dõi chiều cao bị co lại của mình—tự đo vài tiếng một lần—nên bây giờ tôi có một series đường kẻ thấp dần trên bức tường một thời trắng bóc của tôi.

Ba inch. Nghĩa là bây giờ tôi còn năm feet chín. Kể ra cũng không tệ nếu bỏ qua thực tế rằng chiều cao trung bình của đàn ông Mỹ đã tăng từ năm feet chín lên tròn sáu feet vào năm ngoái. Bây giờ tôi thậm chí còn chẳng đến mức trung bình; tụt xuống dưới rồi.

Tôi ôm đầu gối chặt hơn.

Quần áo đã không còn chuẩn nữa. Cái gì cũng vừa rộng vừa dài. Khi mặc, tôi nghĩ mình có thể cảm thấy cơ thể đang teo lại—da dễ trượt trên lớp vải, tay co ngắn, chân cũng thế. Tất cả những gì tôi còn chấp nhận mặc lên người chỉ là đồng quần đùi, tạ ơn trời là vẫn vừa, dù cảm giác có hơi kỳ cục.

Bây giờ sáng mai tôi phải đi làm. Đến bảy giờ một phút, những người ở cùng tầng sẽ biết chuyện đã xảy ra cho tôi. Đến chiều, những người cùng tòa nhà sẽ nghe thấy thông tin.

Liệu họ có đến soi mói tôi không? Liệu họ có bu vào văn phòng tôi như cách họ tụ tập quanh bàn Riley, hỏi xem tôi thấy thế nào, bàn tán rằng họ chẳng thể tưởng tượng nổi nếu ở trong hoàn cảnh của tôi không?

Trán tôi tựa lên hai đầu gối. Làm thế nào đây? Báo ốm chẳng? Xin nghỉ chẳng? Hay gọi cấp trên và đăng ký phương án liên lạc qua vô tuyến, làm việc ở nhà? Tôi luồn tay vào tóc, nắm chặt ngón tay và kéo mạnh. Một tiếng kêu đau đớn tức giận bật ra.

Làm thế nào đây? Tôi chẳng có ai để hỏi, chẳng có ai giúp đỡ. Thế nào mới đúng?

Tôi ngẩng đầu, đăm đăm nhìn đồng vạch. Chẳng có ai để hỏi cũng không sao. Tôi biết thế nào là đúng.

Dữ liệu bước đầu của những thống kê cuối năm đang nhấn chìm phòng tôi. Cả đội cần tôi. Tôi phải đi làm.

Loạng choạng đứng dậy, tôi lao tới tủ quần áo. Giờ này thì các cửa hàng đều đóng rồi—không kịp kiếm một bộ vét cho vừa người. Tôi lục đồng đồ treo trên mắc, qua đám áo khoác mà mới chỉ ngày trước còn khiến tôi vô cùng tự hào. Lôi ra một cái quần bình thường và mặc vào, không thèm để tâm đến hai ống quần túm thành một mớ dưới chân và tìm phục sức. Sau khi kiếm được một cái thắt lưng, tôi luồn qua các con đĩa và thắt nút trong cùng. Tôi mở ngăn kéo và thấy cái áo phông xanh dương—thứ tôi đã luôn muốn mặc—và giật đứt giá trước khi chui vào.

Sau khi hít vài hơi thật sâu, tôi quay lại để soi vào cái gương lớn. Cái áo trông... không đến nỗi tệ. Tay áo cộc kéo xuống tới gần khuỷu tay, và gấu áo thì chỉ trùm hông một tẹo. Tôi muốn tạo hình tượng thế này cũng là điều dễ hiểu. Có điều, cái quần thì...

Rắc rối rồi đây.

Tôi quỳ một chân, xắn gấu quần vào trong. Đổi chân, tôi làm nốt bên kia rồi đứng dậy.

Cái áo che đi phần dùm dỏ quanh hông. Ống quần chấp nhận được, chỉ cần tôi tìm được cách giữ chúng như thế.

Báo ốm ngày mai đi. Lấy thời gian mua quần áo.

Không. Nếu ngày mai tôi không đến, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ đến được.

Nhưng không có kim chỉ. Thứ hữu dụng duy nhất trong căn hộ chỉ có cái laptop và vài cái kẹp giấy. Với lại tôi không phải MacGyver. Tôi khựng lại, nhìn về hướng cửa trước.

Bà cụ dễ tính ở đối diện có đủ thứ. Và bà ấy thích tôi, lúc nào cũng nướng cho tôi cả đồng bánh và chia đồ thừa của Lễ Tạ Ơn.

Ngập ngừng, không chắc mình đã đủ tự tin để cho người khác thấy, tôi lấy hết ý chí ép mình phải ra khỏi phòng.

Hành lang vắng tanh, tạ ơn trời đất. Và có ánh sáng lọt qua khe cửa, nghĩa là bà ấy còn thức. Thở phào, tôi gọt tay lên gỗ.

Cả hai người cùng kêu lên khi cửa mở ra.

“Nick?” Bà ấy hỏi, mắt tròn tròn.

Tôi ngửa mặt. Bà ấy phải cao năm feet mười một. Có bà già nào cần cao đến mức ấy đâu chứ. “Chào, Mrs. Everley.”

Bà Everley cuộn tay đặt trước ngực, và tôi có cảm giác mình cần phải quen dần với việc thấy biểu cảm đó ở người khác.

Thương hại.

Ánh mắt tôi rơi xuống đôi dép xanh lam của bà. “Tôi chỉ băn khoăn là liệu bà có mấy cái kim băng cho tôi mượn được không?”

“Kim băng?” Bà im lặng một lúc rồi nói. “À, cậu cần sửa lại quần phải không?”

Tôi gật đầu về phía sàn nhà.

Một bàn tay ấm áp đặt lên lưng tôi, đẩy tôi vào trong. “Kim băng không dùng được đâu. Để tôi làm cho.”

Tôi ngẩng lên. “Thật à?”

Bà ấy cười hiền từ. “Dĩ nhiên rồi, cậu bé. Cậu cần quần áo vừa vặn.”

“Nhưng...” Tôi lắc đầu. “Như thế sẽ làm phiền bà lắm. Nhất là lúc đêm hôm thế này.”

“Không, không. Chỉ mất vài phút thôi.” Bà nhẹ nhàng vỗ má tôi rồi đi vào phòng khác. “Để tôi đi lấy đồ.”

Tôi đứng giữa phòng khách, vừa chờ vừa nhìn những tấm rèm thêu ren, những cái khăn lót bàn, những mảnh vải vắt trên lưng ghế. Nhưng lòng mày tôi nhướn lên khi bắt gặp ba gã yêu lùn sống trong vườn đang đứng túm tụm một góc, nhưng rồi quyết định là chúng cũng được coi là thân thiện nên quay mặt đi.

Ở đây thật thoải mái. Chưa từng gặp mặt bà nội hay bà ngoại, tôi đã luôn tưởng tượng rằng họ sống ở những nơi như thế này. Êm đềm, ấm cúng, và có phần kỳ quái.

Căn hộ của tôi chẳng khác nào chỗ để ngủ. Tìm một trang Web, chọn đồ cho phòng ăn, phòng khách, và phòng ngủ, tính tiền vào tài khoản. Đơn giản. Khi đồ đặc đến, trông cũng giống giống ảnh quảng cáo, và tôi chưa từng một lần nghĩ ngợi.

Nhưng tôi không nhớ nổi lần cuối cùng có bạn đến chơi là bao giờ, rồi tự hỏi liệu có ai đủ thân để nhận ra đó là căn hộ của tôi không.

“Được rồi, cưng à.” Mrs. Everley quay trở lại phòng khách. “Bắt tay vào sửa sang cho cậu thôi.”

“Mrs. Everley...” Tôi nhìn vào đôi mắt xám. “Làm phiền bà quá.”

“Vớ vẩn.” Bà quỳ xuống trước mặt tôi, đặt hộp kim chỉ màu vàng lên sàn, và gỡ gấu quần xuống. “Khâu vào thì đơn giản. Lớn lên mới làm mọi thứ trở nên kỳ quái. Sớm hay muộn cũng hết đồ để mặc và phải mua quần áo mới.”

Tôi nghiêng đầu. “Bà không thích cao à?”

“Trời đất, không. Tôi thấy năm feet tư là thoải mái lắm rồi, cảm ơn cậu.”

Bảy inch. “Bà phát triển nhiều hơn mức thống kê trung bình.” Tôi nói như máy.

Bà chẳng hăng, như thể sự thật ấy còn làm chuyện tệ hơn. “Tôi chẳng bao giờ quan tâm tới số má gì hết.”

Môi tôi giật giật, kéo thành một nụ cười nhẹ khi tôi nhìn xuống đỉnh đầu đang cúi của bà. Chúng tôi quá khác biệt, nhưng bà chẳng mấy may mắn đo khi giúp tôi.

“Nick.” Bà mở hộp kim chỉ và lôi ra một cái gối cầm kim. “Lấy số đo xong, tôi sẽ làm lại hết quần áo cho cậu. Chỉ cần khoảng một tuần là xong.”

Tôi nhìn sang bên cạnh, một nỗi ân hận len lỏi vào trong mình. Mrs. Everley chẳng hề quan tâm tới các con số, bà thấy thoải mái vì là chính mình.

Nếu người phụ nữ này thật sự là bà của tôi, ảnh hưởng của bà chắc đã cứu tôi khỏi rất nhiều đau khổ.

5. Chương 5

Thường thì tôi yêu các buổi sáng thứ Hai. Tôi yêu công việc. Tôi yêu kiểm tra xem có những dự án mới nào đang chờ. Tôi còn yêu cả các vấn đề nghiêm trọng mà hầu như lúc nào cũng nhảy lên bàn tôi, vì tôi cảm thấy mình đang sống khi có áp lực phải tìm ra giải pháp.

Tôi rửa mặt rồi nhìn vào gương. Là do tôi tưởng tượng hay cấu trúc xương của tôi trông... thanh mảnh hơn hôm thứ Sáu? Tôi giơ tay, vuốt dọc theo xương gò má, tới xương hàm. Theo những gì tôi đọc, Omniflucac không gây ra những tổn thất xương có hại cho sức khỏe, nhưng mà tụt mất ba inch thì làm sao mà coi là khỏe mạnh cho nổi chứ?

Mắt tôi có vẻ to ra, càng nhấn thêm nét mềm mại, được cái cơ thể teo đều. Trong cái rủi có cái may, tôi tự nhủ. Trông cứ như tôi vốn đã nhỏ bé thế này rồi.

Thận trọng, tôi cạo râu, từ tốn quen dần với cảm giác cầm cái dao cạo to hơn tay mình. Tôi xoay xở làm xong mà không cắt mặt phát nào, nghĩa là ổn.

Đêm qua tôi đưa gần như cả tủ quần áo cho Mrs. Everley. Tôi đã nói chuyện với bà một lúc, ăn bánh quy chocolate, rồi về phòng nghỉ ngơi một chút. Cuối cùng tôi ngủ thâu đêm, và bây giờ thì lại quá sớm để gõ cửa phòng bà. Không nỡ đánh thức một người hiền lành sau bao nhiêu thứ bà ấy làm cho tôi, nên hôm nay tôi sẽ mặc thường phục đi làm.

Ít nhất thì cái quần cũng vừa.

Thở ra từ từ, tôi thay đồ, thu xếp các thứ, rồi đến công ty. Đây sẽ là ngày thứ Hai tồi tệ nhất đời tôi, nhưng nếu có thể vượt qua...

Tất cả những gì có thể đạt được là thứ Ba.

Suy nghĩ ấy suýt nữa khiến tôi quay về, nhưng tôi buộc bản thân mình bước tiếp. Qua sảnh, vào thang máy, ra thang máy. Hành lang lặng thinh khi tôi bước qua, các bàn làm việc cũng thế. Tôi dán chặt mắt xuống sàn, cố bỏ ngoài tai những tiếng thì thầm sau lưng.

Mình làm được mà. Chỉ cần vào văn phòng. Bước từng bước một, Carlyle. Mày đâu phải quá nhỏ để làm chuyện đó.

Không ai trực tiếp nói gì với tôi, thế là tốt. Tôi đặt chân vào văn phòng vừa đúng lúc điện thoại reng.

“Nick Carlyle.” Tôi đáp.

“Mr. Carlyle, cuộc hẹn lúc tám giờ ba mươi của ngài đến sớm. Tôi bảo anh ta đợi nhé?”

Tôi liếc đồng hồ—bây giờ là bảy giờ bốn mươi lăm. Tôi không nhận ra mình đi muộn bốn mươi lăm phút. Lần cuối cùng là khi nào nhỉ?

Chưa từng.

Thở dài, tôi nhớ đến cái điện thoại trong tay. “Hẹn?”

“Phỏng vấn, thưa ngài. Mark Whalen?”

Hôm nay tôi có hẹn phỏng vấn. Chết tiệt. Mark... Mark là thằng nào? “Mười lăm phút nữa tôi sẽ tiếp anh ta.”

“Vâng, thưa ngài.”

Tôi gác máy và khởi động computer. Việc đầu tiên cần làm là mở trang điền nhanh thông tin của các ứng viên. “Whalen...”

A, đây rồi. Phẩm chất tốt, một năm kinh nghiệm ở công ty khác. Khi đọc thông tin, gương mặt dần hình thành trong đầu tôi. Một thằng nhóc khá được. Hồi hộp? Ai đi phỏng vấn mà chẳng vậy. Tôi tia thấy mực tuổi, và lắc đầu.

Hai mươi tám—hơn tôi một tuổi—và tôi gọi người ta là “thằng nhóc.”

Mở lý lịch của anh ta ra và tựa lưng ra đằng sau. Mắt tôi mở lớn khi đôi chân vung vẩy trên sàn.

Tôi quá nhỏ so với cái ghế?

Vừa định hạ thấp nó xuống thì tay tôi khựng lại trên thanh điều chỉnh. Này này, cái gì tồi tệ hơn? ‘Cảm giác khó chịu’ hay ‘trông lùn tịt’? Tôi cố tưởng tượng xem sẽ thế nào, ngồi phía bên kia bàn, nhìn chăm chăm vào ông chủ tương lai. Tôi nhớ đến dáng vẻ thanh tú của mình trong gương trước khi ra khỏi nhà.

‘Trông lùn tịt’ tệ hơn.

Tôi bỏ tay khỏi thanh điều chỉnh và tiếp tục đọc lý lịch. Khi thư giãn, ngón chân tôi đụng tới sàn, cho nên cũng chẳng khó chịu đến mức đó. Tôi biết trông mình sẽ nhỏ hơn so với buổi phỏng vấn đầu tiên của Mark, nhưng có còn hơn không.

Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, Mark chỉ trên mức năm feet chín một tẹo. Đồng nghĩa với việc chúng tôi đứng cùng một vạch.

Nhấn vào tên Mark, tôi gọi ra một danh sách những câu hỏi cần dùng. Đọc xong, tôi đóng laptop lại. Ngày trước, khi đi tìm việc, tôi nhớ mình đã luống cuống đến mức nào khi người phỏng vấn cứ tỏ ra bị phân tâm bởi thứ gì đó trên máy tính. Hay, tệ hơn, nếu họ trông chán nản. Chẳng ai muốn Mark gặp cảnh tương tự hết.

Có tiếng gõ cửa, và tôi đưa mắt nhìn đồng hồ. Tám giờ, chuẩn đến từng giây. “Mời vào.”

Cánh cửa bật mở, và tôi nghiêng cổ lên.

Lúc nào tôi cũng quên bém mắt là trên đời còn cái liều thuốc chống cúm chó chết kia.

Mark—cao ráo, mặc bộ vét vừa khít—bước đến trước mặt tôi, chìa tay ra. “Cám ơn đã dành thời gian cho tôi, Mr. Carlyle. Xin lỗi vì đến sớm; tôi đã háo hức chờ buổi phỏng vấn này cả tuần rồi.”

Tôi nhìn chăm chăm vào tay anh ta, rồi miễn cưỡng đứng dậy nắm lấy. “Rất vui được gặp lại cậu, M—” Đầu óc hỗn loạn. Mark? Mr. Whalen? “Mark.”

Một bên lông mày anh ta nhướn lên khi nhìn thấy tôi, nhưng ít nhất anh ta cũng đủ tỉnh táo để không nhận xét gì về sự chuyển đổi chiều cao của hai người.

Ngượng ngập, tôi rút tay lại và ngồi xuống. “Mời ngồi.”

Anh ta vâng lời, ánh mắt bình tĩnh và ổn định khi quan sát tôi.

Tôi cố không ngọ nguậy. Bây giờ anh ta phải khoảng sáu feet hai, và cao hơn tôi năm inch. Từ góc độ của tôi mà nhìn, trông anh ta cao một cách kỳ cục, và tôi thấy... thua kém khi ngồi ở đối diện. Như một đứa nhóc chơi đùa trên ghế của người lớn. “Anh thế nào?”

Mark cười. “Rất sung sướng, Mr. Carlyle.”

Tâm trí tôi lặn ngụp quanh đồng câu hỏi định dùng. Thường thì chỉ nhìn qua thông tin trước khi đối phương bước vào là quá đủ với tôi, nhưng hiện tại tôi vô cùng lúng túng. “Sao... sao anh không nói lại lý do khiến anh trở thành ứng cử viên sáng giá cho công ty chúng tôi nhỉ?” Cái đó có trong danh sách không thể? Chứa ối, con mắt thẳng băng ghê gớm đây này.

Nhưng anh ta trả lời trôi chảy. Tôi thì kinh ngạc trước những thay đổi của anh ta. Bình thần, tự tin. Anh ta trả lời tất cả các câu hỏi áp úng của tôi. Thật khó tin rằng năm inch có thể ảnh hưởng thế nào tới người ta.

Tôi phát hiện ra là nó cũng mang tới hiệu quả trong trường hợp ngược lại. Mất ba inch biến tôi thành thằng ngớ ngẩn.

Buổi phỏng vấn kết thúc bằng một cái bắt tay vụng về nữa. Mark mở cửa và toét miệng cười với tôi, nán lại vài giây khổ sở chỉ để nhìn rồi mới rời đi.

Dọa sếp à? Ồ, làm thế thì sẽ được tuyển đấy.

Ngay khi cửa đóng, tôi gục đầu xuống bàn và nhắm mắt, định dành ra vài phút để mà vật vã trước khi tiếp tục giả vờ bình tĩnh.

Trong ngành này, khó có được khả năng ấy lắm.

Điện thoại đổ chuông. Đầu tôi vẫn đặt trên bàn, mò mẫm với nó để trả lời. “Nick Carlyle.”

Người bên kia đầu dây cuống quýt nói liến thoắng. Tôi chớp mắt, vừa cố phân tích lời anh ta vừa xác định chủ nhân giọng nói.

“...không nhất quán ở New York...”

Sam Pritchard? Trent Booth?

“...hai triệu đô...”

Eldon Langley. Đúng rồi, chính là anh ta.

“Nick! Cậu nghe không đấy?”

Không thèm nhắc đầu khỏi bàn, tôi mở laptop ra. “Đây.” Tôi lẩm bẩm. Ở bên kia, giọng nói càng lúc càng nhạt của Eldon đang bắn ra cả nửa tá câu hỏi khi tôi gác điện thoại.

Lúc những con số mới nhất từ New York xuất hiện trên màn hình, tôi nhận ra rằng cả lũ đang ngập khá sâu trong bùn, và miệng tôi nhếch thành một nụ cười.

Đây là thứ tôi có thể giải quyết.

Mãi rồi mới chịu ngồi dậy, tôi nghiên cứu dữ liệu. Tôi dễ dàng nhìn ra vấn đề. Sửa chữa nó sẽ cần chi viện. Chẳng phải vì vậy mà người ta làm việc theo nhóm sao?

Tôi rời văn phòng, đến thẳng bàn của Melanie. Mọi người đều nhìn theo từng bước tôi đi, và tôi nổi da gà trước ánh mắt của họ. Nỗ lực lắm tôi mới ngăn mình nhìn sang bàn của Riley. Vì có gì đó, tôi cảm giác mình sẽ sụp đổ nếu thấy cách cậu ta nhìn tôi.

Chết tiệt. Từ khi nào mà ý kiến của một thằng nhóc có thể tác động đến tôi?

“Melanie.”

Cô ngược lên, mắt tròn xoe. Chắc cô chưa nhìn thấy khi tôi đi vào. “N-Nick?”

“Chúng ta có vấn đề.” Tôi bảo, phớt lờ phản ứng của cô để tì lại gần máy tính. “Tôi có thể nhờ cô không?”

“Đương nhiên.” Melanie trượt ghế về phía sau. “Có chuyện gì thế?”

Tôi kéo bàn phím lại gần, thâm nhập cơ sở dữ liệu tài chính của công ty và gọi lên bảng tính đã khiến Eldon phát điên. “Đây.”

Lông mày cô nhíu lại, chăm chú nhìn màn hình, rồi lắc đầu. “Gì cơ?”

Đúng rồi. Không phải ai cũng hòa cùng một nhịp quá đản với đám số má giống như tôi.

Tôi gọi thêm vài bảng nữa và dùng tay chỉ những mục liên thông. “Thấy chưa?”

Cô cúi lại gần, tập trung. Mất vài giây, nhưng rồi cũng phát hiện, và mặt cô đỏ ửng. “Mẹ kiếp. Sao lại thế được?”

“Tôi nghĩ là do tính toán sai trong số liệu của văn phòng New York. Không thể nào mà kết toán thực tế cuối năm lại cao hơn dự báo của chúng ta đến hai triệu đô.”

Melanie lắc đầu. “Làm gì đây?”

“Chúng ta sẽ kiểm tra ngược các báo cáo và xem xét công thức tính của họ.” Tôi đứng thẳng dậy. “Tập trung cả đội và đặt vấn đề này lên hàng đầu cho tôi.”

“Rõ, thưa sếp.” Cô đáp.

Cảm giác lại là chính mình, tôi cười, vỗ lên lưng ghế của cô và trở vào văn phòng. Không muốn mất cảm giác sung sướng mới nhen nhúm này, tôi cố tránh đưa mắt về hướng Riley. Cuối cùng vẫn làm không nổi.

Cậu ta không ngồi tại chỗ, và thật ngạc nhiên khi thấy bàn của cậu ta đã căng tấm chắn lên. Tại sao? Vì thân thể ngoại cỡ? Tôi lén tia sang cái ghế trống, và lần đầu tiên nhận ra nó to hơn bao nhiêu so với những cái ghế tiêu chuẩn trong phòng.

Wow, bự đến như thế...

Tôi bị mất đà khi đâm sầm vào một bức tường cơ bắp cứng cáp, ấm nóng... và trong một thoáng tôi nhận ra rằng vận của mình có thể xui đến mức này lắm.

“Xin lỗi.” Riley cất giọng vừa trầm vừa rung, bàn tay nắm trọn lấy bả vai tôi. “Không nhìn thấy anh.”

Dĩ nhiên là không thấy. Tôi thì đang bận đóng băng, nhìn không chớp vào phần trên ***g ngực của cậu ta. Thậm chí còn không lọt vô tầm mắt nổi cơ mà. “K-Không có gì.” Tôi để ý thấy cậu ta hôm nay lại mặc áo mới. Từ khi tiêm chủng, tôi chưa từng thấy cậu ta mặc cái nào đến lần thứ hai, vậy mà cái áo này trông như chỉ khoác tạm bộ thôi, giữa hai cái khuy trên bụng đã xuất hiện lỗ nhỏ. Mỗi lần hít thở, vải sẽ căng ra thêm một chút, rồi thu lại. Cứ như thôi miên.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng đẩy tôi lại. “Ồ kìa.” Cậu ta dừng lại, ánh mắt bắn khoả khi quan sát tôi. “Mr. Carlyle?”

Cậu ta chẳng nhận ra tôi.

“Chào, Riley.” Tôi nói khẽ, không thể rời mắt khỏi gương mặt cậu ta. Những điểm khiến tôi trông thanh tú hơn, lại giúp cho cậu ta trông càng mạnh mẽ. Đường nét gọn gàng, đầy uy lực tô đậm lên cái cằm, cái mũi, hai gò má. Vừa rồi tôi đã nghĩ cậu ta là một thằng nhóc ư? “Sáng nay anh đến muộn.” Ngón cái lay động, lướt qua xương đòn của tôi. “Thâu đêm à?”

“Đại khái thế.” Bàn tay ấm nóng đặt trên cơ thể tôi, làm rạn nứt dòng suy nghĩ. Vì cái áo bình thường hôm nay tôi mặc? Diện vết thì có đỡ hơn không? “Hiện tại chúng ta đang vướng phải một vấn đề nghiêm trọng. Melanie sẽ giải thích rõ ràng cho cậu.”

“Thế à?” Nắm tay xiết chặt hơn trên vai khi cậu ta đưa mắt xuống mắt tôi, ngực, rồi tới chân. Một nụ cười hé ra khi cậu ta nhìn vào mắt tôi. “Anh đến đây rồi còn gì. Nghe thẳng từ anh chẳng phải tốt hơn sao?”

Thành phẩm họa đấy, vì đến tên mình tôi còn chẳng nhớ nổi. Sức nặng từ bàn tay cậu ta khiến tôi thấy mình thật yếu đuối và nhỏ bé. Tự tin mấy phút trước bỗng nhiên bốc hơi sạch, và tôi lại quay về làm thằng đàn ông rụt rè như trong buổi phỏng vấn với Mark. Mỗi tội, lần này tệ hơn nhiều, vì đôi mắt của Riley ánh lên vẻ thấu hiểu, nguy hiểm.

“Tôi đang vội. Cứ nói chuyện với Melanie ấy, được chứ?” Tôi chống chế.

Môi cậu ta giật giật. “Trông anh có vẻ bối rối.”

Tôi thấy nóng bừng, và cố tránh khỏi cậu ta. “Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát cả.”

Ngón tay cậu ta bóp chặt hơn, giữ tôi đứng yên và thể hiện rõ ràng là tôi chẳng kiểm soát được cái khiگی sất. “Áo đẹp đấy, Mr. Carlyle. Tôi có một cái y hệt, nhưng mà...”—cậu ta nháy mắt—“anh mặc khác hẳn.”

Da tôi chuyển từ nóng bừng sang lạnh toát khi tôi nhìn cậu ta chăm chăm. “Chắc chắn rồi.”

Riley ngược mắt lên, có vẻ đến tận giờ mới nhận ra rằng chúng tôi không phải đang nói chuyện ở một chốn riêng tư. “Có lẽ tôi nên thảo luận với Melanie.” Bàn tay cậu ta trượt khỏi vai tôi, và sức nặng hụt hẫng khiến tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. “Gặp anh sau nhé.”

Cậu ta cư xử như thể tôi chẳng hề mang danh ‘sếp’ vậy, mà tôi thì chẳng biết phải giải quyết chuyện đó kiểu gì. “Cuối giờ cả phòng có buổi họp đấy. Hẹn cậu lúc đó.”

Riley vừa nhe răng cười vừa nhét tay vào túi quần. “Không bỏ lỡ đâu.”

Không bỏ lỡ? Làm như tôi mời cậu ta đi party thay vì họp bàn công việc ấy. “Chuyện nghiêm trọng đấy, Riley. Một khoản tiền lớn đang trên bờ mất mát, và nếu chúng ta không dập được vụ này, rất nhiều người ở cấp thấp hơn trong công ty sẽ mất việc.”

Nụ cười tan biến. “Còn bao nhiêu thời gian?”

Tôi nhớ tới giọng nói kinh hoàng của Eldon, tới hàng hà sa số những lỗi mà vừa liếc mắt đã phát hiện trong bảng tính của văn phòng New York. Dĩ nhiên là bên dưới còn cả đống thứ. “Nhiều nhất là một tuần rưỡi trước khi cấp quản lý bắt đầu đưa ra quyết định liều lĩnh.” Tôi nhìn thẳng vào cậu ta. “Nhưng chúng ta sẽ phải giải quyết xong khi hết tuần làm việc, hiểu chưa?”

Nụ cười của Riley bất ngờ quay lại, và có cảm giác... dịu dàng hơn trước. “Không chút áp lực nào.”

“Gì cơ?”

“Thậm chí cả lúc thế này, anh...” Lắc đầu, cậu ta lùi khỏi tôi. “Tôi chưa từng thấy ai gặp khủng hoảng mà ổn định như anh, Mr. Carlyle.” Cậu ta quay lưng bước về bàn mình. “Rất mong đến buổi họp hôm nay.”

Tôi đứng đó, chết lặng, và nhìn cậu ta rời đi.

“Xin lỗi.”

Vì cái gì? Suýt nữa thì buột miệng hỏi, tôi không ngược lên khỏi computer khi Greg tì lưng lại cánh cửa đã đóng của tôi. “Không phải tại anh.” Giả vờ không hiểu sẽ càng làm chuyện thêm rõ rệt, thêm khó khăn. Giả vờ vẫn ổn sẽ dễ dàng hơn. Hi vọng thế.

“Tôi là người đã ép cậu đi tiêm.”

Nhịp gõ bàn phím của tôi vẫn không đổi. Ở đây, trong vùng an toàn của văn phòng, tôi hoàn toàn tập trung, bình thản. “Tôi tự mình quyết định. Đánh cược, rồi thua.”

“Dù gì đi nữa, trông cậu được lắm.”

Câu đó là quá đủ để kéo tôi ra khỏi công việc, và nhìn lên. “Vớ vẩn.”

Anh ta bật cười. “Không đâu. Thật đấy.” Cuối cùng rồi cũng tách mình ra khỏi cánh cửa, anh ta ngồi vào ghế đối diện tôi. “Tôi có thể sẽ không tin nổi, nhưng trông cậu tuyệt lắm, Nick. Như thể cậu vẫn đứng trên đỉnh mọi thứ.”

Giá như anh ta biết. “Cám ơn.” Tôi thận trọng đáp. Rõ là chuyện nhằm nhí, nhưng tôi vẫn cảm kích vì anh ta đã phải nhọc lòng.

“Cậu nghĩ thêm về đề nghị của tôi chưa? Kế nhiệm tôi ở phòng chi phí phát triển ấy?”

“Rồi.” Tôi quay lại với máy tính. “Nhưng vẫn chưa quyết định.”

“Ok.” Anh ta lặng thinh.

Tôi không nói gì nữa, chỉ tập trung vào dự án. Tôi những tưởng Greg sẽ bảo tôi có lên, rồi rời đi—bình thường toàn thể—nhưng hôm nay lại khác. Anh ta chỉ im lặng ngồi đó quan sát tôi.

Sau vài phút, tôi nhận ra rằng chúng tôi đang đi lệch ra khỏi lối mòn hàng ngày. “Greg.” Tôi lưu văn bản lại rồi nhìn anh ta. “Không cần lo cho tôi đâu. Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát cả.”

Khi nói câu đó với Riley, cậu ta biết ngay lập tức rằng đó là một lời nói dối trắng trợn, rằng điều duy nhất tôi có thể giải quyết bằng thái độ nhả nhận là công việc. Nhưng Greg chỉ cười rồi gật đầu, đón nhận lời nói theo đúng giá trị mặt ngoài của nó.

“Rồi.” Anh ta đứng khỏi ghế. “Tôi hiểu lời gợi ý rồi.”

Tôi ngược lên cười. “Anh ở lại đây cũng được. Tôi không để tâm đâu.”

“Đi thì hơn. Có nghe qua vụ bê bối cậu cần sắp xếp. Tôi nên để cậu làm việc.” Anh ta đảo mắt. “Và tôi cũng nên lo việc của mình.”

Lần đầu tiên kể từ tối thứ Sáu, tôi cười. Tiếng bật ra vẫn hơi khàn và gượng, nhưng cảm giác thật sung sướng. “Ý tưởng thông minh đấy. Ai lại để cấp trên có cơ hội suy nghĩ lại vụ thăng chức của anh.”

“Chuẩn. Có rồi thì phải giữ thật chặt.” Anh ta tiến ra cửa. “Thứ Tư này vẫn đi ăn tối chứ hả?”

Tôi ngừng bật. Bữa tối với đồng nghiệp? “Anh còn muốn tôi đến à?”

Anh ta nghiêng đầu và cười hiền hòa. “Đương nhiên.”

Có lẽ... có lẽ mọi chuyện cũng không đến mức quá tệ. “Được, tôi sẽ đi.”

“Tốt.” Greg nhét tay vào túi. “Thật ra, tại sao chúng ta không—”

Cửa bật mở, cắt lời anh ta. Mắt tôi trợn tròn khi thấy Riley chui qua, hơi cúi đầu tránh khung cửa trên.

Mẹ kiếp, phải làm thế nghĩa là cậu ta ít nhất cũng cao sáu feet tám ư?

“Mr. Carlyle.” Cậu ta giơ một tập hồ sơ lên. “Tôi có việc cần hỏi.”

Greg nhướn một bên lông mày, liếc tôi. “Nhân viên của cậu không gõ cửa à, Nick?”

Riley cứng người, và tôi thấy ống tay áo của cậu ta bực một đoạn chỉ. Tôi nhìn chăm chăm, sững sờ trước phần da rám nắng gần như bị che đi bên dưới lớp áo trắng.

“Đang thử nghiệm chính sách mở-cửa.” Tôi lẩm bẩm. Bằng cách nào đó, tôi sực tỉnh khỏi cơn mê. “Chờ một chút, Riley.” Tôi bảo, lê ánh mắt lại phía Greg. “Anh vừa nói...?”

Sự khó chịu nhanh chóng biến mất trên gương mặt anh ta. “Bữa trưa. Hôm nay đi ăn nhé?”

Riley quay ngoắt sang Greg, rồi sang tôi.

Không kiềm chế được, tôi thu mình—chỉ chút xíu—vào ghế. Tại sao cậu ta nhìn tôi như thế? “Được chứ. Tôi có thể sắp xếp nếu anh không ngại đi lúc một giờ.”

Greg liếc đồng hồ. “Một giờ là được.” Anh ta đi ngang qua Riley mà không thèm để mắt tới. “Tôi biết cậu mà dính tới số má là quên sạch bách, vậy nên tôi sẽ tới đón cậu.”

Vài phần căng thẳng được giải tỏa, tôi cười. “Cám ơn.”

Ngay khi anh ta rời khỏi, Riley đóng cửa lại. “Hôm nay anh ra ngoài ăn trưa à?”

Chúa ơi, giờ hai thằng ở đây với nhau, trông cậu ta như lấp đầy cả căn phòng. Tôi đã nghĩ mình thật nhỏ bé trong buổi phỏng vấn Mark, nhưng thế này thì...

Đừng tỏ ra mảy mĩu bị cậu ta dọa dẫm đến thế nào.

“Vậy là...” Tôi nói, lại đảo mắt về màn hình. “Cậu bảo có việc cần hỏi?”

“Anh chẳng bao giờ ra ngoài ăn trưa vào thứ Hai. Lúc nào anh cũng vớ bữa thứ gì đó từ cửa hàng bán thức ăn ở dưới tầng và mang vào văn phòng.”

Miệng tôi mấp máy khi cố gắng đoán ý của cậu ta. “Nghe không giống câu hỏi lắm, Riley.”

Cậu ta khựng lại. “Phải rồi. Chỉ hơi ngạc nhiên.” Sải bước đến bên bàn tôi, cậu ta mở hồ sơ rồi lôi ra một bản in các bảng tính tôi vừa chỉ cho Melanie. “Chúng tôi mới tìm được những điểm không nhất quán đó thôi.” Cậu ta chỉ vào các vết đánh dấu màu đỏ. “Và chúng tôi muốn biết là theo anh thì chúng tôi đã đi đúng hướng chưa.”

“Cậu in ra.” Tôi nhìn bảng tính không chớp mắt như thể đang xem xét một bản viết bằng mực trên giấy da. “Thật là... lạc hậu.”

Riley bật cười. Trầm đục. Làm sống lưng tôi lạnh toát. “Như thế mới dễ hợp tác, nhìn được toàn cục diện.”

“Cách nào hiệu quả thì làm.” Nhíu mày với bản in nhỏ nhỏ, tôi lôi cặp kính từ trong túi áo ra đeo.

“Tôi không biết anh đeo kính đấy, Mr. Carlyle.”

“Thường thì tôi đeo áp tròng.” Tôi nói lơ đãng, rải đồng giấy ra mặt bàn. “Nhưng sáng nay tôi làm rơi mất một mắt trong bồn rửa mặt.”

“Vì anh nhỏ hơn à?”

Đầu tôi bật lên, và đột nhiên tôi nhận ra rằng ngón chân tôi khó chạm sàn hơn so với lúc vừa đi làm. “T-Tôi vẫn chưa nghĩ đến vấn đề đó, nhưng có thể lắm.”

“Tôi hiểu mà.” Cặp mắt nâu lục rạng rỡ, tập trung toàn bộ vào tôi. “Anh sẽ không tin được đời tôi thay đổi thế nào kể từ khi bắt đầu tăng trưởng đầu.”

Lại chế giễu tôi rồi. Cần kiểm thử gì đó để phân tán tâm trí, tôi cúi xuống đồng giấy trên bàn. Mất vài giây, nhưng chẳng mấy mà tôi lại lạc đi trong đám số, để chúng tràn qua tôi. “Mọi người đi đúng hướng rồi. Không thể tin là đã làm được chừng này.”

“Anh bảo đặt nó lên hàng đầu mà.” Cậu ta chống nắm đấm lên bàn và tì người về phía tôi. “Cho nên tôi mới thấy ngạc nhiên khi anh ra ngoài ăn trưa. Tưởng anh muốn ở lại đây, với cả bọn.”

Sự trầm ổn mong manh mà tôi cố lắm mới có được vỡ vụn ra khi tôi há miệng nhìn lên cậu ta. Bờ vai khổng lồ. To gần gấp hai lần tôi và được đắp bằng cơ bắp tròn trịa, rắn rỏi. Tôi không dám tưởng tượng đến sức mạnh từ chúng.

“Anh thật sự muốn đi chứ, Mr. Carlyle?”

Tôi thấy mặt mình đỏ lên và vật vã chống cự. “Th-Theo những gì tôi thấy ở đây, mọi người có thể làm tốt mà không cần đến tôi trong bốn mươi lăm phút. Chắc chắn.”

“Chỉ bốn lăm phút thôi hả?” Cậu ta thu lại đồng giấy, gõ lên bàn cho thảng trước khi cho lại vào bao. “Thế thì hợp lý hơn.” Ánh mắt cậu ta chạm vào tôi. “Đã biết anh chẳng tránh xa được lâu đâu mà.”

Hơi thở tắc nghẽn trong ***g ngực, nhưng cậu ta bỏ đi trước khi tôi kịp nói gì. Khi cánh cửa đóng lại, tôi cho phép bản thân vượt một bàn tay run rẩy qua tóc. Mỗi giây bên Riley đều khiến tôi thấy mình càng lúc càng nhỏ lại, càng lúc càng khiếp sợ sự hiện diện của cậu ta. Cậu ta tận hưởng từng khoảnh khắc hành hạ tôi, mà tôi thì không thể hiểu đến tận lúc này rồi cậu ta còn được lợi lộc gì nữa. Hành trình quyền lực? Tăng tự trọng?

Đầu tôi ngả ra sau ghế, và tôi nhìn trần nhà không chớp mắt.

Nếu chuyện còn tiếp diễn dài dài, tôi sẽ sụp đổ mất.

6. Chương 6

NHỮNG NGƯỜI ĐƯỢC CHỌN

Giờ thì phần lớn thế giới đã nhận Omnifluvax, đây là lúc dễ dàng phân tách những người có tính di truyền thượng đẳng khỏi những kẻ hạ đẳng.

Rõ ràng, những người thấy được lợi ích của việc tiêm chủng qua biến đổi mạnh lên và khỏe hơn đã sở hữu gen thượng đẳng chờ được giải thoát, trong khi những kẻ không thay đổi chút nào nên cúi đầu trước những chủ nhân hiển hiện kia.

Những kẻ thực tế mất đi chiều cao...

Tôi nhấn vào biểu tượng đang quay mòng mòng ở góc trên màn hình và gỡ nó khỏi tất cả các bài báo dính líu tới tiêm cúm. Tôi đứng cạnh bàn, thở khó nhọc, cố gắng không lo lắng đến mất trí.

Chỉ là một thằng viết blog ngẫu nhiên vớ phải, một thằng khủng phát ngôn bừa bãi để câu số lượt xem. Chẳng liên quan gì tới tôi.

Xui ở chỗ tôi đọc nó trước khi đến giảng buổi hội thảo chuyên đề Excel. Không cái gì đánh sập tự tin của một thằng đàn ông như việc nghe thấy mình đang ở bậc cuối của nấc thang đo lường nhân loại.

Thở dài ngao ngán, tôi thu gom đồ đạc và vớ cái laptop. Đây là buổi dạy về bảng tính; chắc chỉ một, hai cái bàn có người ngồi thôi. Tất cả những gì tôi cần làm là giảng, trả lời bất cứ câu hỏi nào từ học viên, rồi rút về văn phòng.

Tôi mon men đến phòng họp 801. Như thể đã trở thành thói quen từ khi tiêm chủng, tôi cúi đầu nhìn sàn nhà nhiều hơn là nhìn cảnh vật xung quanh. Như thể sẽ dễ dàng để lèo lái qua thế giới mới của tôi hơn so với việc phải chịu đựng những cái nhìn và nụ cười thương hại khi đi qua hành lang. Tôi không cần ngừng đầu lên đến khi vào được trong phòng họp.

Chân tôi dính cứng xuống sàn khi thấy tất cả các chỗ đều có người ngồi. Tôi háng giọng, biết rằng hoặc họ hoặc tôi đã đi nhầm chỗ. “Xin lỗi? Mọi người đến đây tham dự hội thảo chuyên đề Kỹ Năng Excel Cơ Bản à?”

Hai mươi tư cái đầu gật gật.

Ok. Thật kỳ quái.

Nhưng mình đã điên cuồng chuẩn bị cho lớp này. Có vừa ngủ vừa giảng cũng được cơ mà.

Suy nghĩ ấy khiến chân tôi bước tiếp, và tôi tiến đến phía đầu lớp. May mà tôi có hơi nghiêng về hướng ‘thừa còn hơn thiếu’ nên đã in ra hai mươi tư tài liệu. Tôi chuyển tập giấy cho người đầu tiên ở hàng trên cùng. “Anh lấy một bản rồi chuyển phần còn lại xuống dưới giùm tôi được không?”

“Đương nhiên rồi, Mr. Carlyle.”

Tôi dừng lại. Anh ta trông không quen, thế thì làm sao mà biết—

À, phải rồi. Tên tôi có in trong tờ thông báo hội thảo còn gì. Dĩ nhiên là phải biết.

Trong khi cả lớp phân phát tài liệu, tôi cắm computer vào máy chiếu và chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Tôi bấm đúp vào biểu tượng Excel, ngược nhìn màn chiếu để đảm bảo hình ảnh trên máy đã hiện lên, rồi quay mặt lại với đám học viên. “Cách tốt nhất để học Excel là nhảy ngay vào cuộc, cho nên trong một giờ đồng hồ này chúng ta sẽ..”—giọng tôi lạc đi khi tia thấy ba người mới đứng ở cuối lớp—“...tạo một bảng tính từ đầu.”

Thêm hai người nữa rón rén đi vào đứng tựa lưng lên bức tường đối diện.

Dòng suy nghĩ của tôi lạc mất một giây. “Xin lỗi. Tôi không có tài liệu thừa.”

Một người phụ nữ đang đứng nở nụ cười rộng đến mang tai. “Ồ, xin đừng để ý đến chúng tôi. Vì chúng tôi đến muộn thôi mà.”

Tại sao có lắm người thế? Họ đến để chiêm ngưỡng gã đàn ông teo lại lạ thường à?

Tôi phẩy ý nghĩ ấy đi, để giữ lý trí, và vì... Chắc, vì họ trông không có vẻ là đang soi mói. Họ nhìn chăm chú, như học sinh đang tập trung vào môn học mình thích.

Hơn nữa, tôi đã trong tình trạng năm feet tám gần hai tuần nay. Cú shock vì vóc dáng thu nhỏ của tôi cũng nhạt đi rồi chứ.

Chọn cách tạm thời tin họ, tôi lôi bút laser từ trong túi và quay lại tập trung vào bài thuyết trình trước mặt. Tôi nói đồng dục, chậm rãi giảng các bước để mọi người đều theo được. Từng chút một, bảng tính đơn giản bắt đầu xuất hiện trên bức tường sau lưng. Những người mang laptop dựng bảng cùng tôi; những người không mang thì ghi ghi chép chép trông khá tỉ mỉ.

Trời đất. Họ thật sự chú ý. Tôi tôi.

Sau khi giải thích một bước tương đối phức tạp, tôi đưa mắt nhìn đám học viên, dùng bút chỉ ra phần chúng tôi vừa hoàn thành. Tim tôi đập thịch một cái khi thấy Riley đứng cạnh tường cuối lớp, cao hơn tất cả mọi người. “C-Còn câu hỏi nào nữa không?”

Cậu ta cười toe, và cổ lăm tôi mới quay mặt đi nổi.

Có vài câu hỏi được đặt ra. Tôi làm chính mình phải bất ngờ khi trả lời chúng trơn tru và thông thái. Có gì đó bên trong tôi bật sang chế độ tự động khi thảo luận các phương pháp phân loại, các công cụ tìm kiếm, các cách kết nối dữ liệu từ mục này sang mục khác sao cho kết quả tự điều chỉnh ngay lập tức. Không lấp bấp, không đứt dòng suy nghĩ.

Tập nói trong căn hộ trước khi tổ chức quả là hữu hiệu.

Nhưng tâm trí tôi cứ luẩn quẩn quanh Riley. Cậu ta làm gì ở đây? Cậu ta không ghi chép, chỉ nhìn tôi. Tại sao?

Tôi đánh liều liếc cậu ta khi chuyển sang phần giảng tiếp theo. Hôm nay là áo phông đỏ, bấm chặt lấy bả vai, bắp tay, cánh tay, và ngực. Quanh vùng hông nhỏ thì thụng hơn, nhét trong cái quần kaki bó. Tôi thoáng nghĩ tới bài viết tôi đọc trước khi đến đây...

Tính dân số toàn thế giới, chỉ có đúng tám mươi tư ngàn người có thể cảm thụ kinh nghiệm về sự phát triển vượt bậc như Riley. Dựa theo sự thật hiển nhiên rằng có nhiều người quyết tâm không tiêm chủng, thì con số thực tế thậm chí còn thấp hơn.

Thế có nghĩa là Riley bẩm sinh đã đặc biệt như bài viết đã tuyên bố? Làm sao mà những người như cậu ta lại có thể trông thấy những người như tôi? Đến cuối buổi, những học viên tham gia hội thảo sẽ thật lòng nghĩ thế nào về tôi?

Ngu ngốc! Chỉ là một thằng viết blog điên khùng thôi, nhớ chưa?

Tôi nặn một nụ cười rồi tắt bút laser. “Và giờ thì chúng ta đã hoàn thành bảng tính.” Tôi nói, giả vờ tự tin. “Như các bạn thấy, nắm vững các kiến thức cơ bản là điều đơn giản, và tôi hứa với các bạn rằng nó sẽ chứng minh mình là một công cụ đáng giá, không chỉ trong công việc mà còn trong bất cứ một nhiệm vụ sắp xếp nào liên quan tới số liệu.” Tôi không rời mắt khỏi học viên khi tắt máy chiếu và đóng laptop. “Cám ơn tất cả các bạn đã tham dự. Tôi xin lỗi lần nữa vì không in đủ tài liệu cho mọi người. Có nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện nhiều người có hứng với việc nhập dữ liệu thế này.”

Đám đông trước mặt tôi bật cười, rồi vỗ tay. Tôi chớp mắt.

Vỗ tay hả? Không đùa chứ?

“Wow.” Tôi thì thầm.

Cả lớp bắt đầu thu dọn đồ, tôi cũng nhét laptop vào túi.

“Mr. Carlyle?”

Tôi ngược lên và nhìn thẳng vào mắt anh chàng ngồi hàng đầu. Người mới ở phòng Greg... Alan Solis. “Gì thế Alan?”

Cậu ta cười toe toét. “Anh biết tôi à?”

Tân binh—quá dễ chiều. “Greg Morris là thầy tôi.”

“Thật à?” Cậu ta đưa mắt xuống tập tài liệu, rồi quay lại nhìn tôi. “Có vẻ như anh cũng nê dạy anh ta một vài thứ.”

Tôi nhướn lông mày. “Ồ?”

Cậu ta đứng thẳng lưng, như thể vừa nhận ra mình đã nói hớ. “Ý tôi là... Buổi thuyết trình tuyệt lắm. Tôi không...”

Cậu ta lúng túng, và tôi thấy tội nghiệp. “Cám ơn. Tôi mừng vì cậu học được thêm nhiều thứ.”

Alan thả lỏng một chút, vẫn bồn chồn nghịch tài liệu trong tay. “Tôi chỉ đang tự hỏi hội thảo tiếp theo của anh là bao giờ?”

“Hội thảo tiếp theo?” Miệng tôi mấp máy vài lần. “Sau lần này tôi hoàn toàn chưa có ý định gì cả.”

Một người đàn ông tôi không nhận ra xuất hiện bên cạnh Alan. Lớn tuổi hơn tôi, chắc cũng ngang tầm Greg. “Nếu cậu tính tổ chức hội thảo tiếp, tôi nhất định sẽ đến sớm chiếm chỗ.”

Đột nhiên quanh tôi có một đám đông hòa theo. Lưng tôi đụng phải bức tường đằng sau khi ngھn cổ lên nhìn mọi người, những suy nghĩ chẳng ăn nhập gì cứ lờn vờn trong đầu.

Tổ chức luôn một series cũng được.

Lần tới mình phải soạn bằng đăng ký để đảm bảo ai cũng có chỗ.

Mình là người thấp nhất trong phòng à?

Có lẽ mình nên thảo luận viết mã giàu trí tưởng tượng.

Mẹ kiếp, mình đúng là thằng lùn nhất trong phòng!

Tôi giật mình thức tỉnh. “Nếu được chấp nhận, tôi chắc là có thể chuẩn bị thêm vài buổi nữa.”

“Đương nhiên là sẽ được chấp nhận mà, sếp.” Melanie khoanh tay trước ngực. “Hôm nay tuyệt lắm.”

Tôi quá sung sướng được thấy cánh tay phải của mình, đến mức chẳng cần để tâm đến việc cô cao hơn tôi tới ba inch khi đứng trên đôi guốc đó. “Cô làm gì ở đây? Cô giỏi Excel lắm mà.”

Melanie đỏ mặt. “Khen giỏi thì có phần hơi miễn cưỡng. Với lại...”—cô cười—“...ôn lại cơ bản lúc nào cũng tốt, nhỉ?”

“Phải rồi.” Tôi lảm bảm, ngơ ngác nhìn quanh đám đông đang cười với mình. Kỳ cục quá—tôi biết họ thật lòng muốn học thêm về bảng tính, nhưng họ cứ nhìn tôi chằm chằm như thể tôi là một thằng nhóc vừa hoàn thành buổi diễn tấu đầu tiên.

Qua khóe mắt, tôi thấy một ánh màu đỏ tiến về phía cửa. Riley, với một biểu cảm trầm trọng lạ thường trên gương mặt.

Cậu ta quay đầu, phát hiện tôi đang nhìn. Vẻ nghiêm nghị biến mất khi cậu ta cười, nháy mắt, rồi khom người đi qua cửa.

Tiếng huyền não trong phòng nhạt đi lúc tôi tự hỏi rằng cậu ta nghĩ thế nào về buổi hội thảo của tôi.

Tôi nhìn xuyên qua cái tấm kính từ trần đến sàn của cửa sổ không tỉ vết, thưởng thức cảnh đêm trải rộng dưới kia. Đèn trong văn phòng đều đã tắt, nhưng những cột đèn đường phản chiếu màu tuyết phủ lên căn phòng một thứ ánh sáng mát mẻ, yên tĩnh.

Đã lâu rồi tôi mới dành thời gian ngắm thành phố thế này. Gần đây tôi bận rộn đến mức chẳng có năng lượng để làm gì khác ngoài việc về nhà, trèo lên giường ngay khi xong việc. Thành thật mà nói, hôm nay cũng chẳng khác gì. Đặc biệt là sau buổi hội thảo.

Tôi cắn nhẹ ngón tay cái. Đêm nay tôi không muốn về nhà và chui vào giường. Tôi muốn... ăn mừng hay đại loại thế. Chỉ là không có ai để gọi.

Tôi tính đến chuyện nhắc máy và ấn số của Greg, nhưng lại thôi. Kể cả nếu như anh ta vẫn thức đến giờ này, tôi cũng không hề nghĩ tới việc sẽ kể lể rằng bài giảng đầu tiên của mình kết thúc tốt đẹp ra sao, rằng học viên gần như van vỉ tôi dạy thêm buổi nữa như thế nào.

Tôi làm sao thế này? Greg là bạn tôi, phải không? Dù gì thì cũng là người có vị thế gần với tôi nhất.

Chết tiệt. Đó là một ý nghĩ tệ thẳm. Tôi thích Greg, nhưng lại chẳng hề nhận ra lịch hẹn xã hội của tôi chỉ có mỗi anh ta. Công ty đã chuyển chuyển tôi đến đây năm năm trước, và tôi là siêu sao trong công việc của mình. Tuy nhiên, đêm nay, tôi tự nhủ liệu mình có nên đặt mục tiêu gì đó khác không.

“Mr. Carlyle.”

Tôi quay ngoắt lại, mắt tròn xoe khi thấy Riley đứng ngay cạnh cửa. “Cậu làm gì ở đây?”

Cậu ta liếc quanh văn phòng lờ mờ tối rồi quay lại phía tôi. “Đến gặp anh.”

Cơn run rẩy vì lo lắng tràn qua tôi. Thậm chí trong thứ ánh sáng mờ ảo này, tôi vẫn có thể thấy đôi mắt hấp háy ấy.

Và chúng trông vô cùng thèm khát.

“Đ-Đã quá nửa đêm rồi. Sao cậu biết tôi sẽ ở đây?”

Cậu ta nhún vai. “Không khó đoán chút nào. Giữa tháng Một, sắp đóng sổ. Chỉ có một nơi anh đến được thôi.”

Công ty. Lúc nào cũng là công ty. “Phải rồi.” Tôi nói, vuốt một tay qua tóc. “Tôi giúp gì được cậu hả, Riley?”

Tay dứt túi, cậu ta tiến lại gần, sải bước dễ dàng, thư thái. “Lớp hôm nay tuyệt lắm.”

Giữ bình tĩnh là cả một sự vùng vẫy. Tôi muốn chạy ngay khỏi đây. “Ồ?”

Cậu ta dừng cách đó vài feet. “Sau đó mọi người đều bàn tán về anh. Anh là giáo viên giỏi thế nào. Anh thông minh ra sao. Tự tin đến đâu. Họ không ngừng nổi.”

Chân tôi co lại khi ép người vào cửa kính đằng sau. Tôi đảo mắt nhìn bờ vai rộng của cậu ta, nhìn ***g ngực, nhìn cặp chân rất, rất dài. “Câu hỏi của cậu là gì, Riley?”

“Tôi không bảo mình có câu hỏi. Tôi bảo đến gặp anh.”

Đầu tôi bật lên. “Gặp tôi làm gì?”

Cậu ta nhếch mép, tiếp tục đi tới. “Vẫn không sợ bị lợi dụng lúc đêm hôm khuya khoắt à?”

Thân thể to lớn của Riley phủ bóng lên tôi, tỏa ra những làn sóng nhiệt. Chỉ kích thước cậu ta đã khiến đầu gối tôi lầy bầy, nhưng tôi ép mình phải tỏ ra can đảm. “Dĩ nhiên là không.”

Hai bàn tay rời khỏi túi và chống lên cửa sổ hai bên tôi. Cậu ta cúi đầu, đôi mắt tập trung, giọng nói khàn đục. “Có lẽ cũng nên biết sợ.”

Bị khóa lần nữa. Riley chiếm lĩnh toàn bộ tầm nhìn của tôi, và hơi nóng thoát ra từ cậu ta tương phản với cái lạnh ở cửa kính sau lưng. “Riley...”

Một nụ cười ám ảnh khoe miệng cậu ta. “Nick.” Tì lại gần hơn, hơi thở ấm áp ve vuốt trên môi tôi. “Nicky.”

Lần đầu tiên cậu ta gọi tên tôi, và thoải mái đến độ buột miệng gọi Nicky khiến tôi sợ chết khiếp. Tôi đập hai bàn tay lên ngực cậu ta, đủ mạnh để tay tôi tê rần. Tôi đã định đẩy cậu ta ra, nhưng cảm nhận những thứ cơ cứng như đá làm tôi shock đến đờ cả người.

Riley rít, nhưng vẫn cười.

Mẹ kiếp, chắc chắn hành động đó khiến cậu ta thấy sướng. “Ch-Chúng ta không thể làm cái điều gì đó mà cậu đang nghĩ đến đâu.”

“Được chứ sao không.” Cậu ta lướt môi ngang sống mũi của tôi. “Đang làm đây còn gì.”

Đầu tôi bật ngửa, đập thẳng vào cửa kính đằng sau.

Riley luồn tay vào tóc tôi, dùng ngón tay xoa sau đầu. “Tôi thật sự làm anh bắn loạn phải không? Càng lúc càng nặng hơn từ khi anh nhỏ lại. Đáng yêu quá.”

Đáng yêu? Căng thẳng tốt độ nhấn chìm tôi, và tôi đẩy thật mạnh. So về sức mạnh thì chỉ như trứng chọi đá, nhưng ít nhất cũng có thể mở đường máu—

Riley rên rỉ, tì vào tay tôi. Những cơ bắp dưới lòng bàn tay nhấp nhô điên đảo, rồi sưng lên khi cơn chấn động truyền từ ngực cậu ta. Bờ vai tròn trịa phồng to hơn. Cái áo ngắn dần trong khi cánh tay và bắp tay

kéo căng ống tay áo cậu ta mặc. Tôi khựng lại, miệng há ra kinh ngạc khi tôi nhận thức được chuyện đang xảy ra.

Tôi đang ép buộc cậu ta vận động, và kết quả ảnh hưởng lên cơ thể cậu ta thật đáng sửng sốt.

Tay tôi trượt xuống, và cậu ta bật mở mắt.

“Đừng dừng.” Cậu ta gầm gừ.

Nỗi sợ làm tôi đông cứng.

Đôi mắt của Riley sáng một cách khác thường khi cậu ta đẩy mình lại gần. Như con thú hoang sẵn sàng vồ mồi.

Dù biết hậu quả, tôi vẫn không thể ngăn mình chống chọi lại sự tiếp cận của cậu ta.

Mắt cậu ta nhắm nghiền, hơi thở ngắt quãng, những tiếng hụt hơi vì kích thích. Những đường chỉ đứt tung trên vai khi nó to ra. Cổ áo căng cứng quanh cái cổ đang đầy đặn dần. Lớp vải bên dưới trượt trong bàn tay tôi, giãn tới mức sợi vải đang tách nhau ra. Tôi liếc xuống đúng lúc chứng kiến cặp đùi cậu ta xé toạc cái quần kaki. Từng cơ bắp có thể được xếp sang mức tàn bạo, và chỗ phồng lên ở háng trông có vẻ như cũng sắp đối xử với cái quần y như thế.

Một tiếng xé nữa vang lên thu hút sự chú ý của tôi, và tôi quay ngoắt lên nhìn áo cậu ta. Vải nứt toạc trước ngực, để lộ những phần thân thể cứng cáp, rám nắng. Tay áo rách rời khỏi thân khi vai cậu ta tiếp tục to lên. Cổ áo bung ra, và thế là hết. Phần còn lại của mớ vải vụn bay lung tung, khoe cơ thể quái vật của cậu ta, để tôi tóm lấy mảnh áo tan nát trong bàn tay cuộn chặt.

“Nửa.” Riley thì thầm, rúc vào cổ tôi.

Sợ hãi điều sẽ xảy ra, vướng vào nhu cầu mãnh liệt muốn được quan sát, tôi dùng hết sức đẩy mạnh.

Chẳng có gì cả. Da trên ngực cậu ta thậm chí còn chẳng có vết hằn. Miệng Riley di chuyển đến tai tôi. “Tiếp tục đi. Sướng lắm.”

Tôi cố. Chỉ là cậu ta... quá to lớn. Quá mạnh.

Chậm rãi, Riley đứng thẳng dậy. Ánh mắt đục ngầu của cậu ta lướt qua hai cánh tay run rẩy, rồi đến mắt tôi. “Anh đẩy hết sức có thể.” Miệng cậu ta nhếch lên. “Vây mà tất cả những gì tôi cảm nhận được chỉ là bàn tay anh đặt trên ngực tôi.”

Vẫn giữ nguyên tư thế, tôi nhìn lên cậu ta.

Nụ cười toét ra rộng hơn khi cậu ta co duỗi ngực. Các cơ cứng lại, bật về phía trước, hất tay tôi ra. Nó khiến tôi nhận thức được sức mạnh của cậu ta hơn tôi nhiều đến thế nào.

Lần này tôi chạy thật.

Cánh tay dài quấn quanh thân thể trước khi tôi kịp nhấc dù chỉ một bước, kéo tôi lại gần cậu ta.

“Anh muốn chạy thật à?” Cậu ta nhắc tôi lên khỏi mặt đất và vùi mũi vào tóc tôi. “Lúc nào anh cũng nhìn tay tôi, ngực tôi. Càng to thì anh càng nhìn.”

“C-Cậu muốn gì?” Tôi hỏi, cổ lăm lăm mới không nhắm nghiền mắt lại.

Một bàn tay trượt từ cổ, lưng, vòng xuống hông tôi. “Anh là người thông minh mà.” Cậu ta ôm cứng rồi kéo tôi vào sát hơn, cọ cơ thể vào tôi. “Chắc chắn anh có thể nhận ra.”

Phần đàn ông vừa to vừa cứng của cậu ta đẩy vào giữa hai chân tôi, thúc qua thúc lại. Tôi hụt hơi, nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta vì shock.

Cậu ta cười ngay trước khi cúi đầu và ép miệng chúng tôi vào nhau.

Đôi môi đó rất săn chắc, mịn màng, và nóng bỏng. Tay tôi co giật trên vai cậu ta, lê ngang làn da căng. Lưỡi cậu ta vờn trên răng tôi, dịu dàng đến ngạc nhiên khi dùng nó để tách miệng tôi. Tôi không thể ngăn mình mút chặt cậu ta, rên rỉ vào miệng cậu ta.

Nụ hôn chấm dứt, và tôi trượt dần xuống thân thể trần truồng ấy. Từng phần nhấp nhô uốn lượn trên ***g ngực, trên bụng, trên đôi chân cậu ta mơn trớn trước khi tôi chạm được chân xuống sàn.

Tôi chớp mắt nhìn lên, bắn khoản và cố lấy lại tỉnh táo.

Nhưng không có thời gian.

Riley vuốt má tôi, khiến tôi rùng mình. Những ngón tay trườn dọc cổ, bầu vào vai, lật tôi quay lại.

Tôi định dừng cậu ta, nhưng cậu ta quá mạnh. “Cái gì—”

Cậu ta áp người vào tôi. “Thích không?”

Hai tinh toán nặng trĩu tì lên phần lưng dưới, phân thân trải theo xương sống của tôi. Tôi có thể cảm thấy cái nhu cầu hừng hực, giục giã ấy qua cả lớp áo, và toàn thân tôi cong lên.

“Trời đất—”

Cậu ta gỡ áo khoác khỏi vai tôi, tách chúng tôi khỏi nhau chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi để thả rơi nó xuống sàn. Cậu ta lại áp vào tôi lần nữa, nóng hơn, trong khi đôi tay to lớn vuốt ve cổ họng, ngẩng đầu tôi lên để những ngón tay dài cởi nút thắt cà vạt. Tôi giật nảy mình khi bắt gặp hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ. Vai tôi chạm vào phần giữa bụng cậu ta.

Cái cà vạt bay xuống đất, và những ngón tay khéo léo đến lạ kỳ tiến tới giải quyết cái áo. Tôi nhìn cả hai không chớp mắt. Có thật là vai cậu ta to gấp hai lần tôi không? Hay chỉ do tôi tưởng tượng?

Không phải tưởng tượng đâu.

Riley quỳ một chân, tháo những khuy áo từ ngực trở xuống. Tôi định hỏi tại sao, rồi ngay lập tức ngậm miệng.

Tôi quá nhỏ. Cậu ta với không tới.

Tôi không thấy biểu cảm của cậu ta. Tất cả những gì còn hiện ra là đôi bờ vai, cánh tay và chân—đều lớn hơn tôi rất nhiều. Cậu ta tụt áo tôi xuống từng vai một. Tôi thở càng lúc càng hỗn hển khi cơ thể lộ ra. Mấy tuần qua tôi không soi gương kỹ, và tôi không thể chịu nổi cảm giác nhìn mình yếu đuối đến mức ấy khi Riley vòng đôi tay khỏe mạnh quanh tôi.

“Tim anh đập nhanh quá.” Cậu ta nói, vừa duỗi bàn tay trên ngực tôi vừa hôn giữa hai bả vai. “Cứ như thổ ấy.”

Không thể tiếp tục đối diện với bản thân, tôi cắn môi và nhìn xuống sàn.

Bàn tay Riley mân mê quanh thân trên của tôi, vuốt ve vùng ngực, bụng, rồi lại lần lên trên. Cậu ta hôn dọc lưng trong khi dùng đầu ngón tay xoa bóp quanh hai đầu ngực, và chẳng mấy chốc việc cắn môi cũng không thể ngăn những tiếng kêu *** dục thoát ra khỏi miệng tôi.

Môi cậu ta lần xuống dưới, tay cũng thế. Cậu ta cởi khóa rồi giật quần dài cùng quần đùi xuống sàn một lúc, túm thành một đống dưới chân tôi. Cậu ta cọ rãnh trên bắp chân khiến hai đầu gối nhũn ra.

Cậu ta bắt đầu cởi giày cho tôi, từng chiếc một. Vừa cắn nhẹ vùng hông vừa gỡ quần tôi ra và ném chúng vào cửa sổ.

Những ngón tay đầy uy lực nắm quanh phân thân của tôi khi cái miệng ẩm ướt kéo lê ngang lưng. Tôi cảm thấy mình đỏ phừng phừng khi cậu ta bắt đầu vuốt ve, khi cậu ta nở nụ cười trên da tôi.

Tôi cố không nghĩ tới việc mình chỉ to bằng nửa cậu ta khi bị bàn tay ấy vuốt chùng lầy, kích thích đến lúc nó cương lên đau đớn. Cậu ta đặt những nụ hôn càng lúc càng lui xuống dưới. Thấp dần... thấp dần...

Lưỡi cậu ta trượt vào khe mông.

Tay tôi vung ra đập mạnh vào cửa sổ, mù quáng tìm điểm tựa. Cậu ta nắm đùi tôi, tách hai chân ra và vùi mặt vào sâu hơn, đưa lưỡi tìm kiếm đường vào.

Thở hồng hộc, tôi chống cả hai tay vào cửa sổ, cuộn thành nắm đấm lúc cái lưỡi nóng hổi chọc vào trong. Các cơ của tôi tự động xiết lại, nhưng có vẻ như cậu ta chẳng nhận ra, cứ liên tục thò ra thọc vào. Chỉ vài giây sau tôi đã vật vã, nài nỉ thêm.

Cậu ta lùi lại, và không khí lạnh toát phả qua mũi tôi. Một tiếng trầm thấp, bức bối vì thất vọng bật ra, và tôi quay đầu, khổ sở tìm lời giải thích.

Riley đứng dậy, nhướn một bên lông mày và nhìn xuống tôi.

Tôi nghĩ cậu ta đã nhận ra rằng cơ chế *** giữa hai thằng có lẽ sẽ... phức tạp. Nếu tôi còn giữ chiều cao cũ, chắc đã dễ dàng hơn—

“Đặt tay trên cửa sổ đi.” Riley lăm bắm, tóm hông và kéo tôi lên háng cậu ta. “Anh giữ được tư thế này, phải không? Sẽ không ngã dập mặt chứ?”

Chân tôi vung vẩy trong không khí, vừa cố sống cố chết chống tay lên cửa sổ vừa gật.

“Tốt.” Riley bấu chặt hơn. “Có trượt cũng chẳng sao. Tôi có thể đỡ được ngay mà.”

Cậu đó... nghe gần như quan tâm. Tôi ngước lên, nhìn lên phần kính trên cao nhằm tìm kiếm hình ảnh của cậu ta. Cậu ta đang nhìn chằm chằm vào cơ thể tôi, biểu cảm sâu sắc, chú tâm hơn bất cứ lúc nào. Tôi hạ mắt xuống, và bắt gặp phần thân của cậu ta. Nó đã nhỏ đầy dịch, toàn phần đều bóng lên trong màu xanh băng đá phản chiếu từ lớp tuyết bên ngoài. “Ng-Người ta thấy mất.”

“Hửm?” Cậu ta nở một nụ cười và ngước mắt. “Không đâu, tôi ngó lên tòa nhà này cả chục lần lúc đêm hôm rồi. Chẳng nhìn được cái gì cả.”

Một phần trong tôi tự hỏi ở đây có cái gì mà cậu ta phải nhìn lúc tối trời như thế, nhưng phần đó nhanh chóng bốc hơi khi tôi cảm thấy cái đầu nắm trơn nhầy đẩy về phía mũi mình.

Mẹ kiếp, bực quá. Tôi cứng người khi cậu ta tìm thấy đường vào, và thật lòng tính đến chuyện thả tay ra chỉ để cậu ta phải đỡ tôi.

Vẫn ôm tôi lơ lửng trên sàn, Riley dùng ngón tay mò mẫm trên da tôi. Sự đụng chạm đánh lạc hướng chú ý, đẩy căng thẳng khỏi cơ bắp của tôi. Cậu ta chậm rãi len vào, cho tôi thời gian thích ứng.

Tôi nín thở, căng tới mức tôi dám khẳng định là giới hạn tối đa, rồi thở một hơi dài khi phần đầu đã nằm bên trong mà không xé toạc tôi ra. Phần còn lại cũng to tổ chẳng, nhưng chịu đựng được. Tôi lên gân, nghĩ rằng cậu ta sẽ nhảy bổ vào ngay lập tức.

Nhưng cậu ta không làm thế. Chỉ... chờ.

Tôi không nhúc nhích. Cậu ta không nhúc nhích. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là hơi thở của chính mình.

Tại sao không di chuyển? Còn đợi gì nữa?

Tôi nhìn vào cửa sổ, nghẹn lại khi thấy cậu ta đang theo dõi tôi qua lớp kính. Ngay cả trong ảnh phản chiếu, tôi cũng thấy làn da đang đỏ bừng lên của cậu ta, cả ***g ngực nhấp nhô gấp gáp. Nhưng trên tất cả, cậu ta vẫn đang cười.

Thằng khốn. Cậu ta đang chờ tôi thêm muốn!

Nghiến răng, tôi đẩy cửa sổ, ấn mình xuống sâu hơn.

Đầu cậu ta ngửa ra sau, rên rỉ, nhưng tôi đoán đúng—cậu ta đã có được thứ mình muốn. Cậu ta đẩy vào từng inch một, lấp đầy, kéo căng cơ thể tôi. Tôi cố giục cậu ta nhanh hơn—tôi cần cậu ta nhanh hơn—nhưng chẳng thể làm được gì trong tư thế này. Cậu ta nắm toàn quyền kiểm soát, như những gì cậu ta làm trong vài tháng trở lại đây.

Tôi hét lên khi cậu ta cọ đúng điểm phát điện trong người tôi. Riley bật cười, đưa đôi mắt mơ màng nhìn thẳng vào tôi qua cửa kính.

“Anh có cặp mông chặt ghê.” Cậu ta lẩm bẩm, vùi mình vào thêm chút nữa. “Đã luôn tưởng tượng xem nó mà bao quanh tôi thì cảm giác thế nào.”

Tưởng tượng? Cậu ta lên kế hoạch chuyện này rồi ư?

Hông cậu ta chạm tới tôi, và tôi mất khả năng nói. Ôi, Chết tiệt. Cái thứ quái vật kia ở bên trong hết rồi. Tôi chưa từng nhận nhiều đến mức ấy.

Cổ giải quyết sự khó chịu vì đôi chân đung đưa, tôi móc ngược ra sau đầu gối cậu ta.

Riley ngừng lại, và tôi có thể nghe thấy hoan lạc hòa trong giọng nói. “Ôi mẹ kiếp, đúng rồi. Giữ như thế càng lâu càng tốt nhé?”

Tôi kêu một tiếng lơ ngơ mà cậu ta cho là tán thành.

Cậu ta bắt đầu rút ra, khiến vòng chân của tôi trượt lên cặp đùi rắn chắc. Dương vật của cậu ta hành hạ tôi, liên tục cọ sát điểm ma thuật ấy. Cậu ta đẩy lại vào trong, lần này thì trơn tru hơn, cho tôi ném từng phần da thịt, từng đường gân trên cái thứ cứng như đá kia.

“Chết tiệt.” Tôi thì thầm, thở càng lúc càng khó nhọc. “Mẹ kiếp.”

Ngón tay Riley cắm sâu vào hông tôi khi cậu ta rút ra, đẩy vào.

Sắp rồi. Nữa...

Như thể nghe thấy suy nghĩ của tôi, nhanh như chớp, cậu ta thúc thật mạnh. Tôi không hề chuẩn bị, và nếu như không kịp khoanh tay vào phút chót, chắc tôi đã đập mặt vào kính rồi. Riley gầm lên, cưỡng ép tôi đón nhận thêm thân thể của cậu ta, sức mạnh tăng dần trong khi tôi thì yếu đi.

Tôi nhỏ dịch, toàn thân bị đẩy tới trước với mỗi cú thúc. Áp lực dồn nén trong tôi trở nên quá mức, và tôi nhắm nghiền mắt, cố chịu đựng.

Chúa ơi, cậu ta nhìn được bao lâu nữa? Tôi nhìn được bao lâu nữa?

Tốc độ mãnh liệt của cậu ta làm cơ bắp khắp người tôi cháy bỏng, thứ duy nhất giúp giảm bớt sức nóng là cái cửa sổ lạnh ngắt mà tôi đang cố bầu vùi. Nước mắt trào qua mi, và tôi tha thiết khẩn nài.

“Riley... làm ơn...” Tôi rên, rồi lại van vãn. “Tôi cần...”

Một tràng âm thanh điên cuồng đổ ra khỏi miệng khi cậu ta hùng hục xông tới.

Tầm kính lung lay trước mặt, và tôi bùng nổ.

Khoái cảm nguyên sơ chạy dọc xương sống, lan tỏa, bóp nghẹt bụng tôi, nhấn chìm tâm trí bằng thứ ánh sáng lấp lóa như tuyết. Tôi xuất mạnh đến mức cả cơ thể co giật, bắn dòng dịch trắng lên cửa sổ. Cơ bệch phát hất tung tôi khỏi vị trí lơ lửng, lao thẳng xuống sàn.

Riley tóm ngang hông và kéo giật tôi lên để đè cả hai vào kính. Người cậu ta căng phình ở phía sau khi ôm tôi thật chặt, rồi xuất ra.

Cái lạnh trên ngực và mặt. Sức nóng nung đốt sau lưng. Cậu ta giật, rồi lại giật, lấp đầy tôi, trào ra, và chảy xuống đùi.

Quá sức chịu đựng. Tôi không thể ngừng run rẩy vì mê mẩn.

Riley khụy gối. Cánh tay cậu ta xiết chặt quanh tôi khi chúng tôi ngã ra sàn, làm đệm cho tôi. “Được rồi.” Cậu ta ôm tôi vào ***g ngực và nằm ngửa ra, thở hổn hển, vuốt ve ngực và bụng tôi. “Tóm được rồi.”

Ôi, Chúa ơi. Ôi, Ch—

Một tiếng nấc dâng lên, nhưng tôi xoay sở cản nó lại. Tôi làm sao thế này? Không thể... Không thể...

Riley rút ra khỏi tôi và lật tôi nằm nghiêng. Cậu ta vừa cười vừa nhìn thẳng vào tôi. “Sướng đến thế cơ à?” Cậu ta hỏi, lấy ngón cái vuốt má rồi chìa cho tôi xem giọt nước mắt.

Lời bốn cột làm mọi thứ tồi tệ đi theo cấp số nhân. Tôi đã bị lột trần. Tôi cho cậu ta thấy những thứ tôi chưa từng cho ai thấy, và với cậu ta thì chỉ là một trò chơi. Ngay từ đầu đã thế. “Thỏa mãn chưa?”

Cậu ta bật cười, luồn tay vào tóc tôi. “Ồi, rồi.”

Tôi úp lòng bàn tay vào mặt, điên cuồng ngăn nước mắt. Tôi cố đào bới lòng tự trọng, tìm cách bảo vệ bản thân khỏi việc cầu xin được có thêm sự đụng chạm của cậu ta. “Chứng minh là cậu có thể làm bất cứ thứ gì cậu muốn với sếp, phải không?”

Cậu ta khựng lại. “Nicky...”

Chỉ một lời đó là đủ để xóa nước mắt, và tôi bật đứng lên.

Riley ngồi dậy. “Nick.”

Tôi loạng choạng với đồng hồ rồi mặc quần bằng đôi tay run rẩy. “Cậu vui vẻ xong rồi.” Tôi tóm áo, cà vạt, và áo khoác. “Giờ thì hãy để tôi yên.”

Giọng cậu ta rơi xuống thẳm thì khi tôi vội vã đi qua. “Mr. Carlyle.”

Tôi bật tung cửa và bỏ chạy.

7. Chương 7

“Scotch. Không pha. Cho tôi và anh bạn đây.” Greg liếc mắt sang tôi rồi quay lại người phục vụ. “Gấp đôi nhé.”

Ngay khi người phục vụ đi khỏi tầm nghe, tôi lắc đầu. “Bữa trưa tôi không uống nhiều thế đâu.”

“Tin tôi đi.” Anh ta ngả ra sau ghế. “Cậu cần đấy.”

Có lẽ. Tôi quay sang, nhìn chằm chằm bốn người phục vụ đang lượn như con thoi trong nhà hàng. Tôi đếm được mười hai bàn có khách, nghĩa là mỗi người chịu trách nhiệm ba bàn. Một tỷ lệ vàng—biết đâu đó là lý do mà chất lượng dịch vụ ở đây tốt như vậy.

“Nick, tuần trước đã xảy ra chuyện gì?”

Một mũi gió của khối cảm lạnh băng xuyên qua tôi, nhưng tôi chắc chắn rằng nó không hề biểu hiện ra mặt. Mọi thứ bên ngoài đều cảm giác như đã chết rồi. “Không gì cả.”

Tôi nghe tiếng anh ta thở dài. “Cậu bảo buổi thuyết trình tuần trước kết thúc tốt đẹp, phải không?”

“Xuất sắc.”

“Cậu đã có dịp ăn mừng chưa?”

Ăn mừng? Tôi liếc Greg. “Không, vẫn chưa.”

“Tội nghiệt nghiêm trọng.” Đôi mắt của anh ta vừa ân cần vừa mãnh liệt. “Cuối tuần này nhé, chỉ tôi với cậu thôi? Chúng ta sẽ nhậu nhẹt say mềm trong khi cậu tường thuật lại từng cảnh một cho tôi xem.”

Lần đầu tiên trong tuần, tôi cười. “Thật à?”

Greg bật cười khúc khích. “Sẽ vui lắm đấy.”

Đồ uống đến, tôi nắm cốc bằng cả hai tay. Greg đã đề nghị đúng thứ tôi cần kể từ khi tổ chức hội thảo. Anh ta không phải là người có vị thế gần với từ “bạn” nhất.

Anh ta là bạn thật.

Tôi ra khỏi thang máy trong tình trạng lâng lâng, hơi nóng. Vốn uống không giỏi, chỉ lượng scotch cao bằng hai ngón tay thôi là đủ để tôi... mẹ kiếp, thư giãn quá mức luôn. Hi vọng không ai nhận ra.

Theo thói quen, tôi lại nhìn về phía bàn của Riley khi đi ngang qua. Cậu ta đang quan sát tôi, nhưng vội quay mặt sang chỗ khác.

Xem ra không có tin đồn nào về chuyện giữa chúng tôi. Cậu ta đã không đi khoe khoang về vụ chinh phục được sếp. Tôi không hiểu.

Tại sao mất công làm việc đó nếu chẳng định nói với ai?

Quyết định thăm tạ ơn trời, tôi quay lại văn phòng. Cửa vừa mới đóng thì ngay lập tức có tiếng gõ.

Tôi đông cứng. Cả tuần trước tôi không nói gì với Riley trừ những câu vô cùng cần thiết. Tôi chưa sẵn sàng—

“Nick?” Một giọng phụ nữ cất lên.

May quá, là Melanie. Thở phào nhẹ nhõm, tôi mở cửa, hơi ngửa cổ để nhìn thẳng vào mắt cô. “Gì thế?”

Cô nhìn xuống tôi, liên tục đổi chân. “Sếp, tôi vào được không?”

“Đương nhiên.” Tôi bước sang bên. “Có gì tôi giúp được à?”

Cô hạ giọng khi cánh cửa đóng lại. “Anh vẫn ổn chứ?”

Tôi cười rồi nói dối trắng trợn. “Vẫn ổn.”

“Anh...” Ánh mắt cô rơi xuống. “Anh chắc không?”

Tim tôi lỡ mất một nhịp, nhưng vẫn tươi cười. “Chắc. Sao cô hỏi vậy?”

Cô lắc đầu, mắt long lanh. “Có tin đồn.”

Mình nhầm to rồi. Quả nhiên Riley vẫn tìm trò vui để chơi.

“Tin đồn?”

Melanie nắc. “Sếp... Chúng tôi làm anh vất vả lắm à?”

Tôi nhú mày, cổ bám theo mạch hội thoại. “Gì cơ?”

“Ai cũng biết anh làm nhiều hơn tất cả các thành viên trong đội, và cả sự thật đáng buồn là anh phải kiểm tra toàn bộ bảng tính khi chúng tôi làm xong, và... và...”

“Melanie.” Tôi thì thầm.

Cô chớp mắt, càng làm chúng thêm long lanh. “A-Anh không cần phải rời khỏi phòng họp tác quốc tế. Chúng tôi sẽ làm tốt hơn.”

Rời khỏi... Đó mới là tin đồn cô nghe được. “Có khả năng tôi sẽ sớm chuyển đi, nhưng nếu xảy ra chuyện đó thật, thì quyết định của tôi hoàn toàn không phải là do mọi người. Tôi không thể tưởng tượng được một đội tốt hơn thế này.”

Cuối cùng, nước mắt của cô cũng giảm. “Anh là trưởng phòng giỏi nhất tôi từng làm việc cùng—tài năng, dễ nói chuyện, năng nổ. Thậm chí tôi không hề cường điệu khi bảo anh đã lôi ra được tiềm năng của toàn bộ nhân viên. Ngay cả Riley. Khi thăng nhóc đó vừa bắt đầu làm việc, tôi đã chắc chắn là cậu ta sẽ bị đuổi việc chỉ trong một tuần. Như giờ thì cậu ta cũng đang cố gắng cùng với tất cả chúng tôi.”

Riley. Không muốn nghĩ về cậu ta, tôi quay mặt đi, rồi nói đơn giản. “Cám ơn cô.”

Melanie tóm tay tôi. “Nick, nếu kết quả công việc của chúng tôi không phải nguyên nhân khiến anh phiền lòng, thì là do cái gì?”

“Không gì cả.” Tôi đáp, lại dối trá. Tôi bắt đầu thấy rằng Melanie chân thành quan tâm tới tôi, nhưng tôi còn chẳng dám thừa nhận chuyện đã xảy ra với chính bản thân mình, đừng nói là với ai khác.

“Anh cũng có thể dựa vào chúng tôi mà.” Cô dùng tay còn lại vuốt tóc tôi. “Có Chúa chứng giám, anh luôn xuất hiện khi chúng tôi cần.”

Tôi nhú mày. “Tôi chỉ làm việc mà bất cứ ai ở trong địa vị tôi cũng làm.”

Cô cười. “Anh không biết đấy thôi. Đó là lý do khiến anh thật tuyệt vời. Anh dành các kỳ nghỉ cuối tuần sau khi hết giờ để dạy chúng tôi những kỹ năng bẩm sinh anh đã có.”

“Cả đội cùng mạnh thì mới—”

“Nhớ lúc mẹ tôi nằm viện không? Anh nhường nửa số ngày nghỉ phép để tôi có thể ở với bà lâu hơn.”

“Tôi hiếm khi ốm, nên—”

Bàn tay nhỏ nhắn của cô ôm lấy mặt tôi. “Không biết thôi.” Cô nói, vừa cười vừa lắc đầu. “Nhưng cũng chẳng sao. Tôi sẽ đảm bảo để cả đội trân trọng anh hơn—giảm bớt áp lực cho anh.”

Miệng tôi há ra.

“Ngay lúc này thì, sếp à, tôi trộm vài viên kẹo bạc hà Riley quăng trên bàn rồi mang tới cho sếp đây.” Cô tì lại gần, thăm thì. “Che mùi scotch.”

Tôi giật mình tránh khỏi cô, lấy tay che miệng. Rượu. Cho nên cô mới nghĩ có chuyện bất ổn. “Tôi không phải trẻ con, Melanie.”

“Tin tôi đi, mọi người đều biết thế.” Cô cười và mở cửa. “Để ý Mr. Morris nhé. Anh ta là bọ nhậu đấy, và mọi người cũng biết anh ta sẽ chẳng bao giờ được thăng chức nếu không nhờ anh cứu vớt đội đó bao nhiêu lần.”

Bất ngờ, quá bất ngờ để sửa lời nhận xét của cô về Greg, tôi chỉ đứng đó đực mặt nhìn cô đi ra. Cái...

Cô ấy cười cái gì vậy?

Tôi tựa vai vào tường, lại nhìn chằm chằm ra cửa sổ. Ánh mặt trời rạng rỡ đổ xuống thành phố ngập tuyết, khiến nó sáng lấp lánh. Đẹp tuyệt. Thần kỳ. Tôi tự bảo mình đang thưởng thức quang cảnh, nhưng thực lòng lại đang nhớ đêm đó với Riley.

Tại sao tôi không quên được cách cậu ta chạm vào tôi? Cậu ta đem tôi ra làm trò cười, dùng tôi để cân đo sức mạnh và vị thế. Mẹ kiếp, sa thải luôn cho rồi.

“Mày là thằng ngu, Carlyle.” Tôi lẩm bẩm một mình.

“Cậu yêu cái cửa sổ ấy thật đấy.”

Tôi quay ngoắt, nhe răng cười khi thấy Greg bước vào phòng. “Ai bảo yêu chứ?”

“Tôi bảo.” Anh ta thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi, cọ cọ đám râu lún phún trên cằm. “Cậu quên là tôi cũng có mặt ở đây khi cậu nhận văn phòng này rồi. Tôi nhớ nhiều tiếng rên hoan hỉ lắm.”

Mắt tôi tròn tròn. “Tôi đâu có rên!”

“Có mà, dễ thương cực.” Cười khúc khích, anh ta vò tóc tôi. “Tối nay vẫn đi chứ hả?”

Theo thói quen, tôi nhìn anh ta từ đầu đến chân. Tăng trưởng cũng không làm thay đổi tư duy thẩm mỹ của anh ta chút nào. Giày, quần, áo, áo khoác—đều tương xứng với cơ thể, màu mắt, màu tóc. Không như tôi—chẳng thể vượt qua cơn khủng hoảng vì teo lại khi phải đối diện đồng đồ. “Chỉ cần đợi anh đến lôi đi thôi.” Tôi lẩm bẩm, ngửa cổ để nhìn anh ta.

Những ngón tay vẫn luẩn quẩn trên tóc. Anh ta không nói gì.

“Greg?”

Áp sát hơn, anh ta cúi đầu và lướt môi mình lên tôi.

Giật thót tim, tôi nhảy bật khỏi anh ta, tay chặn trên môi. “Anh làm gì thế?”

Anh ta cười, dồn tôi vào tường. “Tôi định tiến từ từ, nhưng lại không thể kiềm chế khi cậu nhìn tôi kiểu đó.” Anh ta lại hạ thấp đầu xuống, ngón tay quần quanh cánh tay tôi. “Cậu thật xinh xắn.”

“Xinh xắn?” Tôi cố đẩy ra, ngạc nhiên trước sức mạnh của anh ta khi cản vánh tai tôi.

Anh ta lùi lại, nhưng chỉ đủ khoảng cách để nhìn vào mắt tôi. “Ừ, lúc nào cũng thấy thế. Nhưng sau khi tiêm chủng, có điều gì đó ở cậu...” Anh ta khê cọ mũi chúng tôi vào nhau. “Tôi thấy không thể cưỡng lại, cậu biết không?”

Cái gì? Cái gì cơ? “Tôi-Tôi không hiểu.”

“Tôi cũng không hiểu rõ, nhưng mẹ kiếp. Giờ chỉ cần nhìn cậu là tôi cương hết cả lên.” Anh ta cắn môi dưới của tôi. “Mừng là chúng ta đang hẹn hò.”

“Hẹn hò!” Tôi đẩy mạnh hơn. “Chúng ta không hẹn hò gì hết!”

Anh ta đứng thẳng dậy, vẻ mặt bối rối và có phần tức giận. “Không à? Thế cậu gọi vài tuần trở lại đây là cái gì? Ăn trưa hàng ngày? Gần như hôm nào cũng ăn tối?”

Tôi khựng lại, ngược mặt. “T-Tụ tập.”

“Tụ tập.” Anh ta bật cười. Rồi, khi nhận ra tôi nói thật, giọng anh ta nhạt dần. “Tụ tập?”

Trông anh ta có vẻ bị tổn thương rất nhiều, và tôi trượt tay lên ve áo anh ta. “Xin lỗi. Tôi không biết anh...” Tôi nuốt nước bọt. “Tôi không nhận ra là chúng ta...”

Anh ta nhúu mày nhìn thẳng vào tôi. Rồi anh ta đẩy tôi vào tường và đè môi lên tôi.

Déjà vu. Mỗi tội...

Nó không làm tôi nhớ tới nụ hôn của Riley. Bụng tôi quặn lên, nhưng đó là cảm giác ghê tởm, không phải ham muốn. Tay tôi cuộn thành nắm đấm.

Tôi muốn Riley. Tôi không muốn Greg. Không phải thế này.

Tách khỏi anh ta, tôi đẩy mạnh. “Không đúng.” Tôi nói, dùng mu bàn tay chùi miệng. “Tôi không—”

Greg lao tới, tóm hai cổ tay tôi và giữ chặt trên đầu. “Đừng kết thúc câu nói đó. Chúng ta ở bên nhau là điều tốt. Chỉ cần có cơ hội.”

Vùng vẫy khỏi nắm tay anh ta là điều vô nghĩa. Không thể thoát nổi. “Dừng lại!”

Anh ta chặn môi mình lên môi tôi. Mạnh mẽ, trừng phạt. Riley cũng áp đặt, nhưng không giống thế này chút nào.

Tôi bật người mạnh hết mức có thể, nguyên rửa bảy inch chênh lệch giữa chúng tôi vì đã đẩy tôi vào cảnh bất lực.

Cảnh cửa văn phòng bật mạnh, và đột nhiên anh ta bị kéo khỏi tôi. Tôi tròn mắt khi thấy người đã xông vào cứu mình. “R-Riley.”

Gương mặt cậu ta bình tĩnh, thản nhiên. Cậu ta đè cổ tay Greg lên cửa sổ bên cạnh. “Lẽ ra tôi không nên chen vào cuộc họp riêng tư của hai sếp, nhưng...”—cậu ta ngó Greg, rồi tới tôi—“tôi chỉ muốn đảm bảo là anh không sao, Mr. Carlyle.”

Hơi thở của tôi nghẹn lại.

Greg chửi bới, cố giật tay ra. “Dĩ nhiên là không sao, thằng ngu!”

Gân trên cánh tay Riley nhấp nhô, truyền lực ngang bả vai. Các bắp cơ căng mạnh, và cơ bụng săn lại trong khi đùi và bắp chân phồng lên. Quần áo của cậu ta, mới chỉ vài giây trước vẫn còn vừa vặn, giờ đã bị kéo giãn ra để bao bọc cơ thể.

Riley thở ra một hơi dài, từ tốn, đôi mắt chưa hề rời khỏi tôi. “Cảm giác sướng phát điên mỗi khi lớn.” Cậu ta nói, phớt lờ Greg đang quấy đạp. “Đầu óc mơ hồ, đôi khi còn không thể thấy chuyện xảy ra ngay trước mắt.”

Đó là... là lời xin lỗi à?" Tôi nhìn cậu ta chăm chăm, phân vân.

"Bỏ tao ra!" Greg gào lên, quơ quào về phía Riley, nhưng không thể với tới vì chiều dài cánh tay của cậu nhóc kém tuổi.

Riley đảo mắt sang, dùng một tay nhắc bổng anh ta lên, khiến xung động lan khắp toàn thân. "Im lặng vài giây được không thế?"

"Tao sẽ không—"

"Có nhận ra là chỉ cần tôi bóp một cái là anh gãy tay không hả?"

Greg nín thinh, đôi mắt đầy sát khí. "Mày không dám đâu. Tao sẽ đá đít mày vào tù."

Biểu cảm thờ ơ của Riley vẫn không đổi. "Trông tôi giống loại người suy nghĩ sâu xa thế à? Thật hả?"

Mặt Greg trắng bệch, nhưng anh ta vẫn nói. "Nick với tao chỉ đang âu yếm thôi."

"Thật chứ, Mr. Carlyle?" Cái nhìn chậm rãi của Riley phủ lên tôi. "Vì trông anh không có vẻ bị kích thích."

Tôi ngáp ngừng—không muốn Greg tổn thương, nhưng cũng không muốn anh ta nhầm lẫn thêm nữa. "Chỉ là hiểu lầm." Tôi thận trọng nói. "Nhưng không, tôi không thấy kích thích."

"Nghe chưa, Mr. Morris?" Riley hạ anh ta xuống sàn. "Anh sẽ để anh ấy yên chứ?"

Greg nhìn tôi chăm chăm, ôm cổ tay trước ngực. "Được rồi." Anh ta thì thầm.

"Greg—"

Anh ta lao ra khỏi phòng.

Tôi nghĩ tới chuyện đuổi theo, nhưng đó sẽ không phải là một bước đi đúng đắn. Tuy nhiên, dựa vào số thống kê những bước sai lầm mà gần đây tôi phạm phải, ai mà biết nên làm thế nào mới đúng.

"Mr. Carlyle?"

Riley đứng cạnh tôi bên cửa sổ, như đêm đó. Tôi quay đầu nhìn lên cậu ta.

"Anh ổn chứ?" Cậu ta hỏi, vẫn giữ khoảng cách.

"Ổn." Tôi bốc phét. Dối trá suốt ngày, nhưng chỉ đến khi gặp Riley tôi mới nhận ra. Nó khiến tôi mệt mỏi chết đi được, nhưng đã đến nước này thì tôi không còn khả năng dừng lại nữa.

Cậu ta nhíu mày. "Chắc không?"

Người bạn thân nhất của tôi đòi hỏi nhiều hơn thế, và giờ thì anh ta đã bỏ đi. Một nhân viên dưới quyền chứng kiến cảnh sếp của cậu ta suýt bị... suýt bị...

Chúa ơi, nếu Riley không đến thì sẽ thế nào? Greg sẽ ngừng lại, tôi chắc chắn thế. Nhưng vài giây bị kìm kẹp trong tay anh ta là khoảnh khắc yếu đuối nhất đời tôi.

Làm sao mà ổn cho được?

"Chắc." Tôi cười với cậu ta. "Nhưng tôi vẫn còn việc phải làm, nên nếu cậu có thể..." Tôi bỏ lửng câu nói và ra hiệu về phía cửa.

Đôi mắt nâu lục lại quét qua tôi. "Trông anh có vẻ như sẵn sàng về nhà rồi."

Áo khoác. Đúng thế. "Thật ra tôi quên mất buổi họp với..."—đầu óc tôi lướt hết một danh sách những ứng viên khả thi—"Úc. Phải ở lại muộn."

Cậu ta không rời đi trong khi tôi lảm nhảm. "Cậu có thể giúp tôi bảo lễ tân từ chối cuộc gọi vào phòng tôi và báo mọi người biết là tôi sẽ đóng cửa phòng suốt buổi không? Nói chuyện kiểu đó lằng nhằng lắm, mà tôi thì cần tập trung."

"Mr. Carlyle—"

"Làm ơn." Tôi nói, biết rằng mình sắp gục.

Riley cứng người, rồi sải bước đi. Nhưng ngay khi chạm tới cửa, cậu ta dừng lại và ngoái nhìn qua vai.

Trời ơi, cậu không nhận ra là tôi cần cậu rời khỏi đây à? “Riley.”

Cậu ta trượt tay khỏi nắm cửa và quay lại phía tôi. Tôi cố bỏ chạy, nhưng cậu ta nắm lấy cánh tay và kéo tôi vào sát người mình. “Tôi xin lỗi vì việc Morris làm với anh.” Cậu ta thì thầm, ôm tôi trong vòng tay dịu dàng. “Tôi xin lỗi cả vì việc tôi đã làm nữa.”

Mắt tôi nhắm lại khi tay cậu ta luồn vào mái tóc, khi cậu ta đặt đầu tôi tựa lên ngực. Bao bọc trong hơi ấm của cậu ta, trong mùi hương, trong sức mạnh... tôi lại muốn bật khóc. Tại sao tôi luôn bị thế này trước mặt cậu ta? Điều gì ở cậu ta làm cảm xúc của tôi chao đảo và bùng lên như thế? “Cảm ơn.”

Cậu ta ôm tôi thêm vài giây, rồi buông tay, và đi khỏi văn phòng. Như cái cách tôi muốn.

Tôi loạng choạng tiến tới trảng kỷ và ngã vào đồng gối. Nhìn chằm chằm lên trần nhà, tôi làm việc duy nhất mà mình còn đủ năng lượng.

Lặng nghe tiếng tĩnh lặng.

8. Chương 8

Tay tôi run run trên chuột, đọc bảng tính mới nhất của Riley. Công việc của toàn phòng đã tiến triển đáng kinh ngạc, nhưng cái này...

Không một lỗi nào. Không một dự toán thiếu.

Tôi không thể không tự hỏi liệu đó có phải một trong các phản ứng phụ của thuốc không. Mọi người trong phòng tôi đều đã tiêm; tôi có nghe họ nói chuyện, so sánh thông số. Những người không cao lên là những người tiến bộ ít nhất. Riley tiến bộ nhiều nhất, và cũng là người lớn nhất. Có thể liên quan tới nhau lắm.

Nếu thế thì chẳng mấy mà tôi mất việc.

Thở dài, tôi đóng laptop và nhét nó vào bao. Đã gần ba giờ sáng thứ Bảy, và tôi định về nhà, nghỉ ngơi, có thể nổ ít bóng ngô. Người bình thường vẫn hay làm vậy vào cuối tuần mà, nhỉ? Tôi chỉ muốn xem cảm giác đó thế nào thôi.

Tôi mở cửa văn phòng và bước về hướng thang máy. Một ánh sáng lạ thu hút sự chú ý của tôi. Tôi nhìn sang phía đó, nhận ra ánh đèn đến từ một bàn làm việc.

Bàn của Riley.

Tò mò, tôi đi tới kiểm tra, ngạc nhiên khi thấy Riley đang ngủ gục trên bàn. Thân thể to lớn của cậu ta nhìn thanh thản đến mức tôi dừng lại chỉ để quan sát.

Thực lòng, tôi chưa từng gặp một người đàn ông nào đẹp hơn thế. Chắc chắn là quần áo mới, vì nó vừa với cậu ta, nhưng vẫn không thể che giấu tấm lưng đồ sộ, sức mạnh của cánh tay. Lồng ngực phồng lên xẹp xuống với mỗi hơi thở. Khuôn mặt cậu ta...

Đôi môi thật đầy đặn. Trông thì mềm mại, nhưng tôi biết từ kinh nghiệm rằng chúng cũng săn chắc như toàn bộ cơ thể. Vậy mà vì lẽ gì đó, chúng vẫn tìm được cách lôi kéo như thể đang mơn trớn trên miệng tôi, cổ tôi, lưng tôi. Lông mi của cậu ta màu nâu, nhưng đoạn đầu lại vàng óng nổi bật trên nền da. Tôi chưa từng nhận ra điều đó. Chúng tôi đã quan hệ, nhưng tôi chưa bao giờ gần cậu ta đến thế này. Quả là một nhận xét kỳ lạ.

Cậu ta làm gì ở đây muộn thế này? Đêm thứ Sáu mà?

Lưỡng lự, tôi với tay chạm vào vai cậu ta. Không suy suyển. Tôi đẩy thêm chút nữa, ngạc nhiên là dù đang thả lỏng, nó vẫn cứng cáp đến vậy. “Riley.”

Không trả lời.

Tôi mon men lại gần, vừa vỗ vai vừa nói vào tai cậu ta. “Riley.”

Cậu ta bật phắt dậy, làm tôi giật thót tim, đánh rơi túi laptop và nhảy ngược ra sau.

Mắt cậu ta tròn tròn khi thấy tôi. “M-Mr. Carlyle.”

Tôi đông cứng, muốn chạy mất nhưng chân thì dính cứng xuống sàn.

Thở mạnh, cậu ta quay đi chỗ khác, vội vã luồn tay qua tóc. “Chắc tôi ngủ quên.”

Khi đôi mắt sáng rực ấy chuyển hướng tập trung, tôi xoay sở tìm lại giọng mình. “Cậu làm gì ở đây giờ này?”

Cậu ta lắc đầu, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, vào bàn phím, vào ống bút đặt ở góc bàn. “Làm việc.” Cậu ta liên tục đổi chân khi thu dọn một tập giấy. “Chỉ làm việc thôi.”

Chưa thấy cậu ta luống cuống như thế bao giờ, tôi đứng im lặng, quan sát cậu ta.

Riley nhấc một cái bút chì lên rồi bỏ vào cốc. “Không thể tin là tôi ngủ gục.” Cậu ta nhip ngón tay lên mặt bàn, liếc nhìn tờ lịch dán trên vách ngăn. “Thường thì tôi nghe tiếng cửa phòng anh đóng rồi mới tắt đèn, chờ đến khi anh vào thang máy.”

“Cậu làm việc muộn hơn tôi sao?” Tôi nghiêng đầu. “Và cậu giấu nhem à?”

Cậu ta đưa mắt nhìn tôi rồi quay lại cái bàn phím. “Đành phải thế thôi.”

Trông cậu ta gần như đang sợ hãi, và tôi thấy khó mà hiểu được cảnh tượng trước mặt. “Tại sao?”

Cơ hàm cậu ta giật một cái. “Vì tôi tệ quá. Kết quả công việc lúc nào cũng như cứt.”

Tôi nhú mày. “Không phải đâu.”

“Đúng thế!” Tay cậu ta vo thành nắm đấm để kiềm chế. “Anh bảo Melanie rằng chị ấy tuyệt vời. Anh bảo Jeff rằng anh ta đầy sáng kiến. Với tôi...”—cậu ta run rẩy—“lúc nào cũng chỉ là sửa lỗi.”

Chết tiệt. Tôi đã lảng tránh cậu ta, chỉ nói khi cần thiết. Hoàn toàn quên mất rằng khen ngợi cũng không kém phần quan trọng. “Thứ nhất, cậu không thể so sánh mình với Melanie hay Jeff. Họ làm việc trong công ty còn lâu hơn cả tôi. Nhưng cậu cũng tiến bộ rất nhiều, và—”

“Chẳng nghĩa lý gì.” Cậu ta cắt lời tôi, hạ ánh mắt xuống hai nắm đấm. “Tôi sẽ không bao giờ làm đúng.”

Đây không phải là người con trai tôi biết trong mấy tháng qua. Tôi đã nghĩ không gì có thể làm tổn thương Riley.

Thở dài, tôi lại gần bàn của cậu ta và kéo bàn phím về phía mình. Lôi máy tính ra khỏi chế độ sleep, tôi gọi lên bảng tính mà mình đã kiểm tra vài phút trước. “Cái này không có chút tì vết.” Tôi lăm lăm, dăm dăm nhìn màn hình, để những con số hoàn hảo ấy tràn qua. “Có tổ chức, chính xác, dễ đọc. Và chỗ này...”—tôi chỉ vào một trong các phương pháp sắp xếp đang hiển thị—“rất đặc biệt. Tôi chưa từng thấy loại mã nào như thế, nhưng nó đơn giản và hiệu quả. Một kết quả tuyệt vời.”

“Kể cả với tiêu chuẩn của anh?”

“Ừm.” Tôi lơ đãng đáp, vẫn đang bận xem sự hài hòa của bảng tính, thực sự lạc mất bản thân trong những con số. Tôi đúng là một sách, nhưng chỉ nhìn chúng là đã thấy hạnh phúc. “Lâu rồi mới gặp thứ gì thích đến thế.”

“Vậy là anh thấy ấn tượng?”

Tôi chớp mắt, nhận ra cậu ta đang cố vớt vát gì đó. “Riley.” Tôi quay đầu. “Tôi vừa nói đây là một công việc không tì vết.”

Hơi thở của cậu ta nghẹn lại. “Bảo là anh thấy ấn tượng đi.”

Đó không phải một yêu cầu ngạo mạn đòi hỏi sự chú ý. Nó yên lặng hơn. Tuyệt vọng hơn. “Riley—”

“Làm ơn.” Cậu ta vừa thì thầm vừa lắc. “Nói đi.”

“Tại sao—”

“Vì đó là tất cả những gì tôi có thể có được!”

Sốc, tôi loạng choạng lùi khỏi bàn. “C-Cái gì?”

“Tôi phá hỏng cơ hội rồi!” Cậu ta cuộn mình trên ghế, gục mặt vào tay, chặn giọng nói. “Tất cả những gì có thể đạt được là sự tôn trọng của anh thôi. Đó là phần duy nhất trong anh mà tôi có thể có. Tất cả...” Ngón tay cậu ta luồn vào trong tóc và giật mạnh. “Tôi phá hỏng cơ hội rồi.”

Đầu óc tôi quay cuồng khi cố gắng hiểu lời cậu ta. “Cơ hội?”

Cậu ta ngừng đầu, đôi mắt nâu lục sáng long lanh. “Với anh.”

Tôi lùi một bước. Rồi một bước nữa.

“Mr. Carlyle?”

“Cậu nói cậu xin lỗi vì chuyện đã làm với tôi, và tôi tin cậu.” Tôi liếc túi laptop, quyết định là tôi chẳng quan tâm tới nó nhiều đến mức phải quay lại lấy từ bàn của cậu ta. “Tại sao lại bốn cột tôi nữa?”

Miệng cậu ta hé ra. “Tôi không bốn cột anh.” Cậu ta đứng bật dậy khi tôi định bỏ đi. “Không hề.”

Vẫn giữ mắt đề phòng cậu ta, tôi lùi lại, nhưng lối thoát bị chặn bởi bức tường phía sau. Riley trông rất thành khẩn, nhưng không xi nhê.

Cậu ta giơ hai tay, như thể đang cố trấn tĩnh tôi. “Xin thề.”

Bụng tôi quặn lên; ngực thắt lại. Một lần nữa, cơn lốc rối loạn của cảm xúc lại nhắm nhe xé toạc tôi từ bên trong. Chỉ có lần này, nước mắt không tràn ra ngoài.

Tôi nắm chặt tay lườn cậu ta. “Vớ vẩn!”

Riley—cao hơn tôi hẳn một foot và hơn ba trăm pound cơ bắp—lùi lại một bước. “Anh không hề biết tôi thấy thế nào từ khi chúng ta quan hệ đâu. Ở bên anh hóa ra còn tuyệt hơn tưởng tượng, và giờ tôi chỉ có thể nghĩ đến chuyện chạm vào anh lần nữa, ném anh lần nữa.” Nụ cười run rẩy uốn trên đôi môi cậu ta. “Mỗi tội anh không muốn tôi.”

Lại chế nhạo mình. “Nói cứ như là cậu đã ‘tưởng tượng’ chuyện này lâu lắm rồi vậy.”

Vẫn cười, cậu ta gật đầu.

“Chó chết.” Tôi lăm bắm, chặt vật ngăn mình đâm cậu ta. “Chắc chắn cậu phải nghĩ tôi ngu lắm.”

Nụ cười tan biến. “Tôi không bao giờ nghĩ thế. Lúc nào tôi cũng ngưỡng mộ—”

“Ngưỡng mộ?” Bao nhiêu căng thẳng dồn nén suốt mấy tháng qua làm tôi mất kiểm soát, và tôi bắt đầu hét vào mặt cậu ta. “Đó là lý do để cậu dùng cơ thể dồn tôi vào góc trước cả phòng hả? Là lý do để cậu nói ‘Tôi hiểu mà’ khi tôi thừa nhận rằng đời tôi thay đổi vì bị teo nhỏ hả?”

Riley nhướn một bên lông mày.

Ôi chao, quả là biết cách thêm dầu vào lửa. “Nhếch mép cười tôi! Chạm vào tôi để thể hiện kích cỡ khác biệt giữa hai người!” Tôi chặt tay nọ xuống tay kia—cắt qua không khí, cắt qua cơn tức tối. Tôi không hiểu nổi chính mình, nhưng mẹ kiếp, cảm giác thật sung sướng. “Cậu bảo việc nói với tôi rằng trông tôi khác hẳn cậu khi mặc cùng một cái áo là ngưỡng mộ ấy à?”

Vẻ dằn vặt của Riley biến mất. “Đó là lý do anh không bao giờ mặc lại cái áo đó hả?”

“Tôi không nói chuyện ấy!”

“Phải rồi.” Cậu ta lăm bắm, vừa quan sát tôi vừa khoanh tay trước ngực. “Tiếp đi, bộc lộ hết đi.”

Sự bình tĩnh của cậu ta khiến tôi mất thăng bằng, và giọng tôi lại rơi xuống mức âm lượng bình thường. “Lúc nào cũng chế nhạo tôi.”

“Không hề.” Cậu ta khẽ nói, đôi mắt vô cùng nghiêm túc khi nhìn tôi. “Anh dễ thương chết đi được.”

Tôi giơ một tay lên vì không thể tin nổi. “Cậu đang chế nhạo tôi đây này.”

Cậu ta lắc đầu. “Anh nhận tín hiệu tệ thật đấy. Tôi không thể hiểu nổi, cái gì anh cũng giỏi cơ mà.” Cậu ta hạ tay xuống và tiến lại gần tôi. “Tôi bảo anh dễ thương là nói thật lòng. Không dính dáng chút xíu nào đến việc trêu chọc.”

Ồi, Chúa ơi. Cậu ta càng tới sát thì cổ tôi càng phải nghênh cao hơn, cao hơn... mà lại chẳng có chỗ để chạy.

Nhưng cậu ta không dồn tôi, chỉ dừng lại cách một cánh tay. “Chen vào không gian của anh vì đó là lúc duy nhất anh thể hiện ra mặt việc bị kích thích. Càng táo tợn thì anh càng lộ ra.”

Không phải vậy chứ? Bán tín bán nghi, tôi áp lòng bàn tay chặt vào tường.

Riley cúi xuống, gương mặt tỉnh táo. “Khi tôi bảo có thể hiểu anh, ý tôi là tôi thật sự hiểu. Khi vóc dáng thay đổi đột ngột như thế, mọi thứ loạn cả lên trong một thời gian. Ghế gãy. Người ta soi mói. Phải mua lại cả tủ quần áo.” Cậu ta giựt giựt bộ đồ đang mặc. “Đôi khi mua lại vài tủ.”

Tôi cũng thế. Kích cỡ thì ngược lại, nhưng đúng là phải mua. Lẽ nào Riley hôm đó Riley thật sự muốn nói về điểm chung giữa hai người?

“Khi tôi bảo anh mặc cái áo đó khác hẳn...”—giọng cậu ta dịu đi khi cúi xuống gần thêm—“tôi muốn nói là anh trông hợp hơn. Nó che lên thân thể anh, đưa ra gợi ý về thứ ở bên dưới. Tôi biết là rất đẹp, nhưng không biết đẹp đến mức nào tới khi lột sạch đồ của anh ra.”

Cảm giác như sự thật đang thi nhau tái tạo lại, và đầu tôi như nhối. “Nhưng—”

“Tôi có thể giải quyết theo cách tốt hơn, tôi biết. Ở gần anh, tôi thấy mình như thằng ranh con vừa tốt nghiệp trung học. Lúc nào cũng toe toét, lúc nào cũng tìm cơ ngu xuẩn để chạm vào anh.”

Quá sức chịu đựng, tôi không hiểu nổi nữa. Tôi không thể sắp xếp lại những sự kiện đã được khóa trong đầu từ lâu.

Gương mặt cậu ta thật dịu dàng. “Khi anh giảng bài trên lớp, tôi rất sợ hãi. Tin về một anh chàng nóng bỏng ở phòng họp tác quốc tế đã lan ra như lửa, và tôi biết mình sắp mất cơ hội với anh.”

Anh chàng nóng bỏng? Tôi á?

Riley đứng thẳng dậy, đưa mắt sang bên và nhét ngón cái vào túi quần. “Ra tay mạnh bạo vì tôi cứ tưởng anh sẽ thích tôi làm vậy hơn. Thay vào đó, anh bật khóc. Đến Morris đầu bò còn không làm anh khóc.”

Trước khi gặp Riley, tôi cũng không nhớ được lần cuối cùng mình khóc là khi nào. Tôi vẫn chưa hiểu nổi tại sao lại thế, nhưng theo những gì cậu ta đang nói, tôi thấy mình nên giải thích. “Tôi...”

Ánh mắt cậu ta quay trở lại.

Hằng giọng, tôi ép mình phải đối mặt với cậu ta. “Tôi không biết tại sao đêm đó tôi lại khóc. Có một thứ... gì đó trong tôi, mà tôi không tìm được.” Trời đất, tệ quá đi mất. Và tôi chỉ có thể phân trần đến thế.

Giọng Riley trầm đục, nghiêm túc. “Anh cảm thấy thế nào về tôi?”

“Cậu biết tôi thấy thế nào mà.” Tôi thì thầm.

Cậu ta lắc đầu. “Thật tình, thật tình không biết.”

“Thôi đi.” Tôi nói, có hơi xấu hổ. “Cậu phải biết là tôi đã bị cậu thu hút kể từ ngày đầu tiên đi làm chứ.”

Một nụ cười ám ảnh trên môi Riley. “Chắc, không hề. Thậm chí tôi còn không chắc anh thích con trai cho đến khi tôi bắt đầu tăng trưởng và anh bắt đầu áp úng.”

Cả đời tôi chưa từng thấy lúng túng thế. “Ồ.”

Cậu ta đợi vài giây, rồi cúi thấp một chút. “Anh có định nói với tôi không?”

Một giờ đồng hồ trước tôi vẫn còn sợ Riley, bị kích thích vì Riley, buồn vì Riley. Cậu ta hi vọng tôi gỡ cái đồng cảm xúc ấy ngay tại đây ư?

“Mr. Carlyle.” Cậu ta nuốt khan. “Nick. Em thật sự đã phá hỏng cơ hội duy nhất với anh rồi à?”

Tôi cần thời gian để nghĩ, để tìm hiểu mọi chuyện. Nhưng xem ra tôi sẽ không hiểu được gì hết. Tôi trượt xuống sàn, cố gắng thu mình lại.

“Whoa!” Riley xông tới, nhắc bóng tôi lên và bế trong tay. “Anh không sao chứ?”

“K-Không.” Tôi trợn tròn mắt. “Chỉ muốn ngồi một tẹo.”

Cậu ta nhìn quanh, rồi sải bước tới văn phòng của tôi. “Em sẽ đưa anh tới tràng kỷ.”

Cặp chân dài lướt trên sàn, và tôi tóm chặt lấy cánh tay cậu ta để giữ thăng bằng. Tôi nhìn xuống những cơ bắp cứng như đá, rồi lại ngược lên mặt cậu ta. “Cậu không...”

“Lớn hả?” Riley ôm tôi chặt hơn. “Sức mạnh tăng nhanh hơn cơ bắp. Đến tận lúc này, anh không đủ nặng để coi là tập luyện đâu.”

Vì tôi nhỏ bé. Vì tôi mong manh. Kiệt sức sau tất cả mọi thứ, tôi ngập ngừng tựa đầu lên vai cậu ta. “Cậu gọi tôi là Nicky.”

Bước chân cậu ta lơ nhịp. “Vì em ghen phát rồ.”

“Ghen?” Tôi nhú mồm. “Với ai?”

“Mọi người đều gọi anh là Nick, nhưng em thì mắc kẹt với Mr. Carlyle.” Cậu ta nhún vai, cử động đơn giản ấy nhắc bóng cả người tôi lên. “Em cố nặn ra thứ gì đó thân mật hơn, thứ gì đó mà họ không có.” Cậu ta đặt tôi xuống ghế, rồi quỳ trước mặt. “Không hợp với anh. Vừa nói ra là em nhận thấy ngay.” Nắm tay xiết lại khi cậu ta khề nguyên rửa. “Rồi, như một thằng ranh con, em còn cố gọi thêm lần nữa.”

Tôi đưa mắt nhìn đầu gối. Trước giờ tôi chưa từng thấy Riley nói nhiều thế, và tôi... à thì, tôi tin cậu ta. Chỉ không biết chuyện chúng tôi rồi sẽ ra sao.

Một bàn tay to lớn ôm lấy mặt tôi, ngăn đầu tôi lên.

“Anh thấy đỡ hơn chưa?” Riley hỏi.

Tôi gật.

“Ghét em không?”

Tôi lắc.

Miệng cậu ta nhếch lên. “Cả em và Greg Morris đều lao vào anh như thế, em cứ đinh ninh mình bị ghét rồi.”

“Không giống nhau.” Tôi tự động đáp, rồi hất đầu khỏi tay cậu ta. “Này, làm sao cậu biết tôi không bị Greg quyến rũ?”

Lần này Riley còn chẳng hề tỏ ra lung lay bởi câu hỏi bất ngờ, và những ngón tay vuốt dọc vành tai tôi. “Khi anh thấy kích thích, vành tai anh sẽ đỏ.” Cậu ta lướt lên phần da trần lộ trên cổ áo tôi. “Và chỗ này cũng bắt đầu rục lên. Rồi miệng anh hé ra, chỉ một chút...” Lông mày cậu ta nhướn lên, và dùng đầu ngón cái lần theo đôi môi đang mở của tôi.

Tôi nghệt thở. Bấy lâu nay, tôi tưởng mình đã vô cùng thành thạo trong việc tỏ ra bình thản và chín chắn, nhưng cảm xúc của tôi lại quá rõ ràng đối với Riley. Phong cách chuyên nghiệp là tấm khiên duy nhất tôi có trước cả thế giới đang ngày càng cao lớn. Làm sao tôi có thể đương đầu nếu biết thật ra nó chưa từng tồn tại?

Riley tựa lại gần, chống một tay lên cái gối bên cạnh tôi. “Em hôn anh được không, Nick?”

Tim tôi đập mạnh đến mức buộc tôi phải tiếp tục thở. “Tôi không nghĩ đó là một—”

“Em sẽ không làm anh đau.” Cậu ta nói, cọ mũi chúng tôi một lần, hai lần, rồi rút về.

Chắc hẳn cậu ta thấy vẻ hoài nghi trên gương mặt tôi, vì cậu ta bật cười.

“Không đâu mà.” Đôi môi mịn màng chạm khẽ vào má tôi. “Lần này sẽ tốt hơn.” Cơ thể ấm áp tách chân tôi ra khi cậu ta tiến tới. “Em sẽ thật nhẹ nhàng, thật từ tốn. Em sẽ cho anh bất cứ thứ gì anh cần.”

Cho tôi bất cứ thứ gì tôi cần. Chưa có ai đề nghị chuyện đó với tôi cả.

Thậm chí tôi còn chẳng nhận ra mình đã ngẩng lên cho đến khi môi cậu ta đặt lên môi tôi. Dịu dàng. Từ tốn. Như lời cậu ta hứa. Rằng cậu ta ngấu nghiến môi dưới của tôi trong khi một tay vòng ra sau đầu. Tôi thở mạnh, và lưỡi cậu ta thò ra để liếm chỗ vừa cắn.

Lần này tôi có cơ hội để thật sự nếm cậu ta, và tôi tì sâu hơn vào nụ hôn. Tôi cười khi nhận ra vị bạc hà cay. Chắc cậu ta đã ăn kẹo trước khi ngủ gục.

Riley phá vỡ nụ hôn, kéo một tiếng rên khẽ ra khỏi tôi, và áp trán chúng tôi vào nhau. “Thế nào?”

Tôi vẫn chưa tìm ra từ ngữ, nên đành gật đầu.

“Cho em cơ hội khác nhé?”

Nâng một bàn tay run rẩy, tôi bám ngón tay vào cổ áo cậu ta. “Thật ra cậu muốn gì ở tôi, Riley?”

“Em muốn làm mọi chuyện một cách đúng đắn.” Cậu ta lẩm bẩm, ngón tay dài lần lên trên đùi tôi. “Em muốn hẹn hò với anh.”

Chân tôi dẹt to hơn khi túm áo cậu ta để lui lại gần, vùi mặt vào cổ cậu ta. Mùi nước hoa thoang thoảng như mùi gỗ khiến đầu tôi quay cuồng. “Hẹn hò? Đi chơi hả?”

“Ừ.” Cậu ta đáp, giọng đục ngầu khi cọ người vào tôi. “Hẹn hò. Luôn bây giờ.”

“Luôn bây giờ.” Tôi mơ màng nhắc lại, chẳng để ý mình vừa nói gì.

“Được.” Cậu ta thở hắt ra và đứng dậy. “Đi thôi.”

Tôi chớp mắt, sắp xếp lại đoạn hội thoại. “Đi đâu?”

Riley xem đồng hồ. “Quá ba giờ rồi.” Cậu ta ngược lên. “Bánh kếp nhé?”

Cậu ta không đùa! “Tôi...”

“Hẹn với em đi, Nick.” Cậu ta chìa tay ra. “Làm ơn.”

Tôi bật cười, biết rằng cậu ta chỉ nói ra cho rõ phòng trường hợp tôi chưa nắm được diễn biến câu chuyện. “Ừ.”

Cầm tay Riley, tôi để cậu ta đỡ mình dậy. “Kiểu gì cũng đỡ hơn bồng ngô.”

Lông mày cậu ta nhíu vào. “Gì cơ?”

“Không.” Tôi bước qua cậu ta, định lấy laptop đặt trên bàn. “Cậu muốn đi đâu? Tôi gặp cậu ở đó nhé?”

Cậu ta bám theo tôi, vẫn giữ khoảng cách. “Thật ra, em sống cách cơ quan khoảng năm phút, nên em không đi xe. Cho em quá giang được không? Đằng nào thì ngồi cạnh cũng dễ chỉ đường hơn.”

Riley Jameson ở trong xe với tôi. Sẽ thú vị đấy. “Được rồi.” Tôi xách túi lên và đeo qua vai, dừng bước khi thấy cậu ta không mặc đủ đồ cho thời tiết tháng Hai. “Tôi sẽ chờ cậu lấy áo khoác.”

“Không mặc, nên em sẵn sàng hết rồi.”

Tôi nhăn trán. “Bên ngoài đang là hai mươi độ.”

“Giá lạnh không còn ảnh hưởng đến em như trước nữa.” Nụ cười tinh quái mà tôi luôn đánh đồng với dấu hiệu rắc rối xuất hiện trên môi cậu ta. “Thế cũng tốt, vì cái đêm anh bỏ chạy, em phải trần truồng lên về nhà.”

Miệng tôi há ra. Phải rồi—cậu ta đã xé toạc quần áo khi lớn lên. Và tôi chưa một lần tự hỏi cậu ta về kiểu gì.

Riley nhìn tôi chăm chú, rồi nghiêng đầu. “Kích thích hay sợ hãi? Lần này thì không đoán được.”

Nhìn đi chỗ khác, tôi bước tới cửa thang máy. “Mỗi thứ một chút.” Tôi đáp, vùng vẫy để thành thật với cảm xúc của mình. Ít nhất, đó là những gì tôi nhận thấy.

Cậu ta theo tôi vào trong và tựa vào bức tường bên cạnh. “Anh dễ thương thật đấy, Nick.”

Dễ thương. Xinh xắn. Có lẽ đời tôi chuyển sang hạng mục đó rồi. Khi bấm nút xuống sảnh, tôi tự bảo mình rằng có nhiều thứ còn tệ hơn. Nhưng mà, tôi vẫn ước—

“Anh ồm chứ?” Riley hỏi, giọng nói có phần bần khoản.

Tôi gắng đẩy căng thẳng khỏi cơ thể và tiếp tục nói dối. “Ồm.” Có những chuyện tôi chưa sẵn sàng chia sẻ. Tay chấp say lưng, cậu ta tiến lại gần. “Anh thích loại bánh kếp nào?”

Bánh kếp. Đó chắc là buổi hẹn hò đầu tiên an toàn nhất lịch sử, nhưng viễn cảnh ấy lại khiến tôi thấy hào hứng.

“Việt quất.”

Mà có lẽ chỉ là do ý nghĩ được dành thời gian ngoài công việc với Riley thôi.

9. Chương 9

“Cửa cứng này.”

Riley ngược lên ngạc nhiên khi người phục vụ đặt một chồng bánh kếp xuống trước mặt. “Tôi đâu có gọi.”

“Miễn phí.” Bà vỗ má cậu ta. “To lớn như cứng chỉ vài giây là sạch bách.”

Ánh mắt cậu ta đảo sang tôi, rồi quay lại bà. “À, cảm ơn.”

“Không có gì, cục cưng.” Bà trở lại bếp.

Thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi.

Xoắn cái nĩa quanh đĩa đồ ăn, tôi cào một đường bốn-rãnh lên xi-rô việt quất.

“Nick?”

Tôi ngược mặt. “Hửm?”

Cậu ta đẩy đĩa ra giữa bàn. “Ăn chung với em nhé. Một mình không hết nổi.”

Buổi hẹn muộn màng của chúng tôi khá thoải mái, đến mức tôi muốn chọc ghẹo cậu ta. “Nhưng đó là quà của cứng mà.”

Cậu ta nhăn mặt, lẩm bẩm. “Em ghét lắm. Ai cũng cố cho em thêm đồ vì ngoại hình hiện tại.”

Cái nĩa của tôi rơi leng keng xuống mặt bàn khi tôi cười khúc khích vào bàn tay nắm chặt.

“Thật đấy!”

“Tôi tin rồi.” Tôi trấn an, cố nhin. “Buồn cười ở chỗ cậu cố thuyết phục tôi là cậu không thích chuyện ấy.”

“Không mà.”

Chết tiệt. Nếu không kiềm chế được, tôi sẽ khiến thiên hạ chú ý mất. “Ồ.”

Riley thở dài rồi giơ tay lên. “Vâng, ngày trước em thích phát điên đi được.” Cậu ta đặt tay xuống bàn. “Nhưng một thời gian sau là chán ốm luôn, ai cũng cố đụng chạm cơ thể em. Người ta thấy sướng khi được chạm vào em bất cứ lúc nào họ muốn.”

Tôi ngừng cười.

“Anh cũng biết cảm giác đó, phải không?” Riley hỏi, tì trên khuỷu tay. “Mọi người ở công ty cũng làm thế với anh.”

Lắc đầu, tôi đẩy đĩa sang bên cạnh. Ít ra cũng đủ tỉnh táo để không chỉ cho cậu ta thấy rằng chính cậu ta cũng đụng chạm được khối lùn. “Với tôi là nguyên nhân khác.”

“Không khác.” Riley vừa nói vừa gõ khớp ngón tay trên mặt bàn. “Họ sờ mó anh cũng cùng lý do với việc sờ mó em.”

Tôi nhếch mép chỉ cái đĩa đặt ở giữa. “Tôi không phải người được tặng bánh kếp.”

“Bà ấy ư?” Cậu ta đảo mắt. “Em dám chắc là bà ấy cũng sẽ tặng anh cái gì đó nếu—” Cậu ta ngậm miệng. “Nếu sao?”

Tay trái tham gia cùng tay phải, gõ một nhịp điệu phức tạp khi cậu ta nhìn tôi. “Em không muốn nói.”

Vì tối nay có vẻ như là đêm thổ lộ, nên câu từ chối của cậu ta làm tôi ngạc nhiên. “Tại sao không?”

“Vì bây giờ anh vẫn ngu ngơ lắm.” Ngón tay cậu ta gõ nhanh hơn. “Mà em thì muốn giữ anh cho riêng mình thêm một thời gian nữa.”

Mắt tôi tròn tròn.

Chấn động khe khẽ truyền qua giày, và tôi biết chắc chắn cậu ta đang nhịp chân. “Được không?” Cậu ta hỏi. “Chỉ anh và em trong khoảng một hai tuần gì đó?”

Tôi theo dõi ngôn ngữ cơ thể của cậu ta như bị bùa mê. Và càng nhìn thì độ phức tạp của giai điệu càng tăng. Hai nhịp bằng tay này, cả tá nhịp bằng tay kia. Ba, gõ, năm, gõ, tám, gõ. Chân ngừng lại, rồi mọi thứ lại tiếp tục từ đầu.

Là dãy số Fibonacci chết tiệt, và ***y điên đảo.

“Nick?”

Tôi ngẩng lên. “Lúc hồi hộp cậu đứng ngồi không yên.”

Cậu ta nhăn mặt với những ngón tay như thể chúng đã tự ý phản lại chủ. “Vâng.” Vừa trả lời vừa gõ. “Không phải ai cũng bình thần như anh.”

Tôi rời mắt xuống tay cậu ta khi nó lại tiếp tục trình bày dãy số. Cậu ta có nhận ra không? Nhìn mặt thì không thấy biểu hiện gì. “Tôi á? Hai giờ đồng hồ trước tôi vừa có một cơn suy nhược thần kinh đấy.”

Một, một, hai. “Anh chỉ hoảng hốt khoảng hai mươi phút là kịch kim. Mà đó là vấn đề cá nhân.” Ba, năm, tám. Bắt đầu lại. “Bất kể công ty có khủng hoảng thế nào, anh luôn đứng trên tất cả, luôn luôn giải quyết trơn tru.”

Một nụ cười hé trên môi tôi, nhưng tôi bị kích thích bởi nhịp điệu của cậu ta nhiều hơn là điều cậu ta nói. Dãy Fibonacci quả là được thiết lập cho riêng Riley. Ban đầu thì chậm rãi, nhưng vì phải cộng hai phần tử đằng trước để được phần tử sau đó nên số sẽ tăng rất nhanh, rất lớn.

Hợp với sự tăng trưởng của cậu ta, với sự mãnh liệt của cậu ta.

Quá hoàn hảo! Tỷ lệ là bao nhiêu nhỉ?

Chúa ơi, lần đầu tiên trong đời tôi chẳng thể tính toán gì được.

“Riley.” Tôi ngừng lời, đợi phân tái khởi động. “Yên nào.”

Toàn thân cậu ta im lặng. “Xin lỗi.”

“Khỏi.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ta và mỉm cười, biết rằng mình phải khám phá nhiều hơn nữa, xem cậu ta còn giấu dãy số nào trong người không. “Hai tuần là được. Chỉ tôi với cậu thôi.”

Cậu ta chớp mắt, rồi cười toe toét. “Anh sẽ không hối hận đâu, Nick.”

Tôi rút ví và lôi thẻ tín dụng ra, vậy cô phục vụ. “Năm giờ. Mặt trời sắp mọc rồi.”

“Này.” Riley vươn tới nắm cổ tay tôi. “Em sẽ trả—tại em mời anh đi mà.”

Những ngón tay ấm áp quấn lỏng quanh tôi, và tôi không thấy sợ cử chỉ ấy. “Riley, tôi kiếm được nhiều hơn cậu những hai phẩy ba mươi tám lần.”

Mặt cậu ta thoáng vẻ sốc. “Thật ư? Nhiều thế cơ à?”

“Tôi giỏi lắm đấy.”

Cậu ta bật cười. “Ừ, anh giỏi. Nhưng em—”

Tôi đưa thẻ cho người phục vụ. “Đừng bận tâm.”

“Được rồi.” Riley buông tôi ra và chống tay lên lưng ghế. “Em sẽ bù cho anh bằng cách khác.”

Lần này, tôi nhận thức cực rõ sức nóng đang lan tỏa. Trên vành tai. Dưới cổ. Thậm chí miệng tôi cũng bắt đầu hé ra.

Một nụ cười từ tốn, hiểu biết cong lên trên môi cậu ta.

Người phục vụ quay lại với thẻ và hóa đơn. Tôi luống cuống cảm ơn rồi ký tên, trong khi Riley đứng dậy và vươn vai. Cơ bắp kéo căng cái áo, quần, và mấy mảnh vải cứ như thổi phào nhẹ nhõm khi cậu ta thả lỏng trở lại.

“Đi được chưa?” Cậu ta hỏi.

Tôi đứng trên đôi chân run rẩy và gật đầu.

Vẫn giữ khoảng cách, Riley vừa cười vừa theo tôi ra xe.

Cậu ta chỉ cho tôi đường về nhà, liên tục lấp đầy khoảng trống bằng cách bàn tán về công việc, về bản nhạc phát trên đài, về thời tiết. Chuyện hàng ngày.

Cảm giác thật sung sướng.

Tôi lái xe vào bãi đỗ của khu căn hộ cậu ta ở, nhìn qua cửa kính để ngó lên tòa nhà chọc trời. Logan Luxury. Tôi còn không đủ tư chất để ghi tên vào danh sách chờ phòng trong khu này nữa kia. “Cậu sống ở đây à?”

“Em là con nhà giàu—vốn định nói với anh ở quán ăn.” Cậu ta kéo áo. “Cho nên em mới thay được quần áo mới suốt ngày.” Tay cậu ta lướt qua má tôi và vén lọn tóc ra sau tai. “Anh kiếm được nhiều hơn, nhưng khi dính tới tiền mặt, chắc chắn em thắng.”

Cái quái...?

Một việc bật ra từ ký ức khi tôi trợn mắt quan sát khu căn hộ. “Khoan.” Tôi quay ngoắt lại và nắm lấy cổ tay cậu ta. “Cái đồng hồ này. Cartier thật à?”

Riley chớp chớp, rồi phá lên cười. “Ừ. Thích không? Em có thể tặng anh một cái.”

“K-Khỏi, cảm ơn.” Tôi nói gượng gạo. “Luật của tôi là không đeo đồng hồ có giá cao hơn thứ tôi lái.”

Tiếng cười của cậu ta tràn ngập khoang xe, trong khi tôi cố sắp xếp thông tin. Tôi biết cậu ta học Harvard, nhưng nhiều người ở công ty cũng thế, và hầu hết bọn họ còn phải trả nợ dài dài. “Nếu cậu đeo loại đồng hồ thế kia và sống ở chỗ thế này...”—tôi tắt máy và quay sang—“tại sao lại làm việc cho tôi?”

Cậu ta nhún vai. “Hứa với bố. Em ăn chơi trác táng lắm, và ông ấy bảo cần phải tạo dựng ‘quy cách làm việc tử tế’.”

“Cậu á?” Tôi cười, tự nhiên thấy thoải mái hơn. “Ăn chơi trác táng á?”

Khúc khích, Riley tì cổ tay vào phần đệm tựa đầu trên ghế của tôi, dùng ngón cái vuốt dọc vành tai. “Khó tin phải không?”

“Không tin nổi ấy chứ.” Tôi trêu.

Vẫn cười, cậu ta cúi lại gần. “Lúc đầu em chẳng hề quan tâm tới công việc. Nghĩ là trụ lại vài năm rồi nghỉ. Nhưng em thấy anh yêu việc anh làm, và bỗng dưng em cũng muốn yêu nó.”

Miệng tôi hé ra.

Ánh mắt cậu ta rơi xuống môi tôi và giọng cậu ta nhẹ dần. “Ngày mai anh làm gì?”

“Ý cậu là hôm nay hả?”

“Thế nào cũng được. Ừ.”

Tôi ngả ra phía sau, dựa vào cánh tay cậu ta, và thảng người dậy. “Phải đi làm. Có vài dự án cần dọn dẹp trước thứ Hai.”

Riley tỏ ra ngập ngừng, rồi để ngón tay lướt xuống cổ tôi. “Em mà giúp thì có nhanh hơn không?”

Vài tháng trước, có lẽ tôi đã ân cần từ chối lời đề nghị vì những lỗi cậu ta mắc phải sẽ chỉ khiến tốc độ của tôi giảm xuống. Nhưng gần đây công việc của cậu ta tiến triển nhiều tới mức tôi rất mừng khi cậu ta muốn giúp. “Có cậu ở đó sẽ làm tăng sản lượng công việc lên...”—tôi dừng một chút để ước lượng—“ba mươi, bốn mươi phần trăm.”

Cậu ta luôn một tay xuống dưới cổ áo. “Thế thì chúng ta cùng ăn tối nhé?”

“Được chứ. Sau khi làm bao nhiêu việc như thế, đương nhiên là chúng ta xứng đáng—” Tôi ngưng bật khi hiểu ra ý nghĩa thật sự. “Hẹn tiếp à?”

“Hẹn tiếp.” Cậu ta nháy mắt với tôi, khẳng định. Rồi cậu ta thở hắt ra và lùi lại để mở cửa xe. “Gặp anh ngày mai, Nick.”

Chìa khóa nằm trong tay, tôi cũng bước ra.

Riley khựng lại vì ngạc nhiên. “Anh làm gì thế?”

Tôi ra hiệu về hướng tòa nhà. “Tiền cậu tới cửa.”

Trong một khoảnh khắc im lặng, mọi thứ quanh Riley dịu đi. “Đã bao lâu rồi anh không hẹn hò?”

“Khá lâu.” Tôi thừa nhận, lơ đãng gãi tai. “Nhưng mà, dựa theo các sự kiện suốt mấy tuần qua, chắc tôi đã đi hẹn cả trăm lần mà không biết.”

Tiếng cười của cậu ta làm ấm bầu không khí lạnh giá giữa chúng tôi.

Tôi nhìn chăm chăm xuống đất, đá mảng tuyết nâu khỏi bánh xe. “Phong cách cổ điển lại lạc hậu rồi à? Chạy theo trào lưu thì khó lắm, nhưng lúc nào tôi cũng thích tiến đối phương tới tận cửa. Những giây trò chuyện cuối cùng, lời tạm biệt thường lúng túng đến ngớ ngẩn.” Nụ hôn chúc ngủ ngon. “Đảm bảo người ta vào bên trong an toàn.” Chân tôi cứng lại. “Chắc là cảnh cuối không áp dụng được. Cậu không cần tôi bảo vệ—”

Đôi tay mạnh mẽ quay người tôi rồi ấn tôi vào xe.

“Quyển rũ.” Riley lăm bắm, rúc mặt vào cổ tôi. “Phong cách cổ điển quyển rũ không chịu nổi.”

Tôi nghệt thờ và tóm chặt lấy áo để kéo cậu ta lại gần.

Riley rên rỉ. “Muốn anh. Chết đi được.” Cậu ta đặt những nụ hôn lên cổ, cắn nhẹ tai tôi. “Em sẽ lỗi anh vào trong nếu anh tiễn em đến tận cửa.” Bàn tay mò mẫm khắp cơ thể tôi, trượt vào trong áo khoác, vòng qua để ôm lấy hông. “Quên chuyện vào trong đi. Luôn ở đây cũng được.”

Tôi giật mình, và Riley lăm bắm chửi một tràng khi tách khỏi tôi.

“Xin lỗi.” Cậu ta vừa thở hổn hển vừa lấy tay vò tóc. “Đi ngay đây.”

Cậu ta chẳng nhúc nhích, tôi thì mãi nhìn không chớp mắt vào những làn khói nóng hổi phả ra từ miệng cậu ta. Tôi cũng ở tình trạng tương tự, và đang đấu tranh kiểm soát bản thân.

“Ừ.” Riley vươn tay vuốt ngón cái ngang môi tôi. “Đi đây.”

“Cậu nói câu đó rồi.” Tôi thì thầm.

Cậu ta gật, cử động run rẩy khi cậu ta lùi lại một bước. “Hẹn anh ngày mai.” Cậu ta nói, rồi rời đi.

Tôi rùng mình, thời tiết hình như lạnh hơn vài độ khi thiếu cậu ta. Tôi không rành chuyện quan hệ yêu đương, và tôi cạn ý rồi. Lý trí mách bảo tôi cứ từ từ, phải phân tích tình huống, sau đó...

“Riley!”

Cậu ta quay phắt lại.

Tôi mấp máy môi, nhưng không nói nổi từ nào. Quá thẳng thắn, quá trắng trợn. Tôi vẫn chưa sẵn sàng. Thay vào đó, tôi thử đi đường vòng. “Cậu... Cậu có bạn cùng phòng không?”

Vài giây trôi qua, và tôi nghĩ là cậu ta đang cố phán đoán xem tôi ám chỉ cái gì. “Không.”

Vẫn chưa hiểu. “Thế nghĩa là... sẽ không có ai bị làm phiền n-nếu cậu có khách nhỉ?”

Thêm vài giây nữa, và nụ cười lại hiện trên môi khi cậu ta tiến về phía tôi. “Lên trên uống chút gì nhé?”

“Ừ.” Tôi thở ra, nhẹ nhõm và chắc chắn là chỉ uống thôi cũng chẳng sao. “Được thế thì tốt.”

Riley nắm tay và lôi tôi lại gần. “Cả bữa sáng nữa chứ?”

Tôi ngửa cổ hết cỡ để nhìn cậu ta. “Chúng ta vừa mới—”

“Em có thể kiếm ra vài cách để vận động cho nhanh đấy.”

“A-À.” Hóa ra cậu ta đã biết chính xác điều tôi muốn.

Khoác tay qua vai, cậu ta dẫn tôi vào tòa nhà. Ngón tay đùa giỡn trên tai tôi, làm vành tai nóng lên... làm tôi nóng lên. Người gác cửa thậm chí còn chẳng hề chớp mắt khi mở cửa cho chúng tôi, và tôi áp sát hơn vào cơ thể Riley, lén lút hít hà mùi cơ thể và sức mạnh của cậu ta.

Thang máy tràn đầy những nụ hôn mờ mờ và cắn khế. Riley cởi áo khoác của tôi trong khi tôi giật tung áo cậu ta. Tôi sờ soạng phần bụng, và cơ bắp ở đó căng lên thành những hòn gạch cứng cáp.

“Sướng thật.” Riley lẩm bẩm, nhắc bóng tôi lên, ôm chặt tôi khi ra khỏi thang máy. “Không thể thấy đủ.”

Lưng tôi va phải bức tường cạnh cửa, và cậu ta giữ tôi ở đó để mò tìm chìa khóa. “Đây cũng thế.” Tôi xoay sở bật ra.

Riley gầm gừ, bế tôi vào phòng. Mắt tôi nhắm nghiền, lạc mất trong vòng tay của cậu ta. Lần này không có nỗi sợ, không có cảm xúc vụn vụn, lẫn lộn. Chỉ có khoái cảm và nhu cầu hừng hực như lửa.

Tôi có cảm giác mình sẽ muốn nhiều hơn là hai tuần.

10. Chương 10

Tôi ngồi ở sofa nhìn Greg làm việc trên bàn. Cả hai đồ đạc ấy đều giống hệt cái trong văn phòng của tôi. Đó là lý do tôi chọn chúng. Ngày trước, tôi tắt cả từ anh ta.

Greg vẫn dán chặt mắt vào màn hình, tay gõ lia lịa. “Cậu không có việc để làm à?”

“Có chứ.” Tôi trả lời, quan sát anh ta. “Nhưng...”

Anh ta dừng tay và ngước lên. “Cậu làm gì ở đây hả, Nick? Tôi đã để cậu yên rồi. Chẳng phải cậu muốn vậy sao?”

Tôi nhớ anh. “Biết đâu hôm nay chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau.”

“Tại sao?”

Tôi nhìn mặt. “Tôi tưởng chúng ta là bạn.”

“Tôi đã làm tổn thương cậu.”

“Đúng thế.”

“Và cậu vẫn muốn làm bạn?”

“Anh không cố ý làm tôi tổn thương, và tôi không biết chuyện chúng ta hẹn hò. Cả hai đều chẳng ra gì. Có thể coi là tổn thất song phương rồi bỏ qua tất cả không?”

Miệng anh ta nhếch lên. “Nếu cậu không ngại ăn trưa muộn. Có lẽ tôi sẽ xếp được lịch.”

Thở phào, tôi đứng dậy. “Hai giờ nhé?”

Anh ta cầm bút lên và ghi lại. “Được rồi.”

Lông mày tôi nhướn lên. “Tôi chẳng bao giờ hiểu được mấy cái ghi chú trên giấy của anh cả. Chỉ tổ phí thời gian, vì anh có quên gì đâu.”

Greg quăng cho tôi một cái liếc mắt trêu chọc. “Vừa mới làm bạn lại được năm giây mà cậu đã cười nhạo tôi rồi à?”

“K-Không, không hề. Nhưng nếu anh phải viết xuống, thì dùng lịch trên máy tính có tiện hơn không?”

“Mực mang tính cá nhân hơn.” Anh ta nói khẽ, đặt bút sang bên cạnh. “Tôi dùng cho những việc đáng nhớ.”

Tôi đứng sững lại. Bữa trưa hôm nay. Anh ta đang thể hiện cho tôi thấy rằng nó quan trọng đối với mình. “À. Cảm ơn.”

Anh ta chuyển hướng chú ý về công việc trên máy tính. “Gặp cậu lúc hai giờ nhé, Nick.”

Bị xua đi, hệt như trước. Tôi nhìn mặt rồi rời khỏi đó, vừa bước qua cửa vừa vẫy tay với anh ta.

Khi về văn phòng, điều đầu tiên tôi nhận thấy là một quả táo đỏ au, bóng lưỡng đang chễm chệ trên mặt bàn. Cầm nó lên, tôi xoay qua xoay lại, tự hỏi ai để nó ở đây.

“Đoán là anh có thể lột da, vì sáng nay anh không kịp ăn mà.”

Tôi quay người, mắt mở to khi thấy Riley đang tựa vào tường cạnh cửa, tay khoanh trước ngực rộng, cặp chân dài vắt vào nhau. “Cậu ở đó từ bao giờ?”

“Khoảng mười lăm phút.” Cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới. “Từ lúc anh vào văn phòng của Morris.”

Riley theo dõi từng cử động của tôi. Lẽ ra tôi phải biết là cậu ta trông thấy.

Cậu ta nhìn chằm chằm xuống chân. “Định để nó ở đấy rồi về bàn, nhưng em cứ thấy bần khoăn—”

“Bọn tôi chỉ nói chuyện thôi.”

“Anh ta không—”

“Không. Hai bên đã hiểu rõ đối phương rồi, và hôm nay bọn tôi cùng ăn trưa để giải tỏa bớt căng thẳng.”

Cậu ta ngược lên, cười toe toét. “Nghĩa là em vẫn có hai tuần?”

Tôi ra vẻ xem đồng hồ. “Theo lịch của tôi thì cậu còn được sáu ngày.”

Bao nhiêu đều lo lắng biến mất khi cậu ta đẩy mình khỏi tường. “Anh thích quà của em không?”

“Tặng táo cho giáo viên à?” Tôi hỏi, giơ quả táo lên.

Cậu ta nhú mày. “Thật ra em cố để anh liên tưởng tới trái cấm. Khiêu gợi. Kiểu đó cơ.”

Khiêu gợi thì cậu ta có thừa, và vì là cấp dưới nên về cơ bản mà nói, cậu ta cũng là trái cấm với tôi. Nhưng tôi giả vờ không hề cảm động và bước tới cửa sổ. “Thế thì đáng ra cậu phải gắn thêm giải thích chi tiết vào.” Tôi cắn một miếng táo. “Có thể là một mẫu giấy nhắn viết tay. Biết đâu nó sẽ... để nhớ hơn.”

Cánh tay dài choàng lấy tôi từ phía sau. “Anh biết điều gì khiến em buồn cười không? Là anh có thể nói như thế trong khi tai tôi đỏ rực hết cả rồi.”

“Đừng có lòi tai tôi vào vụ này.” Tôi lẩm bẩm, thả mắt ra cửa sổ và tựa vào cậu ta. “Chúng hoàn toàn không thể coi là một phương pháp đo lường xác đáng với tình trạng cảm xúc của tôi.”

Riley bật cười. “Anh có nhận ra là mình chỉ hơn em bốn tuổi không thế? Đôi lúc anh nói chuyện như ông cụ non, ngay cả khi chẳng dính tới công việc.” Cậu ta vuốt ve má tôi, nhìn vào ánh mắt tôi phản chiếu qua cửa sổ. “Tại sao?”

Tôi định quay đi, nhưng tay cậu ta giữ chặt má tôi. “Chẳng biết nữa.” Mãi mới mở miệng, tôi cố thành thật. Sau một thời gian dài đối trá, tôi thấy phải thẳng thắn với tình cảm quả là một việc khó khăn.

Cậu ta nhe răng, cọ thân thể vào tôi. “Em làm anh thấy trẻ ra à?”

Tôi bật cười vang rồi gật đầu.

Riley dừng lại, cúi xuống nhìn tôi không chớp mắt.

“Gì thế?” Tôi hỏi, tiếng cười tan biến.

“Giờ anh cười nhiều hơn. Nghe tuyệt lắm.”

Riley chẳng gặp vấn đề gì khi muốn bài tỏ bản thân. Tôi thấy ghen tị. “Cậu đừng ôm tôi như thế này ở văn phòng. Lỡ có người bước vào.”

“Phải rồi.” Cậu ta thả tay xuống. “Chính sách mở-cửa mà đầu bò suốt ngày ca thán.”

“Đừng gọi như thế.” Tôi quay lại. “Anh ta là bạn tôi.”

Miệng cậu ta nhếch lên. “Tốt thôi. Hôm nay anh làm muộn à?”

“Ừ, nhưng mai tôi sẽ về đúng giờ, chúng ta có thể—”

“Em ở lại.”

“Riley, tối nào cậu cũng ở đây với tôi rồi. Việc của cậu toàn loại đang tiến hành, vậy nên hãy về nhà đi.”

“Em ở lại.” Cậu ta nhắc lại như đinh đóng cột. “Trông chừng anh.”

Trông chừng cái gì? Sợ bị dè à? “Tôi tự lo thân được.”

Cậu ta cúi xuống và hạ giọng. “Hầu hết đàn ông ở đây đều to lớn hơn anh.” Rồi lắc đầu. “Chẳng ai to hơn em.”

Thế đấy. Cả tuần vừa rồi, Riley dịu dàng, quan tâm tới tôi hơn mức cần thiết. Thậm chí còn bảo vệ quá đáng, lúc nào cũng muốn đảm bảo an toàn cho tôi.

Trông mình mong manh vậy sao?

“Bàn vấn đề này sau.” Tôi nói cụt lủn, tiến lại bàn làm việc của mình. Lần đầu tiên, tôi nhận ra đèn báo tin nhắn trên điện thoại đang nhấp nháy, nhưng chuyện đó cũng chẳng có gì là lạ.

“Nick.”

Tôi ngẩng lên. “Không phải bây giờ.”

Riley vẫn tỏ ra bình tĩnh một lúc, rồi ra khỏi văn phòng.

Tôi giật cái ống nghe lên và kiểm tra tin. Cập nhật hàng ngày, yêu cầu giúp đỡ, lo sợ rằng trời sắp sập. Tất cả đều có vẻ quen quá rồi, và tôi đang tính chuyện nghỉ ngơi thì nghe thấy tin nhắn cuối cùng.

“Mr. Carlyle, tôi là Sandy Clifford, trợ lý cao cấp của Donald Grayson. Xin gọi lại cho tôi ở số máy lẻ một-một-hai ngay khi có thể.”

Donald Grayson là giám đốc tài chính. Muốn gặp tôi làm cái quái gì?

Nuốt khan, tôi bấm số máy lẻ. Sandy Clifford—bằng giọng nói bình tĩnh, rành mạch—giải thích cho tôi rằng Mr. Grayson muốn gặp tôi, và có thời gian trống lúc mười rưỡi sáng nay, nếu tôi thấy tiện.

“Mười rưỡi?” Tôi liếc đồng hồ. Mười lăm phút? “Được rồi. Tôi có thể gặp ông ấy ở đâu?”

“Tại văn phòng 1201 trên tầng mười hai. Ms. Warren cũng sẽ có mặt.”

Toàn thân tôi lạnh toát. “Giám đốc điều hành ấy à?”

“Vâng.”

“C... Có chuyện gì thế?”

“Tôi không thể trả lời, thưa ngài.”

Cô ta không thể trả lời? Quá đột ngột. Tôi biết chuẩn bị kiểu gì?! “Cám ơn cô.”

“Chúc một ngày tốt lành, Mr. Carlyle.” Cô đập máy.

Tôi thả rơi ống nghe và hít một hơi thật sâu.

Để xem. Phòng tôi của tôi làm vô cùng hiệu quả; việc của cá nhân tôi thì không có tí vết. Biết đâu họ chỉ muốn vỗ lưng khen ngợi tôi thì sao?

Tôi đi qua đi lại. Tôi thừa biết là không một ai trong đám quản lý hàng đầu ấy lại muốn gặp trực tiếp khi có tin tốt để thông báo.

Việc của mình không có tí vết. Việc của mình...

Lỡ tôi đã bỏ sót cái gì đó? Cái gì đó nhỏ nhất chẳng hạn? Cái gì đó tại các chi nhánh mà không lường trước?

Công ty lớn như thế này thì dễ có sai phạm kiểu ấy. Nhầm dấu thập phân hay thừa một số không có thể phá banh số liệu trong quý tài chính. Hoặc lâu hơn.

Bụng tôi quặn lại.

“Bình tĩnh đi, Carlyle.” Tôi thì thầm. “Clifford không hề gợi ý rằng có vấn đề nghiêm trọng, phải không?”

Không, dĩ nhiên là không. Cô là trợ lý cao cấp mà. Ở trình độ đó, cô còn phải đối mặt với nhiều áp lực hơn cả tôi, và cô được đào tạo để giải quyết mọi thứ một cách bình tĩnh.

Tôi đứng thẳng người, chỉnh lại nút thắt cà vạt, vuốt phẳng áo vét. Trong nghề này, tôi là người làm việc tuyệt vời. Không có lý do gì để nhận tin xấu. Tin tốt cũng thế. Tất cả những gì cần làm là lên tầng trên cùng rồi—

Bụng tôi lại quặn. Cổ họng tắc nghẹn.

Tôi chạy thực mạng, mở tung cửa.

Melanie đang ôm một tập tài liệu trước ngực, tròn mắt lên nhìn. “Sếp, tôi vừa mới định tới gặp—”

Nghiến răng, tôi giơ một ngón tay lên rồi rảo bước qua cô. Tôi xoay sở giữ tốc độ trang nghiêm khi tới toa-lét, nhưng ngay khi vào trong, tôi chạy thực mạng và khụy gối trước bệ xí gần nhất. Tôi tóm lấy thành bệ, cơ bắp toàn thân cứng đờ trong khi tôi không ngừng phun những thứ trong dạ dày ra ngoài.

Hôm nay tôi mới ăn vài miếng táo. Vậy chứ cái đồng này ở đâu ra?

Một bàn tay ấm áp đặt lên trán tôi, vuốt lại tóc. Tôi giật phắt khỏi sự đụng chạm, nhưng cánh tay mạnh mẽ đã ôm vòng quanh ngực.

“Suyt.” Riley nói. “Em đỡ được rồi.”

Tôi rùng mình trong vòng tay cậu ta, và bàn tay đặt trên tóc đã luôn xuống xoa lưng cho tôi. Cơ bắp cứng đờ bắt đầu lỏng ra. Cảm giác buồn nôn cũng hết. Tôi vừa cúi ra đằng trước thì Riley kéo tôi áp vào người cậu ta, giữ tôi khỏi đập đầu vào bệ.

“Em đưa anh táo hồng à?” Cậu ta vừa hỏi vừa vươn tay giặt nước.

Tạ ơn Chúa—tôi không nghĩ mình có thể chịu nổi mùi đó mà không thấy phát bệnh. Lắc đầu, tôi kiềm chế không cuộn mình vào cậu ta. “Có tin x-xấu.”

Cậu ta kéo tôi vào sát hơn, ôm tôi trong tay như trẻ con. “Ồ?”

Tôi không thể làm chuyện này! Không phải bây giờ. “Năm phút nữa họp.” Tôi lảo bảo, cố tách ra.

Riley đứng dậy, nhắc tôi lên rồi giữ cho tôi đứng. “Họp kiểu gì?”

Tôi bật vòi nước súc miệng. Đến lúc sạch sẽ hết mức có thể, tôi đứng thẳng để nhìn mình trong gương.

Tuyệt. Tôi luồn tay vào tóc rồi vuốt quần áo. Nhìn như đang đi dự đám tang. “Kiểu mà tôi dễ bị sa thải ấy.”

“Cái gì?” Cậu ta tiến tới. “Tại sao?”

Mệt mỏi, tôi tắt vòi rồi quay sang cậu ta. “Chịu. Cấp trên tự nhiên đòi gặp.”

Cậu ta nhún mày. “Nhưng anh lại không biết lý do?”

“Sắp rồi.”

Riley cười toe. “Muốn một nụ hôn chúc may mắn không?”

Cậu ta mất trí rồi à? “Riley, tôi vừa nôn đấy.”

“Thì sao?” Cậu ta cúi đầu đặt môi lên trán tôi, rồi đẩy tôi ra cửa. “Đi đi. Anh sẽ ổn thôi.”

Cảm giác như vừa được bỏ đưa đến trường, tôi quay lại, á khẩu khi nhìn vào mắt Riley.

Cậu ta nhếch mép. “Gì thế?”

Việc này... sẽ không đi đến đâu. “Riley, chúng ta cần nói chuyện.”

“Chuyện anh bảo trong văn phòng chứ gì? Em biết rồi.” Cậu ta thò tay vào túi, lôi ra một viên kẹo bạc hà cay và dúi vào tay tôi. “Nhưng bây giờ anh còn buổi họp, phải không?”

Chết tiệt. “Phải rồi.” Tôi lao ra cửa, dừng lại, và ngoái qua vai. “Cám ơn.” Tôi vừa nói vừa bỏ viên kẹo vào miệng.

Cậu ta nháy mắt, còn tôi thì ba chân bốn cẳng chạy mất.

Theo đồng hồ của tôi thì tôi đến trước cửa văn phòng Greyson sớm hẳn một phút. Tôi dành ba mươi giây để nhai nốt viên kẹo, giữ đầu óc tỉnh táo và tập nụ cười giả tạo để nó khỏi xịu đi dù nghe tin xấu hay tốt. Khi tôi nghĩ mình đã sẵn sàng, tôi liếc mắt đến cái bàn lớn cách mình không xa.

Một người phụ nữ mà tôi đoán là Sandy Clifford vẫy tôi vào, nói gì với ai đó qua điện thoại. Có thể đang báo với người bên trong là tôi đã đến.

Không thể quay đầu nữa rồi.

Tôi mở cửa.

Donald Grayson và Emily Warren đứng trước cái bàn gỗ sồi khổng lồ, cả hai đều mặc những bộ vét đắt hơn tất cả vét của tôi cộng vào. Từ giây đầu tiên, tôi đã biết là mình không cùng đẳng cấp, nhưng vẫn kiên nhẫn đứng đợi họ mở lời.

“A, Carlyle.” Warren nói, ngược lên khỏi cái điện thoại đa chức năng trong tay. Tôi lơ đãng nhận ra rằng nó trông rất giống cái mà Riley dùng. “Chúng tôi vừa nhắc đến cậu.”

Suy nghĩ về Riley đứt đoạn, tim tôi lỡ một nhịp, nhưng tôi gạt đầu. “Ms. Warren.” Tôi đảo sang người đàn ông đứng cạnh. “Mr. Grayson.”

Ông ta thờ ơ gạt lời tôi. “Gọi Donald là được rồi.”

Gọi tên? Thế thì chắc không phải tin xấu, nhỉ? “Cám ơn, Donald.”

“Đã vậy thì cậu cũng nên gọi tôi là Emily.” Warren thì thầm, đặt điện thoại sang bên.

Tôi gật. Giọng bà ta nghe có vẻ hài hước, nhưng tôi thấy lúc này cần thật thận trọng. “Tôi có thể hỏi lý do mình được triệu đến đây không?”

“Chúng tôi đã nghiên cứu thành tích suốt năm năm cậu làm việc trong công ty.” Donald cất tiếng.

“Ồ?” Tôi hỏi lại, ra vẻ bình thường và có chút tò mò.

Ông ta cười. “Cậu đã làm được nhiều việc thật sự ấn tượng.”

Đầu gối tôi suýt nữa thì sụp xuống vì nhẹ nhõm, nhưng tôi vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên. “Cảm ơn ngài.”

Emily gật. “Thật đấy, Nick. Cậu đã tăng gấp đôi hiệu quả hoạt động của mọi phòng mà cậu từng làm việc. Hiện tại phòng hợp tác quốc tế là nơi có năng suất cao nhất công ty đấy.”

“Thậm chí rất nhiều văn phòng ở nước ngoài cũng hoạt động trơn tru hơn.” Donald khoanh tay trước ngực. “Đó là điều đã gây sự chú ý với chúng tôi trước tiên. Chúng tôi đã thử tìm hiểu nguyên nhân tiến bộ, và mọi điều mỗi điều chỉ đến cậu.”

Tôi chớp mắt. “Tôi ư, thưa ngài?”

“Tây Ban Nha, Trung Quốc, Úc. Cậu đã giúp đỡ đồng nghiệp tại những văn phòng này rất nhiều, cùng lúc hướng dẫn để họ hoạt động hiệu quả hơn với phòng của chính cậu.” Ông ta liếc sang người phụ nữ bên cạnh. “Mình có quên gì không hả, Emily?”

“Cậu ta nổi tiếng là bình tĩnh trước áp lực.” Bà ta đáp, ánh mắt chưa từng rời tôi.

Bình tĩnh trước áp lực? May mà họ không bắt gặp cảnh tôi nôn thốc nôn tháo trong toa-lét mười phút trước.

“Danh sách tài năng được lắm.” Donald bảo. “Tuy nhiên...”

Tôi đợi, rồi chợt nhận ra ông ta muốn tôi hỏi. “Tuy nhiên?”

“Cậu không có bằng thạc sĩ kinh doanh.”

Câu nói làm tôi bất ngờ, và phải mất hít thở vài hơi trước khi trả lời. “Công ty nhận tôi vào làm sau khi tôi tốt nghiệp đại học một tháng. Tôi được bảo rằng không cần thêm bằng để làm những việc được giao.”

“Đúng thế.” Emily nói. “Với công việc cậu đang có.”

Khóe miệng Donald khẽ nhếch lên. “Nhưng chính sách của công ty đòi hỏi những người ở vị trí quản lý cấp cao phải có bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh.”

Tôi quay phắt sang ông ta. “Vị trí quản lý cấp cao?”

“Vấn đề ở chỗ ấy.” Emily nhận xét. “Tài năng, kỹ năng, và nguyên tắc làm việc của cậu là những tài sản đáng quý của công ty.”

Lông mày tôi nhíu lại. Thế là tốt hay xấu?

Donald lắc đầu. “Chúng ta chẳng thể nào tiến cử khi cậu ta không có bằng. Bà nghĩ chúng ta phải làm gì hả, Emily?”

Giọng đùa cợt tôi nghĩ mình nghe thấy lúc trước chợt quay lại, dù vẻ mặt bà ta vẫn nghiêm túc hết sức. “Theo tôi thì chúng ta chẳng còn cách nào khác ngoài việc đề nghị tặng cậu ta học bổng toàn phần để lấy bằng thôi.”

Tôi nín thở thì thầm. “Học bổng?”

“Ở trường đại học tùy cậu chọn.” Donald giơ lên một tập hồ sơ. “Tôi gợi ý Harvard.”

Emily đảo mắt. “Yale tốt hơn nhiều, Nick.”

Donald vừa cười vừa xoa cằm. “Bằng thạc sĩ vũ công của Alex lấy ở đâu nhỉ?”

“Oxford.” Bà ta trả lời.

Họ ngừng nói, nhìn nhau, rồi quay sang tôi.

“Đừng học ở Oxford.” Cả hai đồng thanh.

Alex... chắc họ đang nói tới Alexander Benford, chủ tịch hội đồng quản trị của công ty. Ông ta là một người tài giỏi, nên tôi biết rằng họ đang đùa. “Khi nào...” Trời ơi, đúng là quá tốt để có thể trở thành sự thật. “Khi nào tôi phải chọn?”

“Trong năm sau là được.” Donald đưa tập hồ sơ trên tay cho tôi. “Dù chúng tôi có việc muốn nhờ cậu ngay lúc này.”

Tôi muốn xem thông tin học bổng chi tiết, nhưng đành phải kẹp hồ sơ vào dưới cánh tay. “Dĩ nhiên.”

Emily cười tán thành. “Văn phòng hợp tác ở Buenos Aires chậm chạp lắm. Chúng tôi muốn cậu bay đến đó và sắp xếp lại hệ thống của họ, có thể tổ chức một hai buổi hội thảo. Chưa đến ba tuần là cậu sẽ về nhà.”

Argentina? “Tôi...”

Donald thì ra đằng trước. “Nếu cậu đi ngay đêm nay, cậu có thể dùng máy bay của công ty.”

“Vâng.” Tôi đáp nhanh, cười đến tận mang tai. “Tôi có cuộc hẹn lúc hai giờ, nhưng ngay sau đó tôi có thể đóng hành lý và còn khối thời gian để chuẩn bị lên đường!”

Cả Donald và Emily đều ngừng lại, nhìn tôi lạ lẫm.

Ngượng quá, tôi trấn tĩnh bản thân. “Tôi xin lỗi vì đã nhiệt tình quá khích.”

“Không.” Emily nhẹ giọng. “Chỉ là, cậu thật... lôi cuốn.”

“Đúng thế.” Donald lăm bắm trước khi vỗ hai tay vào nhau rồi giơ một tay về phía tôi. “Chúng tôi thấy những điều rất tuyệt vời ở cậu, Nick.”

Lôi cuốn? Tự nhiên tôi thấy luống cuống vô cùng. “C-Cảm ơn.” Tôi vừa lắp bắp vừa bắt tay ông ta.

Emily hướng ra cửa. “Sandy sẽ báo cho cậu giờ máy bay cất cánh. Cậu có hộ chiếu rồi chứ?”

Tôi gật.

“Thế thì ổn hết rồi.” Donald nói. “Chúc may mắn.”

Biết rằng không nên ở lại lâu hơn mức cần thiết, tôi cảm ơn lần nữa rồi nhanh nhanh chóng chóng ra khỏi văn phòng.

Chỉ vài giờ nữa là tôi bay đến Argentina. Tâm trí nóng hừng hực của tôi đang quá tải vì tính toán những việc cần làm trước lúc đi. Lựa chọn trường đại học cho bằng thạc sĩ có thể đợi được.

Mọi thứ đều có thể đợi được.

11. Chương 11

Ba tuần sau...

Tôi nhìn chằm chằm vào cánh cửa căn hộ của tôi, thu gom năng lượng để đi vào trong.

Lẽ ra không nên khó khăn thế này mới phải? Tôi về nhà rồi. Phải thấy nhẹ nhõm chứ.

Thở dài, tôi mò chìa khóa. Argentina rất tuyệt. Bao nhiêu việc để làm, ai cũng bám vào từng lời tôi nói, phong cảnh phi thường, thức ăn hảo hạng. Khi họ năn nỉ tôi ở thêm vài ngày, tôi đã háo hức nhận lời. Căn bản là ở nhà cũng không có người nào chờ đợi tôi về.

Sandy Clifford đã khẳng định rằng cô sẽ thông báo tới toàn bộ nhân viên trong phòng tôi. Tôi đã có cơ hội tự bảo với họ khi quay lại văn phòng hoàn thành vài thứ, nhưng cuối cùng tôi lại lẩn tránh tất cả các câu hỏi khi chuyển giao các dự án tôi đang làm cho người thích hợp nhất có thể.

Cả với Riley. Tôi đưa cậu ta danh sách những việc cần làm rồi... đi mất. Tôi để cậu ta nghĩ tôi sẽ quay lại sau khi ăn trưa với Greg, tự bảo mình phải gọi điện cho cậu ta từ sân bay. Nhưng đến sân bay rồi thì lại chẳng biết phải nói cái gì, vậy nên tôi viết vài lời trên máy bay, định bụng sẽ gọi lúc đến Argentina. Hạ cánh rồi, tôi thấy những lời tôi viết toàn rác rưởi, nên dành chờ thêm một chút thời gian, quyết định là Riley xứng đáng nhận được thư viết tay chứ không phải một cuộc gọi đường dài vội vã.

Phải không?

Một tuần rưỡi sau—khi tôi đã biết chính xác mình nên nói gì—tôi nhận ra rằng có nói văn hoa hay viết thư từ kiểu gì cũng chẳng còn nghĩa lý nữa.

Quan hệ của chúng tôi đã tự thân kết thúc rồi.

Tôi chưa từng nghĩ mình là đồ hèn, và Riley không đáng bị đối xử như thế, nhưng sự đã rồi. Tôi chẳng làm được gì nữa.

Tôi mở tung cửa, hì hục vật lộn với đồng hành lý.

“Cần giúp một tay không?”

Đầu tôi bật lên. Riley đứng trước mặt, trong căn hộ của tôi, tay vắt trên cửa. “C-Cậu làm gì ở đây?”

“Nghĩ là anh sẽ muốn về căn nhà có người.” Cậu ta buông cánh cửa ra rồi cúi xuống cầm hành lý từ tay tôi. “Gặp phiền phức với đồng nghiệp à?” Giữ quai cầm bằng một ngón tay, cậu ta nháy mắt rồi đi sâu vào trong.

Mơ mơ màng màng, tôi tiến tới, chỉ đủ để đóng cánh cửa sau lưng. Không gặp cậu ta suốt ba tuần, tôi chẳng có chút đề kháng nào trước cơ thể của cậu ta. Chiếc áo phông màu xanh lục bám lấy từng cơ bắp trên ngực và bụng, quấn quanh bắp vai và cánh tay. Tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta đặt va li xuống sàn ngoài cửa phòng ngủ, hướng thụ cảnh cái quần bò phơi bày cặp chân dài, ôm lấy cặp mông tròn trịa, cứng cáp.

Tôi nhận ra một điều: trước giờ tôi chưa từng thấy cậu ta mặc quần bò.

Riley đứng thẳng dậy, nhếch mép khi phát hiện tôi đang nhìn cậu ta. “Va li chật cứng.” Cậu ta vừa nói vừa đi đến ghế sofa. “Em không nghĩ anh là người nhét càng nhiều hành lý càng tốt khi đi công tác đâu.”

Bớt mơ màng, thêm lo lắng, tôi giữ khoảng cách bằng việc dựa lưng vào bức tường xa cậu ta nhất. “Gần như tất cả mọi người cùng làm việc ở Buenos Aires với tôi tặng tôi quà. Cuối cùng đành phải mua thêm va li để đựng.”

“Tặng quà hả?” Cậu ta quay lại đối diện tôi rồi ngồi xuống. Thử khả năng chịu đựng của cái ghế dưới sức nặng của cậu ta, Riley dựa vào đồng gối, duỗi tay dọc lưng ghế. “Nghe như anh được hâm mộ ra phết.”

Tôi lắc đầu thì thầm. “Làm sao cậu vào được đây?”

“Bảo chủ nhà em là bạn trai anh.”

“Cái gì?” Tôi thậm chí còn tách được một bước khỏi tường. “Chỉ thế mà ông ta để cậu vào á?”

Cười toe toét, cậu ta hất ngón tay cái về phía cửa. “Bà lão tốt bụng ở đối diện làm chứng cho em. Chắc bà ấy nghe thấy mình gây tiếng động.”

Nghĩ đến việc Mrs. Everley tử tế phải nghe những tiếng tôi gây ra khi quần chật lấy Riley khiến tôi nóng bừng. Tôi liếc sang bên cạnh, cố giấu cảm xúc trên mặt. “Làm sao cậu biết tôi về rồi?”

“Ai cũng biết cả, Nick. Anh tưởng không ai nhớ anh chắc?”

Tôi vẫn dán mắt xuống sàn. “Melanie thừa khả năng dẫn dắt phòng hợp tác quốc tế.”

Im lặng kéo căng giữa chúng tôi, và tôi chịu không nổi, đành phải ngắt đầu. Riley ngồi đó quan sát, nụ cười đã biến mất, vẻ đùa cợt đã biến mất. “Không phải chuyện Melanie hay bất cứ ai. Mà là anh.”

Đôi mắt sáng cương định đó xoáy vào tôi. “Riley—”

“Không điện thoại, không e-mail. Nếu tìm hiểu thì sẽ tìm thấy vài báo cáo về tình hình hoạt động của văn phòng ở Buenos Aires, nhưng chẳng có tin gì từ anh. Không một lời nào trong khi bọn em thì nhớ anh.” Giọng cậu ta đánh lại. “Không một lời nào trong khi em thì nhớ anh.”

Nuốt nước bọt, tôi tua lại những lời cẩn thận chuẩn bị cho cậu ta. “Chuyện chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả. Cậu và tôi quá khác biệt—khác mục tiêu, khác lý lịch. Tôi còn là sếp của cậu, và bối cảnh ấy chẳng bao giờ đạt kết quả gì hết.”

Mắt cậu ta nheo lại. “Nhắm nhí.”

Tuyên bố cộc lốc làm phần còn lại của bài phát biểu trật khỏi đường ray. “Không phải. Tôi đã nghĩ rất nhiều, và—”

“Anh là người nói dối kém kinh khủng, Nick ạ.” Cậu ta chẳng hề cử động cái tư thế trông thư giãn kia. “Nói lý do thật ra xem nào.”

Người nói dối kém kinh khủng? Tôi ư? Riley không biết rằng cậu ta là người duy nhất nhận ra điều đó, và giờ thì tôi bị mắc kẹt. Trong căn hộ khốn nạn của chính tôi.

Muốn biết sự thật chứ gì? Được thôi. Nói ra là xong. “Cậu nghĩ tôi yếu đuối.” tôi nghiêng rằng. “Tôi thích rất nhiều điều ở cậu, và còn có rất nhiều thứ tôi muốn tìm hiểu, nhưng đó là lý do phá vỡ tất cả.”

Mặt cậu ta thoáng ngạc nhiên, rồi nhẹ giọng. “Anh lại hiểu lầm em nữa rồi.”

“Không phải.” Tôi nắm chặt tay đến mức nó rung lên. “Cậu lúc nào cũng chờ xong tới cứu tôi, bảo tôi dễ thương, đối xử như thể tôi sắp vỡ ra đến nơi. Trong mắt cậu tôi không phải một thằng đàn ông mà là một con búp bê.”

Tay cậu ta cuộn lỏng. “Rõ ràng anh lại hiểu lầm em. Em chỉ muốn bảo vệ anh thôi.”

“Khỏi cái gì mới được?” Tôi lắc đầu. “Cậu cư xử như thể tất thấy mọi người trên đời đều muốn ve vãn tôi vậy. Cứ như thể họ sắp—”

“Vì đúng là như thế!”

Tiếng hét như sấm của cậu ta rạch ngang căn phòng mạnh tới mức tôi nhảy bật ra đằng sau, va thẳng vào tường.

Riley vừa thở hổn hển vừa cúi người tì cánh tay lên đầu gối. “Em yêu anh, Nick.” Cậu ta mở lời cương quyết và nhìn xuống sàn. “Nhưng đôi khi anh đúng là cái nhọt khốn nạn dưới lòng.”

Tôi đông cứng. “Y-Yêu?”

Cơ hàm cậu ta giật một cái. “Anh ngồi trong văn phòng cả ngày nên chẳng biết tí gì về những điều em phải nghe ngoài ấy. Mọi người—mọi người—đều âm mưu nhảy lên giường với anh.” Cậu ta ngẩng lên. “Anh tưởng Melanie ngây thơ lắm đấy? Chị ta lúc nào cũng rên ư ử khi thấy thân thể nhỏ nhắn sẵn sàng của anh. Jeff đáng ra là straight mới phải, nhưng anh ta cứ luôn mồm kể lể mất anh to đến mức nào.”

Lời tỏ tình phản đòn của Riley làm đầu óc tôi quay mòng mòng. Cậu ta nói thật? Hay là dùng câu đó theo kiểu bình thường hơn? “Cậu ghen.”

Cậu ta thở hắt ra, đôi tay vẫn nắm chặt. “Lần duy nhất em ghen là khi anh bắt đầu hẹn hò với Morris. Trông anh có vẻ thích gã ấy lắm.”

Tôi á khẩu. Hóa ra Greg không phải người duy nhất nhầm lẫn. “Thế ư?”

“Cứ ở cạnh gã ấy là anh cười.” Cậu ta làu bàu. “Lúc em cố chọc cười anh thì khó chết đi được. Em chẳng để tâm đến người khác, vì hình như anh thích những thằng đàn ông to lớn, mà khi ấy em chẳng thể đo với ai cả.”

Rõ ràng. Dù thật sự mà nói, tôi chẳng hề nghĩ tới mẫu người mình thích hay không thích cho tới lúc gặp Riley. Tôi muốn bảo với cậu ta rằng chỉ cần nghĩ đến cậu ta đã khiến tôi cười rồi, nhưng hiện tại thì đó chưa phải chuyện cần bàn tới. “Nếu cậu không ghen, tại sao phải bảo vệ tôi đến thế?”

Cậu ta nheo mắt. “Anh thật sự nghĩ Morris và em là những người duy nhất muốn ra tay à? Chỉ nghĩ đến việc anh sẽ bị thương là em cả đêm thức trắng rồi.”

Tôi cứng người. Miệng thì nói thế nhưng trong lòng cậu ta vẫn cho tôi là kẻ yếu. “Tôi tự lo cho mình được, Riley.”

“Anh có thể lo cho mình, nhưng anh không làm. Vì anh chẳng biết tán tỉnh là thế nào, anh chẳng nhận ra những đôi mắt hau háu dán trên thân thể anh.” Nắm đấm của cậu ta lỏng dần; cơn giận bắt đầu xì ra ngoài. “Em lo, được chưa? Em phải trông chừng anh như điều hâu bởi vì... bởi vì anh chẳng biết gì cả.”

Lần đầu tiên tôi nhận ra dưới mắt cậu ta có quầng thâm. Cậu ta trông mệt mỏi, kiệt sức. Và lỗi là do tôi. Vậy nên tôi cố sửa chữa sai lầm bằng cách duy nhất mà tôi biết. “Riley, thống kê đã chỉ rõ rằng đàn ông dưới sáu feet được coi là kém—”

Cậu ta lún sâu hơn xuống sofa, vừa rên rỉ vừa ngửa mặt lên trời. “Dữ liệu, thống kê, số má. Anh thông minh tuyệt vời, Nick ạ, nhưng anh là thằng mù.” Rồi cậu ta từ tốn thẳng cổ lên, nhìn tôi từ đầu xuống chân. “Anh không thể lấy công thức ra mà cân đo đong đếm bản thân mình được.”

“Nhưng...” —Tôi thì thầm— “công thức là tất cả những gì tôi biết.”

Mặt cậu ta giãn ra. “Dễ thương thật.” Cậu ta lẩm bẩm rồi lắc đầu trong khi tôi nhăn nhó. “Nhưng từ giờ anh phải cẩn thận. Tình hình càng lúc càng tệ từ lúc anh đi tiêm.”

Tôi nhú mày, tự khẳng định là mình đã quyết định đúng. “Cao năm feet tám không có nghĩa là tôi không đủ mạnh để bảo vệ bản thân.”

“Em không nói đến chuyện thu nhỏ.” Cậu ta nổi cáu, quanh mắt lại hiện vẻ mệt mỏi. “Anh lúc nào cũng là người đặc biệt. Ngay khi gặp anh em đã nhận ra rồi. Nhưng đến khi anh tiêm chủng... tất cả những chỗ hấp dẫn của anh được thu gom lại, rồi phóng đại lên.” Cơ thể cậu ta căng cứng. “Ngay cả lúc này, em vẫn đang cố kìm nén khao khát chạm vào anh.”

Nếu sau lưng tôi không phải tường, chắc tôi đã tiếp tục lùi bước khỏi cậu ta. “G-Gì cơ?”

Nghiến răng, cậu ta quay đi.

“Tôi chưa từng đọc loại phản ứng phụ nào như thế.”

Im lặng.

Muốn tôi tự mình tìm hiểu à? Cậu ta đang thử tôi à? “Riley.”

Cậu ta không nhìn thẳng vào tôi, chẳng phản ứng dù chỉ một chút.

Tôi ngửa đầu ra sau, nhìn chằm chằm lên trần nhà. “Cậu quả là có tài làm tôi thấy mình như thằng ngu.” Tôi khẽ nói với chính mình nhiều hơn là với cậu ta. “Tôi chẳng thể hiểu nổi đến một nửa điều cậu làm. Không bao giờ đoán được cậu sẽ đi bước nào tiếp theo. Mà không chỉ có cậu—mọi người quanh tôi đều cư xử kỳ cục. Greg hôn tôi. Mr. Grayson và Ms. Warren...” —tôi ngừng lời, một ký ức gần bị quên lãng chợt hiện ra— “bảo tôi lời cuốn.”

Tôi nghe tiếng Riley di động, nhưng vẫn dán mắt lên trần, không muốn mất dòng suy nghĩ đang nói ra miệng. “Những ánh mắt. Những cử chỉ động chạm. Cậu bảo rằng họ không nhìn tôi như một đứa con nít? Rằng có lẽ họ nhìn tôi như một người họ ham muốn?”

“Chính xác.”

Tôi cúi đầu, phát hiện cặp mắt sáng đang gắn chặt vào mình. “Người ta muốn tôi.”

“Cũng nhiều như muốn em. Có khi còn nhiều hơn. Anh chỉ cần cười một cái là có cảm giác như ai đó đem ánh mặt trời mang vào phòng.”

Tôi bật cười, bản thân thì chẳng tin lắm, nhưng rõ ràng là cậu ta tin. “Cậu nghĩ tôi hấp dẫn vậy cơ à?”

“Ai cũng nghĩ thế cả. Anh có thể có bất cứ người nào anh muốn.” Cậu ta nhũm mày, cơ thể lại gồng lên. “Ở Argentina anh có nhớ em chút nào không?”

Câu hỏi làm tôi bất ngờ, và tôi nhìn cậu ta chằm chằm, vắt óc tìm lời để nói.

Riley gạt cốc lốc. “Hiểu rồi.” Cậu ta nói và đứng dậy. “Dù sao thì đó cũng không phải lý do em đến đây. Chỉ muốn biết tại sao anh lại chạy khỏi em lần nữa. Giờ thì đã có câu trả lời.” Cậu ta nhét tay vào túi quần và đi ra cửa. “Em đối xử với anh chẳng ra gì. Khiến anh thấy mình như thằng ngốc. Giao ước bị hủy bỏ.”

Cậu ta sắp đi. Thật sự sắp—

Khoan, cậu nói đúng rồi đấy! Tôi đã không hiểu! “Tôi nhớ cậu!”

Cậu ta dừng lại, quay đầu.

Tôi để từng chữ chen nhau ra khỏi miệng mình. Không có thời gian lập kế hoạch. Không có thời gian sĩ diện. “T-Tôi nghĩ về cậu suốt. Trong khi thuyết trình, trong những cuộc phỏng vấn một-đối-một, trong lúc ăn. Tôi cứ luôn tự hỏi cậu đang làm gì. Tôi cứ muốn nghe thấy giọng cậu.”

Khóe miệng cậu ta nhếch lên.

Tôi không chắc nụ cười ấy mang ý gì, nhưng cậu ta vẫn đang ở trong căn hộ của tôi. Đó là tất cả những gì tôi quan tâm. “Tôi không thể tưởng tượng cảnh quay lại cơ quan, thấy cậu hàng ngày. Tôi nhận học bổng và chọn Harvard, nhưng đến tận mùa thu học kỳ mới bắt đầu. Vậy nên tôi hỏi Ms. Warren với Mr. Grayson xem họ có còn dự án nào muốn tôi làm tạm không, để tôi khỏi phải nhìn cậu.”

Riley trợn tròn mắt. “Anh không quay lại phòng hợp tác quốc tế à?”

Tôi lắc đầu. “Sau khi học xong bằng thạc sĩ, tôi sẽ làm việc ở một cấp bậc khác trong công ty. Có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp nhau nữa.”

Cậu ta tái nhợt. “Chẳng bao giờ?”

Tôi bước tới một bước. “Tôi tưởng cậu... tôi nghĩ là chúng ta không hợp...” Tôi nuốt khan, cố sắp xếp những gì định nói. “Nhưng chuyện này cũng có thể tốt đẹp hơn, phải không? Cậu không làm việc cho tôi nữa. Chúng ta có thể...” Tim tôi đập mạnh vào ***g ngực. “Nếu cậu thấy cũng ổn, thì chúng ta có thể...”

Miệng cậu ta dần uốn thành nụ cười.

Năm phút trước, tôi đã có thể khẳng định rằng quyết định mình đưa ra là đúng đắn. Nhưng giờ tôi lại không chịu nổi. Không thể chịu nổi viễn cảnh cuộc đời thiếu cậu ta. “Riley... tôi phá hỏng cơ hội rồi à?”

Cậu ta quay người. Một bước. Hai bước. Càng lúc càng xa cửa. “Anh không chào tạm biệt.”

Tôi luống cuống sửa lỗi. “Tại vì quá gấp rút chuẩn bị đồ đạc, còn phải đảm bảo rằng cả đội có tất cả những gì cần thiết trong khi tôi vắng mặt.”

Cậu ta thu hẹp khoảng cách, di chuyển từ tốn. “Anh không chào tạm biệt.”

“Tại phải quay cuồng chuẩn bị.” Thành thật xem nào. “Và... và sợ đối mặt với cậu.”

Riley chống hai tay vào bức tường sau lưng tôi rồi tì lại gần. “Anh.Không.Chào.Tạm.Biệt.”

Miệng tôi há ra, và giọng tôi dịu đi khi hiểu ra điều cậu ta cần. “Xin lỗi.”

Cậu ta gạt đầu, cọ mũi chúng tôi vào nhau, rồi lẩm bầm trên môi tôi. “Tốt. Anh làm em khổ sở.”

Tôi vòng tay quanh hông và túm chặt áo cậu ta, ngả đầu lên ***g ngực. “Xin lỗi. Xin lỗi.”

Riley bật cười bằng một chất giọng ấm áp, cởi mở. “Một lần là đủ.”

Cậu ta đang trêu chọc tôi, nhưng cảm giác lần này thật sung sướng. Tôi run rẩy, ngón tay siết chặt, cố kéo cậu ta vào gần hơn.

“Ừm, không gần nữa được đâu, Nick.” Cậu ta bắt đầu lùi ra. “Làm thế thì chúng ta sẽ làm tình tại chỗ mất.”

Sức nóng từ cơ thể cậu ta làm tâm trí tôi nhũn ra, và tôi ngửa cổ chớp mắt nhìn cậu ta. “Thế thì sao?”

Riley khựng lại, nhướn mày. “Anh vừa bay từ nước khác về đây. Không mệt à?”

“Không.” Sức nhớ ra là cần phải cố thành thật với cậu ta, tôi đính chính. “Hơi hơi. Nhưng không đến mức—” Chết tiệt, tôi thấy tai mình nóng rực lên.

Cậu ta cười chậm rãi, rồi trượt tay dọc bụng mình. “Không có gã nào ở văn phòng Buenos Aires làm cho anh à?” Những ngón tay dài thọc vào trong cạp quần và kéo áo ra.

Ánh mắt của tôi rơi thẳng xuống dưới, dừng lại tại làn da rám nắng cậu ta cố ý để lộ cho tôi thấy, từng inch một. “Sao lại hỏi thế?” Tôi thì thầm, lướt một ngón tay qua rốn Riley.

“Ừ nhỉ.” Cậu ta vừa nói bằng giọng châm biếm vừa dùng cả hai tay lột áo khỏi đầu. “Hỏi ngu thật.”

Tôi không hiểu câu đùa cợt, mà lúc này tôi cũng chẳng quan tâm. Không nhin nổi, tôi áp người vào cậu ta, hít mùi cơ thể, nếm vị trên ngực. Mỗi tôi lướt qua đầu nhũ, và khi thấy cậu ta run rẩy, tôi ngậm chặt miệng quanh nó.

Riley gập mình, vừa rên vừa đập tay vào tường. “Chiều cao của anh thật hoàn hảo.” Cậu ta thở hổn hển, đẩy sâu hơn vào miệng tôi. “Hoàn hảo.”

Tôi cảm nhận tim cậu ta động bình bịch trong lòng bàn tay. Tôi cười, chuyển sang bên kia và cọ cơ thể vào cậu ta. Chẳng biết hoàn hảo là thế nào, nhưng tôi không thể tưởng tượng mình có thể hòa hợp với người đàn ông nào như cậu ta.

Có tiếng tường gạch vỡ vụn ra. Tôi quay ngoắt sang bên cạnh, mắt tròn tròn khi thấy những ngón tay siêu mạnh của cậu ta cuộn thành nắm đấm và bóp nát tường của tôi.

“Em sẽ đền.” Riley cúi xuống hôn lên má tôi. “Đừng lo.”

Hơi thở ấm áp mơn trớn da tôi khi cậu ta cúi mặt vào cổ tôi. Nhắm mắt lại, tôi vuốt tóc cậu ta, để những ngón tay đùa bỡn dọc theo gáy. “Cậu không lớn thêm.” Tôi vừa lẩm bẩm vừa kéo đầu cậu ta thấp xuống.

Cậu ta đưa lưỡi chọc ghẹo mạch máu đằng sau tai tôi. “Nghe giọng anh có vẻ thất vọng.”

“Không.” Tôi nghiêng đầu sang một bên, hưởng thụ miệng cậu ta. “Chỉ tò mò thôi.”

Riley khẽ thẳng người dậy, nở nụ cười khi mũi chúng tôi chạm nhau. “Sức mạnh phát triển nhanh hơn cơ bắp, nhớ không?” Cậu ta kiên nhẫn giảng giải, trượt một tay vào trong quần, ôm lấy mông tôi. “Phải nhiều nữa mới có thể làm em to hơn thế này.”

“Ồ.” Tôi kiễng chân, cố gắng chạm tới môi cậu ta.

Riley lại đứng thẳng lên, tránh khỏi tầm với của tôi. “Nếu anh muốn, em có thể cố.”

Tôi nhúm mày. “Cố cái gì?”

“Lớn thêm.” Tay cậu ta cứng rắn nắm dưới mông, khiến tôi rít lên vì sướng khoái. “Chắc là phải thay tập tạ bằng xe tải hay cái gì đó đại loại thế, nhưng em có thể làm.”

Tôi hạ chân xuống. “Tại sao phải biến đổi cơ thể như vậy?”

“Để khiến anh đỏ mặt thêm chút nữa.” Cậu ta vuốt những đốt ngón tay của bàn tay còn rảnh rỗi lên má tôi. “Để khiến anh cười.”

Vì tôi? Bỗng nhiên tôi nhận ra biểu cảm trên gương mặt của cậu ta. Chính là biểu cảm tôi thấy trong cái đêm tôi bắt gặp cậu ta ngủ gật trên bàn.

“Bảo là anh thấy ấn tượng đi.”

Đến tận lúc này, cậu ta vẫn cố gây ấn tượng với tôi. Riley lúc nào cũng có vẻ tự tin, nhưng lần đầu tiên tôi mới hiểu được mình ảnh hưởng đến cậu ta cũng mạnh như cậu ta ảnh hưởng đến tôi, và phát hiện đó đã

xua đi sự căng thẳng cuối cùng trong thân thể tôi. “Làm ơn, đừng. Chỉ nội sự kinh ngạc thôi đã đủ giết tôi rồi. Hơn nữa”—Tôi toét miệng cười—“nếu cậu lớn thêm, tôi sẽ không còn ở mức chiều cao hoàn hảo, phải không?”

Riley ngừng lại, đôi mắt tròn tròn nhìn xuống tôi. Rồi cậu ta vuốt ngón cái trên môi tôi. “Anh luôn ở mức chiều cao hoàn hảo ngay cả khi em phải ngược lên nhìn.” Cậu ta dùng tay còn lại kéo tôi lên ngang tầm mắt. “Em nghĩ là dù có thay đổi thể nào cũng không quan trọng.” Ánh mắt cậu ta thật điềm tĩnh. “Chúng ta lúc nào cũng có vẻ khớp với nhau.”

Chân tôi đứng đưa trên sàn, và tôi nhắc chúng lên, quán quanh cậu ta hết sức có thể. “Cậu to chết đi được.” Tôi gần một tiếng, vòng tay lên cổ cậu ta. “Đừng thay đổi trong một thời gian nữa, được chứ?”

Hai cánh tay mạnh mẽ ôm lấy tôi, giữ tôi ở gần. “Tại sao?”

Tại sao ư? Tôi nhăn mặt, ngửa ra đằng sau. “Vì... vì tôi thích cảm giác chạm vào cậu bây giờ. Tôi vẫn chưa muốn mất đi nó.”

Về mặt cậu ta giãn ra khi mang tôi đến sofa. “A.” Cậu ta nói đơn giản, đặt tôi ngồi lên đùi rồi cởi áo khoác khỏi vai tôi.

Có cảm giác buồn man mác toát ra từ cậu ta mà tôi không thể nắm bắt. Tôi thấy như thể lẽ ra mình nên nói gì đó khác. Nói gì đó hơn thế. “Riley?”

“Muốn anh.” Cậu ta lẩm bẩm, những ngón tay linh động tháo cà vạt khỏi cổ, gỡ khuy áo cho tôi.

Tôi run rẩy khi bàn tay cậu ta luồn xuống dưới lớp vải, ve vuốt hông, ngực. Cái áo rơi xuống sàn, và Riley lợi dụng cơ hội để đùa nghịch cuống họng tôi bằng lưỡi của mình. Nhắm mắt lại, tôi thưởng thức miệng cậu ta, vừa xoay tròn hông vừa rên rỉ.

Riley tách miệng cậu ta khỏi tôi và đẩy một bàn tay to lớn vào giữa hai người khi toàn thân cậu ta trở nên cứng ngắc.

Tôi tì về phía trước, thả một chuỗi những nụ hôn dọc theo cổ cậu ta mà không hề suy nghĩ. “Đừng dừng lại.” Tôi rít, miết răng trên bả vai cậu ta trong khi những ngón tay lần mò hai đầu nhũ. “Làm ơn đừng dừng lại.” Khi Riley không động đậy, tôi thẳng người dậy để nhìn cậu ta, bản thân cũng ngồi yên. “Sao thế?”

Đầu cúi xuống, cậu ta lắc đầu và lẩm bẩm điều gì đó tôi không nghe được.

“Nói lại đi?” Tôi hỏi, đan ngón tay qua tóc cậu ta.

Quai hàm Riley căng ra.

Tôi đã làm gì à? Hay nói gì? Hay không nói gì? “Cậu phải nói rõ thứ cậu muốn, Riley. Chúng ta đều biết tôi không giỏi...” Câu nói bị bỏ dở khi đôi tai của cậu ta đập vào mắt tôi.

Nóng. Rực. Hồng.

Tôi hơi ngửa ra, nhìn cậu ta từ đầu xuống chân. Cả người cậu ta đỏ rực lên. Và bàn tay đặt giữa hai chúng tôi đang che chắn vùng háng.

Khóe môi giật giật khi tôi lấy tay vuốt dọc vành tai cậu ta. “Sau bấy lâu nay, cậu chọn lúc này để xấu hổ ư?” Tôi ve vuốt bàn tay để ở giữa. “Ném tôi lên cửa sổ văn phòng.” Môi tôi áp vào thái dương cậu ta. “Lột sạch quần áo của tôi ngay trong thang máy trước khi vào căn hộ của cậu.” Cậu ta run rẩy, và hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp. “Tôi chưa từng thấy cậu đỏ mặt bao giờ.”

“N-Nick...” Cậu ta lúng búng, không dám nhìn tôi trực diện. “Chậm đã. Không thể... không thể...”

Tôi cắn mạnh vào tai cậu ta, đảm bảo rằng cậu ta cảm thấy rằng tôi ma sát trên da.

“A, mẹ kiếp!” Cậu ta vung cả hai tay lên ôm lấy mặt tôi rồi dính hai cái miệng lại với nhau.

Chết tiệt, cậu ta ngon thật đấy. Khoang miệng thì nóng trong khi lưỡi lại làm tôi thấy tê tê. Cậu ta sống bằng đồng bạc hà đó chắc?

Tiếng vải bị xé khiến tôi giật mình, và tôi cố giật người lại. Riley vẫn giữ mặt tôi, nắm tay dịu dàng khi hơi thở ấm áp mơn mên môi tôi. “Đừng nhìn.” Cậu ta thì thầm, lại tiếp tục hôn. Lần này chậm hơn. Không hiểu sao còn có vẻ ngập ngừng.

Xấu hổ?

Tôi vuốt khớp ngón tay dọc má cậu ta, cố gắng phớt lờ âm thanh bí ẩn, muốn cho cậu ta thấy sung sướng như tôi.

Rồi phân thân của cậu ta đẩy vào bụng tôi, nảy lên theo từng nhịp đập của trái tim.

“Cái quái—” Lần này thì cậu ta để tôi tránh thoát. Tôi nhìn trùng trùng xuống háng của cậu ta, xuống cái quần jeans rách tôi tả, và xoay sở để ghép hai sự kiện lại với nhau. “Ồ...”

Riley rên rỉ và liếc sang chỗ khác. “Xin lỗi.” Cậu ta lẩm bẩm, lấy tay bịt mắt. “Thường thì em kiểm soát tốt lắm, nhưng với anh thì không.” Vai cậu ta chùng xuống trong khi toàn thân đỏ rực lên. “Cứ dính tới anh là em chẳng khống chế được gì cả.”

Không phải xấu hổ— mà là ngượng.

Bàn tay còn lại bắt đầu gõ lên mặt đi-văng một nhịp điệu quen thuộc trong khi ánh mắt cậu ta lại cố trốn khỏi tôi. “Siêu khỏe cũng phiền lắm đấy, anh biết không? Phải thay mắt nữa đồ đạc rồi. Vừa phá tường nhà anh. Lại còn... cái này. Truyện tranh chẳng bao giờ đề cập đến mấy cái thằng cha ấy giải quyết kiểu gì khi núng.”

Xoay đầu, tôi dõi mắt theo bàn tay cậu ta một lúc. Lại là dãy Fibonacci, trải trên những ngón tay khác nhau. Phức tạp, thanh nhã. Những ngón tay đã bóp nát tường nhà tôi. Những ngón tay đã vuốt ve mặt tôi.

“Anh sợ phải không?”

Tôi vươn tới nắm lấy cậu ta. “Không.” Tôi rì rầm, đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay. “Nó thật khác thường, mạnh mẽ, và—” nụ cười vương trên môi khi tôi xoa hạ bộ của cậu ta—“dễ thương một cách kỳ lạ.”

Cậu ta quay ngoắt sang tôi, và mọi cơ bắp đột nhiên thả lỏng. “Có thêm điểm chung với anh thật là tốt.” Riley lướt môi qua trán tôi, má, miệng.

Có điểm chung với tôi...

Tôi nghiêng lại gần, xiết chặt nắm tay trên háng của cậu ta và xoay sở để rời – lần đầu tiên – tự mình phát hiện ra điều gì đó. “Khi cậu bảo tôi dễ thương, cậu không nói về vẻ ngoài của tôi phải không?”

Cậu ta lắc đầu trên vai tôi, đôi môi cọ vào cổ tôi khi cậu ta vật lộn với cái khóa quần. Tôi dùng ngón cái xoa phần đầu phân thân, và cậu ta xé toạc lớp vải. “Mẹ kiếp!” Cậu ta lẩm bẩm, nhắc đầu lên. “Xin lỗi. Em đền cái này luôn.”

Cười toe toét, tôi tìm người tới phía trước để căn nhẹ lấy môi dưới của cậu ta.

Riley ngừng lại, rồi cười trên miệng tôi. Ngay khi cậu ta bắt đầu ấn sâu nụ hôn, tôi trượt xuống khỏi đùi để đứng trước cậu ta.

“A, Nick.” Cậu ta thở hổn hển, nhìn tôi cởi quần. “Anh đang giết em đấy.”

Tôi nhướn mày, liếc mắt nhìn quần cậu ta.

Hiểu ý, Riley bật dậy. “Đằng nào cũng rách rồi.” Cậu ta kéo chúng tuột khỏi cặp đùi đầy đặn và lột khỏi chân. “Chẳng biết về nhà kiểu gì.”

“Cậu *** từ văn phòng về nhà còn được cơ mà.” Tôi trêu chọc.

Cậu ta vừa lẩm bẩm cái gì đó rằng tôi hết dễ thương rồi, vừa đứng thẳng người dậy.

Tôi lại bắt đầu thấy yếu ớt.

Riley quỳ xuống, nhìn ngang tầm mắt với tôi. “Yêu cơ thể của anh.” Cậu ta cuốn hai cánh tay to lớn quanh hông, kéo tôi lại gần để có thể nếm mùi vị trên ngực, trên bụng tôi.

Đầu gối chuẩn bị khụy, và tôi phải tì lên vai cậu ta để lấy điểm tựa.

Một tiếng rên thấp hướng ứng phun ra khi cậu ta đặt lòng bàn tay vào ngực tôi. “Tim anh đập nhanh quá.”

“Như thỏ chứ gì?” Tôi khẽ hỏi.

Cậu ta gật, miết phía sau đùi tôi và liếm hai đầu vú.

Tôi dần dần hiểu được rằng Riley luôn thật lòng khi nói cậu ta không bao giờ đùa cợt tôi. Di ngón tay dọc theo ngực, tôi áp tay cảm nhận trái tim cậu ta. “Của cậu đập cũng nhanh.”

Cậu ta quấn đôi tay dài quanh tôi và ôm tôi thật sát. “Cuối cùng thì anh cũng nhận ra rồi hả?”

Tôi khép mắt, khám phá những đường cong trên lưng cậu ta. Các cơ bắp khiến tôi mê hoặc, phồng lên rồi xẹp xuống dưới bàn tay cùng với mỗi nhịp thở.

Riley bám lấy hông và nhắc tôi đặt lên ghế. Tách chân tôi ra, cậu ta ngậm lấy phần đầu và trượt xuống tận gốc chỉ trong một lần.

Tôi luồn những ngón tay vào tóc cậu ra, và rên ư ử, đầu gật gù liên tục dưới lực tác động của khoái cảm mà cậu ta mang lại. Đùi tôi run lên khi cậu ta mút mạnh, cọ ngón cái qua hai tinh hoàn. Mắt tôi bật mở lúc cậu ta nâng lên, tập trung vào phần đỉnh, xoắn lưỡi quanh viền và ngọn.

“Trời—” Mùi bạc hà. Cái mùi bạc hà cay khốn nạn cứ luôn luôn luẩn quẩn trên đầu lưỡi cậu ta! Loại vị mát lạnh ấy vừa đập thẳng vào thân dưới của tôi, làm toàn bộ cơ thể run rẩy khi tôi uốn hông đẩy mình vào sâu hơn trong miệng cậu ta.

Riley ngân nga sung sướng, truyền những rung động khe khẽ dọc theo phân thân của tôi.

Chúa ơi, quá mức chịu đựng. Khoang miệng vừa nóng vừa lạnh. Đôi bàn tay dịu dàng giữa trung tâm cơn lốc đang gào thét xuyên qua tôi. Cậu ta khiến tôi vận vẹo, như mọi khi, và tôi cào lên vai cậu ta, cố kéo cậu ta xuống ghế với mình.

Riley nhả tôi ra rồi nâng đầu dậy, đôi mắt mông lung mơ màng trong khi nụ cười nở trên môi.

Tôi nín thở, và áp miệng hai đứa vào nhau. Tôi có thể nếm được cơn thèm khát của mình ngay trên lưỡi cậu ta, quện với bạc hà. Rên rỉ, tôi mút mạnh hơn, muốn nhiều hơn, muốn cậu ta có tôi nhiều hơn thế.

Xoa bóp đùi tôi, Riley lùi lại, liếm môi dưới, rồi mò dần xuống cổ tôi, lần theo đường trung tâm xuống ngực, bụng. Lưỡi cậu ta lướt dọc toàn bộ chiều dài của phần thân bên dưới, và tôi cuộn người, quấn chặt lấy tấm thân to lớn của cậu ta.

“Vào trong.” Tôi van vỉ bằng thứ giọng thấp nghẹn. “Làm ơn.”

Cậu ta hôn khắp phần da nhạy cảm ở phía trong đùi. “Không.”

Ngạc nhiên, tôi duỗi thẳng người. “Không?”

“Có lẽ ở Argentina anh chẳng ngủ với ai cả.” Cậu ta nói, vẫn đang liếm da tôi.

Tôi cứng đờ. “Tôi không ngủ với ai cả.” Hình như cậu ta nghĩ tôi có cả tá lời tán tỉnh ở Buenos Aires, nhưng cậu ta nhầm to. Hầu hết chỉ toàn công việc, và khoảng thời gian rảnh nhõm tôi có được thì toàn do những thành viên tử tế khác ở văn phòng đưa tôi đi ngắm cảnh, ăn tối, hay tham quan cuộc sống về đêm của người dân bản địa...

Ồ.

Tôi cố đẩy căng thẳng ra khỏi cơ thể, bây giờ mới hiểu tại sao cậu ta cứ phải nhắc đi nhắc lại chuyện ở Argentina. “Tôi không có bệnh gì, Riley.” Tôi nói, không chắc cậu ta tin tôi. Tôi mà là cậu ta, có khi tôi cũng chẳng tin nổi mình.

Cậu ta đẩy người về phía trước, miệng dính vào cổ tôi, hai tay tóm chặt lấy ghế ở hai bên đầu. “Không hề lo chuyện đó.” Cậu ta ấn một nụ hôn xuống thái dương của tôi. “Lần đầu tiên mình làm tình, ngày hôm sau anh đã đứng không vững.” Mỗi cậu ta lướt qua má tôi. “Ba tuần là quãng thời gian dài. Không muốn lặp lại đêm ấy.”

Tôi xoay đầu nhìn vào mắt cậu ta. “Cậu lo làm đau tôi?”

“Đã hứa em sẽ không bao giờ làm anh đau mà, nhớ không?” Những ngón tay cậu ta cọ cọ giữa háng tôi.

Tôi thở dốc, vòng tay quanh cậu ta và đẩy hông vào nắm tay ấy. “Ngày mai tôi không phải đi làm.” Tôi thể thoát trong khi cố giữ mình không bắn ra. “Vài tháng nữa mới bắt đầu đi học.”

Cậu ta bật cười, dùng tay tra tấn tôi. “Nghĩa là có cả khối thời gian để làm mọi thứ từ tốn. Mấy gã cổ điển như anh thích thế còn gì, nhỉ?”

Tôi thút thít, nới lỏng vòng tay, để mình trượt lại xuống ghế.

Riley cười toe toét, quỳ trên sàn nhà trước mặt tôi khi tách hai chân của tôi ra một lần nữa. Cậu ta khép môi quanh đầu phân thân, và đè lưỡi xuống phần dưới khi mút tôi vào tới tận gốc.

Áp lực tăng lên khi các tinh hoàn co lại và cơ bụng tôi siết vào. Tôi cảm thấy mọi thứ vụn vụn từ trong ra ngoài và nghiêng rằng, muốn nhiều hơn thế khi tôi oằn lưng lên, ra sức níu kéo thêm một lúc nữa.

Một bàn tay ấm áp, nặng nề phủ lên bụng rồi trượt về phía trước, buộc tôi phải rên rỉ khi cổ phân tán sự chú ý giữa hai nguồn hoàn toàn khác biệt của khoái cảm. Tôi gần như chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra lúc Riley cọ ngón giữa vào môi tôi. Tôi chỉ biết mở miệng và mút vào.

Riley di chuyển nhanh hơn dọc theo phần dưới thân của tôi, đẩy sung sướng lên cao đến mức tôi còn không nhận ra cậu ta đã rút ra và những ngón tay đang nhảy múa khắp cơ thể. Cơ bắp kiệt sức với cố gắng bắt kịp nhịp điệu của cậu ta, tôi cứ gọi tên cậu ta, một lần lại một lần. Van vỡ, hầu hết là thế. Tôi chẳng bận tâm đến việc kìm nén nữa; tôi chỉ muốn cậu ta lôi tôi ra khỏi cơn hành hạ đau đớn này.

Tôi quên đi bàn tay của cậu ta cho đến lúc nó luồn xuống dưới mông. Ngón tay từng nằm trong miệng tôi đang tìm kiếm lối vào, phần đầu còn ướt của nó xoa lên những nếp gấp trước khi ấn vào trong.

“Mẹ kiếp!” Tôi khóc, cả cơ thể buộc chặt đến mức tôi nghĩ mình sắp gãy ra làm đôi. Ngón tay của Riley tìm thấy điểm nóng bỏng trong cơ thể tôi, và tôi mất kiểm soát, bật người gần sát mặt và tay cậu ta, không còn biết trời trăng gì nữa khi tôi xuất ra.

Cậu ta nuốt xuống và mút mạnh hơn. Tôi bắn thêm một lần, và cậu ta tiếp tục rút nó khỏi tôi. Những cơn sóng của hoan lạc tràn ngập từ đầu đến chân, chỉ dịu bớt đi khi cậu ta thu ngón tay lại và ngừng đầu.

Tôi đổ gục xuống ghế, run lẩy bẩy và thở hổn hển.

“Này.” Riley tiến tới, cúi xuống nhìn thẳng mắt tôi. “Anh vẫn ổn chứ?”

Tôi loạng quạng gật đầu. Cậu ta vừa nhú mào vừa vuốt ve má tôi, rồi rút tay lại và chỉ cho tôi điều cậu ta thấy.

Mất một giây tôi mới nhận ra rằng mặt tôi ướt.

Nước mắt.

“Chết tiệt.” Tôi thì thầm, chạm vào mặt. “Tôi k-không biết tại sao lại như thế khi ở bên cậu.”

Riley nhìn tôi một lúc lâu rồi từ tốn mỉm cười. “Thích không?”

“Ừ.” Tôi đáp, cố lau mắt để ngăn chúng lại chảy nước. “Tôi thật sự không biết—”

Đôi tay mạnh mẽ quấn quanh cổ tay tôi và kéo chúng khỏi mặt. Riley vẫn cười khi kéo tôi vào lòng.

Cơn run rẩy giảm bớt; nước mắt cũng thế. Mùi mồ hôi của cậu ta, hơi ẩm của cơ thể—cảm giác thật đúng vậy. Tôi đã khát khao thứ gì đó vô cùng quan trọng trong nhiều tuần mà không nhận ra đó chính là cậu ta.

Tôi mò xuống giữa hai người và nắm lấy phân thân của cậu ta. Vẫn nóng và cứng. Sẵn sàng cho tôi.

Tất cả cơ bắp trên cơ thể Riley như nảy lên. “A-Anh không cần—”

“Cần.” Tôi thì thâm, xoa bóp xuống tận gốc và đưa lưỡi liếm vai cậu ta—vị mặn của mồ hôi, và, ẩn bên dưới, là vị đặc biệt của riêng Riley.

Cậu ta rên rỉ, vùi mặt vào tóc tôi.

Nó run lên. Tôi nắm chặt hơn, nhanh hơn. Tay của Riley run rẩy khi đưa dọc lưng tôi.

“Sắp?” Tôi hỏi, cắn mạnh lên bờ vai mình đang hôn.

Cậu ta rít một tiếng, và tôi dùng bàn tay còn lại bao lấy hai tinh hoàn. To. Nặng. Tôi vừa bóp nhẹ vừa vuốt lên vuốt xuống. Phần cơ thể cứng cáp ấy co thắt giữa những ngón tay. Tôi xiết chặt hơn, xoa nhanh hơn.

“Nick.” Cậu ta bật ra.

Tôi rê ngón cái xuống dưới và ấn mạnh vào vết lõm trên đỉnh.

“Nick!”

Cậu ta giật ngược trở lại, và đập mạnh tay xuống sàn đằng sau. Riley lại gọi tên tôi, đẩy hông lúc cậu ta bắn ra, hất tôi khỏi đùi.

Riley tóm được trước khi tôi rơi xuống đất, ôm chặt lấy tôi rồi trườn lên trên. Cậu ta nghiêng môi chúng tôi vào nhau, run bần bật khi xuất thêm một dòng chất lỏng nóng hổi nữa. Gần như không nhận ra chân đã ướt nhẹ, tôi chìm đắm trong nụ hôn, ném chính mình trên đầu lưỡi cậu ta.

Và, dĩ nhiên, cả mùi bạc hà cay.

Miệng của Riley trở nên dịu dàng lúc thân thể của cậu ta dần thả lỏng. Cậu ta cọ môi vào tôi, hôn lên má, lăm bắm những điều vô nghĩa vào tai tôi. Tôi đáp lại bằng lời thầm thì mỗi một, thường thức cảm giác mát lạnh từ gỗ lát sàn dưới lưng và một thân thể ấm áp trên ngực.

Nâng đầu dậy, Riley vươn tới lấy cái áo, rồi lau sạch cả hai.

“Áo của tôi đây.” Tôi tuyên bố, đuổi người bên dưới cậu ta, chẳng bận tâm lắm.

“Ừ, thì, em chỉ có một bộ thôi.” Cậu ta ném nó sang bên. “Mà quần thì tiêu mất rồi.”

Tôi bật cười. Cậu ta nằm xuống cạnh tôi và kéo bàn tay lưỡi nhấc lên xuống dọc người tôi.

Thích đến mức tôi để đầu óc trôi tuột đi, nhìn chăm chăm vào ngực, vào cánh tay Riley trong khi cậu ta vuốt ve.

Riley ngừng lại, dùng ngón trở nâng đầu tôi, cười toe toét.

Tôi cười lại rồi quay đầu, liếc mắt tới đồng hành lý, tự hỏi phải xếp đồng quà Argentina ở đâu.

Riley mở tay và nắm lấy cằm tôi, xoay tôi về phía cậu ta lần nữa.

Cậu ta vẫn đang cười, vậy nên tôi nhìn vào mắt cậu ta một giây trước khi tìm cách nhìn sang chỗ khác.

“Sao anh cứ quay đi thế?” Cậu ta hỏi, giữ chặt lấy tôi.

Mặc kệ mấy lời thổ lộ hôm nay, nằm cạnh cậu ta trong im lặng khiến tôi thấy bị phơi bày. “Khỏa thân.”

Nụ cười của cậu ta giật giật. “Ngượng?”

“Đại khái thế.”

Cậu ta buông ra rồi đệm ngón tay trên những điểm nhạy cảm của tôi. “Tin em đi—anh chẳng có gì cần phải ngượng cả.”

“Tôi biết.” Tôi nói, giả vờ tự tin rồi luồn tay làm gối. “Chẳng có nhiều thằng đàn ông xinh xắn như tôi đâu.”

Lần này cậu ta là người nhìn đi chỗ khác.

“Sao thế?” Tôi thận trọng hỏi.

“Em không nghĩ anh xinh xắn.” Làn da của cậu ta ấm lên khi nhìn tôi. “Em nghĩ anh rất đẹp.”

Cậu ta nghĩ... tôi...

Riley xoa ngón cái lên môi tôi. “Có được không?”

Tôi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, đến cái đêm cậu ta tập kích tôi trong văn phòng, và cả những khoảnh khắc ngắn ngủi từ lúc ấy. “Đó là từ hiện lên trong đầu tôi mỗi khi nghĩ tới cậu.”

Nụ cười nhạt dần, cậu ta đưa tay vào tóc tôi. “Có lẽ điều ấy có nghĩa là chúng ta được số phận sắp đặt ở bên nhau.”

Cậu ta hơi lảng mạn. Trước đây tôi chưa từng nhận ra. “Có lẽ.”

Hạ thấp đầu, Riley nói trên môi tôi. “Thật nóng lòng tìm hiểu chuyện đó.”

Tôi run lên, mắt nhắm nghiền. “Tôi cũng thế.”

“Không chạy nữa chứ?”

Bình tĩnh dưới áp lực luôn là điểm đặc biệt của tôi, Riley đã len qua những tấm khiên, những lời nói dối, và cuốn thế giới của tôi vào một cơn điên đảo. Cảm xúc cậu ta mang lại mãnh liệt đến mức khiến tôi thấy sợ chết khiếp.

Giờ đây, khi tôi vuốt tóc và kéo cậu ta vào một nụ hôn sâu hơn, tôi nghĩ mình đã đủ mạnh để đối mặt những thứ ấy.

“Không chạy nữa.”

12. Chương 12

Tôi nghe thấy cửa chính mở rồi đóng, nhưng không rời mắt khỏi quyển sách.

“Xin lỗi em về muộn. Nick. Anh nhận được tin nhắn không?”

“Có.” Tôi gỡ cặp kính ra, xoa mắt vài giây, rồi lại đeo lên.

Tiếng giày vút xuống sàn; tiếng chùm chìa khóa kêu leng keng trên mặt bàn cạnh cửa. “Em thấy tồi quá.” Cậu ta nói vọng ra từ nhà tắm. “Bảo anh đến rồi lại làm việc tới tận đêm.”

“Thoải mái đi, Riley.” Tôi gõ vài thứ vào laptop. “Chỉ cần yên tĩnh thì học ở đâu cũng được.”

“Giá mà anh ở đó.” Cậu vừa nói vừa đi vào phòng ngủ.

Câu nói ấy khiến tôi chú ý. Tôi ngồi thẳng dậy và ngược lên. “Tệ đến thế cơ à?” Quen thói, tôi kiểm tra e-mail xem có ai cuống cuồng viết thư cho tôi không. Dù tôi đã đi học cả ngày được sáu tháng rồi, tôi vẫn thường cố vấn cho công ty khi cần.

Tiếng cười trầm trầm vang quanh tôi. “Không, Melanie giải quyết đâu vào đấy hết.” Cậu ta cúi người ôm tôi từ đằng sau. “Chỉ nhớ anh thôi.”

Tôi lướt dọc cánh tay đang vắt ngang ngực mình rồi lại học tiếp.

Cậu ta đặt một nụ hôn lên cổ tôi; tôi lật sách. Cậu ta cọ môi ngang má tôi; tôi mở bảng tính để chắc chắn rằng mình đã hiểu được kiến thức hôm nay học trong lớp. Cậu ta kéo răng qua vành tai tôi; tôi rên rĩ.

“Riley.” Tôi ngửa cổ. “Cậu bảo nếu tôi đến, cậu sẽ để tôi học.”

Cậu ta khựng lại, cười tà ác. “Em tưởng em nói dối trắng trợn lắm cơ.”

Kiên trì không bỏ cuộc, tôi tiếp tục tập trung vào đọc sách.

Riley tóm lấy cằm tôi, dịu dàng buộc tôi nhìn lên. “Nghỉ ngơi đi.”

“Không thể.” Tôi thở dài.

“Mất anh thâm quầng rồi.”

“Đành vậy thôi. Học bổng chỉ giải quyết học phí—còn phải kiếm tiền trả chi phí sinh hoạt. Nghĩa là tôi cần nhận mọi cuộc gọi từ công ty cho đến khi lấy được bằng.”

Cậu ta cúi đầu. “Anh sẽ không phải chi trả nhiều đến thế nếu không cố bám víu lấy căn hộ của anh.” Cậu ta buông lỏng tay, trượt từ cằm xuống cổ rồi dừng lại tại ngực tôi. “Chuyển đến sống với em đi.”

Giật ra khỏi cậu ta, tôi vịn người trên ghế để ngẩng đầu nhìn cậu ta. “Cái gì?”

Riley đi vòng ra đằng trước và tì người xuống bàn. “Chuyển đến.”

“Không!”

Toàn thân cậu ta cứng ngắc lúc tôi bật hét lên. “Tại sao không?”

Tôi ngập ngừng, không rõ lắm vì sao tôi phải lớn tiếng như thế. “Nghe này, Riley..” Tôi định nói cái quái gì chứ? “Cậu to hơn, mạnh hơn, quyến rũ hơn, giàu hơn.” Tôi lắc đầu, nhìn chằm chằm vào cậu ta. “Bây giờ tôi còn chẳng có lấy một công việc thực sự. Nếu tôi chuyển tới và để cậu chăm lo cho mình, sẽ bị hạn chế, cậu có nghĩ thế không? Tôi sẽ thành bồ nhí của cậu.”

Cậu ta nghiêng đầu. “Không, em không nghĩ thế.”

“Nhưng—”

“Nếu có vấn đề kinh khủng nào đó xảy ra với tài sản được thừa kế của em thì sao, nếu đột nhiên em mất mọi thứ, anh sẽ để em ở chỗ anh và sắp xếp lại tất cả, phải không?”

Tôi nhăn trán, không hiểu ý cậu ta. “Dĩ nhiên, nhưng tình huống khác nhau mà.”

Cậu ta nhướn mày, rồi nói tiếp. “Và nếu em còn là sinh viên—ở Harvard, thậm chí là vậy—liệu—”

“Cậu có học ở Harvard.”

“Không phải bằng thạc sĩ. Và chắc chắn là không có học bổng.” Riley nhếch mép theo cái kiểu cậu ta vẫn làm mỗi khi biết mình sắp thắng. “Hơn nữa, vấn đề không phải ở chỗ ấy. Em đang hỏi anh, với các điều kiện như thế, liệu anh có nghĩ em là đứa chẳng ra gì chỉ vì em không có một việc làm tử tế không?”

Tôi rất ghét khi cậu ta nêu ra những vấn đề đúng đắn. “Không.” Tôi lẩm bẩm, nhìn xuống máy tính.

“Vậy thì anh chuyển tới đây cũng chẳng có gì to tát.” Cậu ta quỳ bên cạnh và siết đùi tôi. “Anh yêu em, phải không?” “Ừ.” Tôi trả lời, rồi giật nảy người khi nhận ra việc cậu ta vừa làm. “Ê!”

“Thừa nhận đi—anh đã giẫy giụa muốn nói với em suốt mấy tuần nay rồi.”

Đôi lúc tôi thấy cậu ta hiểu tôi đến mức ấy quả thật là đáng sợ. “Nhưng đó là đặc quyền của tôi để quyết định khi nào thì nói—”

“Và anh sẽ để nó bóp nghẹt mình từ bên trong, khiến anh hồi hộp đến mức phải mất thêm cả năm nữa cho đến khi em được nghe.” Cậu ta nháy mắt. “Làm anh nói ra những gì mình đang cảm nhận sẽ dễ hơn khi hỏi bất ngờ, đảm bảo anh không có thời gian để nghĩ đến chết.”

Tôi nhìn cậu ta không chớp mắt, choáng váng.

Gương mặt cậu ta dịu lại. “Nhưng em đoán chuyển đến đây sống là một quyết định trọng đại. Anh cứ suy nghĩ kỹ vào.” Riley đứng lên, thả một nụ hôn lên tóc tôi trước khi đi tới giường. “Đừng học hành vất vả quá.” Cậu ta cởi đồ, chỉ còn lại cái áo ba lỗ và quần đùi.

Mắt nhắm một giây để quyết định xem tôi muốn gì, và tôi lưu bài lại trước khi đóng máy, đẩy nó vào chế độ ngủ.

Khi ánh sáng từ màn hình tắt ngúm, Riley xoay người, tò mò. “Anh làm gì thế?”

“Lên giường.” Tôi trả lời, nhắc mình khỏi ghế.

“Em chỉ đùa thôi, Nick. Bằng thực sĩ của anh đấy—nên học càng nhiều càng tốt.”

Tôi nghe rằng. “Sống ở đây thì còn đầy thời gian để học, đúng không?”

Cả gương mặt cậu ta sáng lên, nhìn như một đứa trẻ khổng lồ. “Thế hả?”

Khoanh tay trước ngực, tôi giả bộ nghiêm nghị. “Cậu sẽ để tôi học chứ? Vì lẽ mà tôi tuột hạng, tôi sẽ chuyển đến sống với Mrs. Everley. Bà ấy nướng bánh cho tôi đấy, cậu biết không?”

Riley bật cười, ôm chầm lấy tôi rồi thả tôi xuống giường. “Nhưng mà bà ấy không làm cho tai anh hồng lên được.”

Tôi ngồi dậy, giữ bỏ quần áo. “Không, rõ ràng.”

“Thế thì em chẳng có gì phải lo.” Cậu ta bò lên, mọi cơ bắp co duỗi với sức mạnh.

“Để xem.” Tôi ngả lưng. “Cậu chỉ có một cơ hội thôi.”

Cậu ta giữ mình bên trên tôi, dịu dàng gỡ cặp kính của tôi ra và đặt chúng lên tủ cạnh giường. “Đừng lo.” Cậu ta nói, cọ môi vào lông mày tôi. “Em sẽ không phá hỏng đâu.”

Cười toe toét, tôi nghiêng đầu cho một nụ hôn. “Tôi biết cậu sẽ không.”

Tôi vẫn gặp vấn đề với việc nói cho cậu ta nghe những gì tôi cảm thấy, nhưng tôi dám khẳng định đó là tại tôi thiếu kinh nghiệm, chứ không phải thiếu lòng tin. Riley... cậu ta không đùa giỡn, không bồn chồn trái tim tôi. Lúc nào cũng rộng mở, chân thành.

Riley chạm mũi hai chúng tôi vào nhau. “Và nói cho chính xác, em không nghĩ em quyến rũ hơn anh.”

Cậu ta nghiêm túc. Tôi có thể thấy trong đôi mắt Riley. “Yêu cậu.” Tôi thì thầm, phát hiện ra rằng tôi nên chủ động nói, không phải do bị gạt, chỉ là để cậu ta biết.

Riley gật đầu rồi hôn tôi. “Em cũng yêu anh.”

Mọi thứ trôi tuột đi trong nụ hôn, và đôi tay đầy kỹ thuật của cậu ta chơi một giai điệu phức tạp trên người tôi. Riley Jamson và tôi đã xoay sở để rơi vào lưới tình.

Tỷ lệ là bao nhiêu ấy nhỉ?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-hoi-mot-doi>